virtual project

BIBLIOTECA POLIROM

Chuck Palahniuk

Snuff

virtual-project.eu

POLIROM

Snuff
Chuck Palahniuk
POLIROM

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată
de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Chuck Palahniuk, *Snuff*

Copyright © 2008 by Chuck Palahniuk All rights reserved.

© 2012 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
PALAHNIUK, CHUCK
Snuff / Chuck Palahniuk; trad. din lb. engl. de Mihai Chirilov. –
Iași: Polirom, 2012
ISBN: 978-973-46-2438-6

I. Chirilov, Mihai (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

Chuck Palahniuk

Snuff

roman

Traducere din limba engleză de Mihai Chirilov

POLIROM

2012

CHARLES MICHAEL „CHUCK” PALAHNIUK s-a născut în 1962 și a copilărit în Burbank, Washington. A absolvit în 1986 Facultatea de Jurnalism, la Universitatea din Oregon. Primele sale două cărți, trimise unor editori din New York, au fost refuzate. La fel se va întâmpla și cu romanul *Fight Club,* respins inițial pentru că a fost considerat „prea întunecat și prea riscant”. În loc să-i mai estompeze tonul, Palahniuk îl va duce la extrem. Publicat în 1996 și devenit un clasic al literaturii underground, *Fight Club* este unanim considerat în momentul de față unul dintre cele mai originale și provocatoare romane scrise în ultimul deceniu al secolului XX. Filmul realizat după *Fight Club,* în regia lui David Fincher, cu Brad Pitt, Edward Norton și Helena Bonham Carter în rolurile principale, a fost nominalizat la Oscar și a obținut multiple premii internaționale. În 1999, Palahniuk publică *Supraviețuitor* și *Monștri invizibili,* urmate în 2001 de *Sufocare (Choke),* cel de-al doilea roman al său ecranizat până în prezent, care a obținut premiul special al juriului la Sundance Film Festival. Dintre romanele sale, la Editura Polirom au apărut: *Fight Club* (2004, 2012), *Sufocare* (2004), *Jurnal* (2006), *Bântuiții* (2007), *Cântec de leagăn* (2007), *Monștri invizibili* (2008), *Rant* (2009), *Supraviețuitor* (2009) și *Pygmy* (2011). În afară de ficțiune, Chuck Palahniuk a mai publicat o carte de amintiri și însemnări de călătorie, *Fugari & refugiați* (2003), și un volum de eseuri, *Mai ciudat decât ficțiunea* (2004).

Cassie Wright, celebra „preoteasă” a pornografiei, are de gând să-și încheie cariera legendară printr-o performanță uluitoare: un nou record mondial al contactelor sexuale în serie. Totul se va petrece în fața camerei de filmat, cu șase sute de bărbați, unul după altul. Povestea romanului *Snuff* este urmărită din perspectiva a trei bărbați, participanți la inedita încercare: nr. 72 (unul dintre numeroșii tineri care susțin că-i sunt fii celebrei actrițe), nr. 137 (care vrea să-i ceară mâna și să-i propună să apară împreună într-un *reality show*) și nr. 600 (starul porno îmbătrânit care a adus-o pe Cassie în branșă). Toți trei își așteaptă rândul într-o anticameră aglomerată, făcând schimb de impresii cu ceilalți participanți la „experiment”.

SNUFF
ROMAN

Ducesa: Diamantele, se spune, sunt cu atât mai valoroase, cu cât trec prin mâinile mai multor bijutieri.
Ferdinand: După regula asta, curvele sunt prețioase.

John Webster, *Ducesa de Malfi*

1. DI 600

Un tip a stat toată după-masa la bufet, doar în boxeri, lingând pudra portocalie de pe chipsurile cu aromă de barbecue. Alături de el, alt tip înmuia un chips în sosul de ceapă și-l lingea până-l lăsa curat lună. Același chips, mozolit cu fiecare nouă înmuiere. Bărbații știu să se pișe într-un milion de feluri pentru a-și marca teritoriul.

Mâncarea de pe platou se reduce la două mese pliante, pline cu fulgi de porumb ieftini și răcoritoare la cutie. Gagiii sunt chemați la cadru ca să-și facă treaba – asistenta de producție îi strigă după numere, iar ei merg să se slobozească încă molfăind fulgi caramelizați, cu degetele încinse de la sarea usturoiată și lipicioase de la glazura batoanelor cu sirop de arțar.

Unii neica-nimeni au venit numai ca să nu spună că n-au fost. Noi, veteranii, am venit pentru că suntem cine suntem și pentru că vrem să-i facem lui Cassie un serviciu. Să punem încă o pulă la temelia acelui record mondial. Să intrăm în istorie.

La bufet, cutiile de plastic pline de prezervative stau alături de cutii cu covrigei. Mini-batoane. Alune caramelizate. Pe jos, ambalaje de plastic de la batoane și prezervative, deschise cu dinții. Aceleași mâini trecute prin drajeurile M&M, vârâte în prohab sau sub elasticul chiloților pentru a anima pulile pe jumătate sculate. Degete pătate de zahăr colorat. Erecții cu aromă de ceapă și maioneză.

Damf de alune. Damf de suc carbogazos. Damf de chipsuri aromatizate, suflat în nasul lui Cassie.

Tot soiul de indivizi praștie, în sevraj, cu brațele înroșite de la atâta scărpinat. Liceeni care vor să-și piardă virginitatea în fața aparatului de

filmat. Puștiul ăsta, dl 72, vrea să fie deflorat și să intre în istorie dintr-o singură lovitură.

Slăbănogi care și-au păstrat tricourile pe ei, tricouri mai „bătrâne” decât unii dintre performerii prezenți, lansate odată cu premiera la *Totul pentru sex*[1] de acum o mie de ani. Tricouri de membru în fan-clubul lui Cassie din epoca în care a jucat în *Orizonturi futute.* Tricouri mai mari decât dl 72, imprimate înainte ca acesta să se fi născut.

Niște tipi zgomotoși vorbesc la mobil despre acțiuni la bursă și oportunități de afaceri în timp ce-și freacă prepuțurile. Secretara de platou le-a desenat tuturor cu carioca pe bicepși un număr cuprins între 1 și 600. Frizurile lor, o odă închinată gelurilor de păr și răbdării. Bronzuri și vapori de colonie.

Camera plină de scaune pliante metalice. Ca sursă de inspirație, reviste porno jerpelite.

Asistenta de producție e una, Sheila, care ține-n mână o planșetă și îi strigă pe cei cu numerele 16, 31 și 211 s-o urmeze pe scări, către platoul de filmare.

Tipi în teniși. Mocasini. Chiloți tanga. Pantofi Derby și jambiere bleumarin prinse cu clasicele jartiere. Papuci de plajă încă murdari de nisip, lăsând urme la fiecare pas.

Ştiți bancul ăla? Ca să convingi o gagică să joace într-un film porno trebuie să-i oferi un milion de dolari. Ca să convingi un gagiu, nu trebuie decât să-i propui... De fapt, nu e nici un banc. Sau, mă rog, nu unul la care să te prăpădești de râs.

Cu excepția noastră, obișnuiții industriei porno, majoritatea nulităților aici de față au văzut reclama din paginile revistei *Adult Video News.* O invitație la un casting. O erecție și un certificat medical care să ateste că ești curat ca lacrima, în asta a constat audiția. Şi cum toată lumea se ferește de pedofilie, trebuia, în plus, să ai peste 18 ani.

S-au strâns pectorali rași și pubisuri epilate cot la cot cu membrii unei echipe de softball care suferă de sindromul Down.

Puștiul cu numărul 72 ține într-o mână un buchet vlăguit de trandafiri albi, cu petalele încrețite și pleoștite, pe cale să se ofilească. Pe cealaltă mână, pe care o ține întinsă, stau scrise cu un pix albastru câteva cuvinte. Uitându-se la ele, puștiul spune:

— Nu vreau nimic, dar să știi că te-am iubit dintotdeauna...

Alții plimbă de colo-colo niște cutiuțe împopoțonate cu funde și panglici, suficient de mici încât să le palmeze și aproape să nu-ți dai seama ce ascund printre degete.

Actorii veterani poartă halate de baie din mătase, mantii de boxeri prinse cu cordonul, în timp ce așteaptă să fie strigați. Armăsari de profesie. Jumătate dintre ei chiar au curtat-o pe Cassie, au cerut-o în căsătorie, visând să ajungă cuplul de aur al industriei de filme pentru adulți.

Nu era actor la filmarea asta care să n-o iubească pe Cassie Wright și să nu vrea s-o ajute să intre în istorie.

Mulți dintre ei n-au futut nimic, ci doar și-au luat-o la labă, uitându-se exclusiv la filme cu Cassie Wright. Pentru ei, e o dovadă de fidelitate. O căsătorie. Pentru indivizii ăștia care țin strâns de cadouașele lor, astăzi e luna lor de miere, dacă se poate spune așa. Noaptea nunții.

Azi, ultima ei reprezentație. Opusul unui voiaj virginal. Pentru toți cei care vor urca acele scări după primii cincizeci de tipi, Cassie Wright va arăta ca un crater provocat de o rachetă, lubrifiat din belșug cu vaselină. Came de tun și sânge, ca și cum ar fi explodat ceva în ea.

Privindu-ne, n-ai zice că scriem istoria. Că batem recordul mondial.

Asistenta de producție vine în mijlocul nostru și ne convoacă la apel:

— Domnilor. Bunăciunea asta de Sheila își fixează ochelarii pe nas și zice: Când vă chem la cadru, vreau să fiți pregătiți de filmare.

Cu pula gata sculată, adică. Numai bună să-ți pui prezervativul.

În ziua asta de filmare, m-am simțit cam ca atunci când te ștergi la cur din spate în față. Ești pe budă. Fără să te gândești, îți întinzi căcatul pe scrotul încrețit și lăsat. Cu cât încerci să-l cureți mai bine, cu atât pielea se întinde și mizeria capătă amploare. Stratul subțire de căcat îți năclăiește părul și coboară pe coapse. Așa m-am simțit într-o zi ca asta, cam ca atunci când vrei să păstrezi ceva secret.

Şase sute de puli. O pizdă regală. Un record mondial pentru eternitate. Un film obligatoriu pentru toți colecționarii rafinați de erotică.

Nici unul dintre noi nu a pornit în această aventură cu intenția de a face un *snuff*.

2. Dl 72

Ce idee cretină să aduc trandafiri. Nu știu ce a fost în capul meu. Cum intri pe ușă, primești o pungă maro de hârtie pe care e scris un număr între unu și șase sute. Ţi se spune: „Pune-ți hainele aici, băiete”. După care ți se dă un cleștișor de rufe din lemn, pe care, cu carioca neagră, stă scris același număr. Ţi se spune: „Prinde-l de șort. Nu cumva să-l pierzi, că nu-ți mai vezi lucrurile înapoi”.

Tipa din echipa de filmare poartă la gât, legat cu șnur, un cronometru care-i atârnă pe piept în dreptul inimii.

Pe peretele din spatele mesei unde te dezbraci e lipit un anunț scris cu aceeași cariocă neagră pe o bucată de hârtie maro; compania de producție, zice, nu-și asumă responsabilitatea pentru nici un obiect de valoare.

Mai e un anunț care zice: „Măștile nu sunt permise”.

Unii și-au pus în pungă încălțările și și-au îndesat în ele șosetele făcute ghemotoc. Cureaua strânsă colac și cuibărită într-un pantof. Pantalonii împăturiți la dungă, așezați deasupra pantofilor. Cămășile ținute sub bărbie în timp ce le împăturesc frumos, mânecă peste mânecă, gulerul și colțurile aranjate, astfel încât să lase cât mai puține cute. Maiourile, împăturite de asemenea. Cravatele rulate și băgate într-unul din buzunarele de la sacou. Ăștia-s tipii bine îmbrăcați.

Ceilalți își scot blugii sau pantalonii de trening talmeș-balmeș, pe dos. Tricourile și bluzele de corp. Își dau jos chiloții jilavi, de parcă s-ar descoji, și-i îndeasă în pungi, după care-și aruncă deasupra lor tenișii împuțiți.

Odată despuiat, fata cu cronometrul îți ia punga cu haine și o pune pe podea, sprijinită de zid.

Toată lumea rămâne doar în șort, jonglând cu portofelele, cheile de la mașină, telefoanele mobile sau mai știu eu ce.

Iar eu, în idioțenia mea magistrală, am adus un buchet de trandafiri în plină vestejire care-mi ocupă mâinile.

În timp ce mă dezbrăcam, descheindu-mi nasturii de la cămașă, fata cu cronometrul care împarte pungile de hârtie arată spre pieptul meu și-mi spune:

— Ai de gând să porți chestia aia în timpul filmării?

Are în mână o pungă numerotată cu 72. Cleștișorul de rufe prins de o toartă. Numărul meu. Fata cu cronometrul își ține arătătorul îndreptat spre pieptul meu și spune:

— Aia.

Lăsându-mi bărbia în piept, mă uit cât pot în jos, dar nu văd decât lănțișorul de aur cu crucifix de la gâtul meu.

O întreb dacă e vreo problemă. Un crucifix.

La care fata cu cronometrul se repede cu cleștișorul de rufe spre mine și dă să mă ciupească de sfârc, dar mă trag în spate.

— Suntem în meseria asta de mult timp, spune ea. Avem nas pentru voi, ăștia înarmați cu Biblia.

La cum arată, pare a fi o liceană de vârsta mea.

Fata cu cronometrul îmi povestește că, atunci când actrița Candy Apples a stabilit recordul la 721 de acte sexuale, s-a folosit același grup de cincizeci de bărbați la întreaga producție. Asta se întâmpla în 1996, iar Candy și-a întrerupt prestația pentru că poliția din Los Angeles a făcut o razie la studioul de filmare și a sistat producția.

— Întâmplare adevărată, zice ea.

Când Annabel Chong a stabilit recordul ei timpuriu, continuă fata cu cronometrul, contabilizând 251 de acte sexuale, 66% dintre

subiecți nu și-a putut scula pula cât să-și facă treaba, deși la audiție s-a strâns o cireadă de optzeci de masculi.

În același an, 1996, Jasmin St. Claire a bătut recordul lui Chong, fiind făcută poștă de 300 de ori într-o singură filmare. Spantaneeus Xtasy a bătut recordul ăsta cu 551 de acte. În anul 2000, actrița Sabrina Johnson s-a lăsat futută de două mii de bărbați până când, de durere, echipa de filmare a trebuit să-i panseze pizda cu gheață în vreme ce ea le-a supt-o celor care au mai rămas. Atunci când cecurile cu salariul pentru rol s-au dovedit a fi fără acoperire, actrița a ieșit în presă cu știrea că recordul a fost trucat. N-ar fi fost vorba decât de cinci sute de acte sexuale, în cel mai bun caz, și-n loc de două mii de bărbați, numai treizeci și nouă ar fi venit la casting.

Fata cu cronometrul arată înspre crucifix, spunându-mi:

— Nu-ncerca să salvezi suflete pe-aici.

Tipul de lângă mine își scoate tricoul negru, expunându-și bronzul maroniu uniform de pe față, brațe și piept. De-un sfârc îi atârnă un inel auriu strălucitor. Părul de pe piept e tuns scurt, tăiat ca o miriște. Privindu-mă, îmi zice:

— Băiete... Zice: Nu-i salva sufletul decât după ce mă cheamă și pe mine în prim-plan, bine?

După care îmi clipește complice, atât de apăsat, încât i se încrețește jumătate din față în jurul ochiului închis. Are niște gene așa de lungi, că ar putea să-mi facă vânt cu ele.

Văzut de aproape, tipul are fruntea și obrajii tencuiți cu un strat de roz. Trei nuanțe de pudră maronie în jurul ochilor, scoțând în evidență câteva riduri. La subraț, între coastele bronzate și cot, tipul ține strâns un sul alb, probabil mai multe haine.

De cealaltă parte a mesei, fata cu cronometrul întoarce capul și se uită când la mine, când la el.

Își îndeasă mâna în buzunarul din față al jeanșilor și mă întreabă:

— Hei, predicatorule, vrei să cumperi o asigurare?

Fata pescuiește din buzunar o cutiuță lată cât o eprubetă, dar mai scurtă, și o agită. Pilulele albastre din interior zornăie.

— Zece dolari bucata, spune ea și continuă să agite cutia. Asta ca să nu te numeri printre cei 66%.

Fata cu cronometrul îi întinde gagiului machiat o pungă numerotată cu 137, spunându-i:

— Vreți să puneți și ursulețul în pungă?

Îi indică sulul alb pe care acesta îl ține sub braț.

Tipul cu numărul 137 lovește ușurel sulul alb de sub braț, spunând:

— Domnul Toto e departe de-a fi un banal ursuleț... Spune: Domnul Toto e un vânător de autografe. Îl sărută, spunând: N-o să vă vină să credeți cât de bătrân este.

Animalul de jucărie e cusut din pânză albă, are un corp lung și îndesat de Teckel și patru piciorușe groase din cârpă care-i atârnă. Deasupra stă prins un cap de câine cu nasturi negri pe post de ochi și două urechi pleoștite din cârpă. Toată suprafața albă e acoperită cu înscrisuri de mână cu pix albastru, roșu și negru, ilizibile. Unele cu litere lăbărțate, altele cu majuscule. Unele cu date. Numere. Ziua, luna și anul. Câinele e mânjit de ruj unde l-a pupat tipul.

Își ține câinele în brațe așa cum și-ar ține alții copiii mici. Cealaltă mână indică înscrisurile. Semnături. Autografe. Uite aici, Carol Channing. Bette Midler. Debbie Reynolds. Carole Baker. Tina Turner.

— Domnul Toto e mai bătrân decât aș fi eu dispus vreodată să recunosc că sunt, spune el.

Cu cutia de pilule albastre încă în mână, fata cu cronometrul îi spune:

— Doriți un autograf pe câine de la domnișoara Wright?

Cassie Wright, ne mărturisește tipul, este vedeta lui porno favorită din toate timpurile. Talentul ei este mult peste cel al semenilor din breaslă.

Tipul cu numărul 137 ne povestește cum Cassie Wright a petrecut șase luni făcând ucenicie pe lângă un endocrinolog, însușindu-și tehnica lui, studiindu-i comportamentul și limbajul corporal, înainte să joace o doctoriță în revoluționarul film pentru adulți *Orgia din dosul Spitalului de Urgență.* Cassie Wright s-a documentat timp de șase luni, scriindu-le supraviețuitorilor și consultând hârtii juridice înainte să pună piciorul pe platoul de filmare la epopeea porno *Orgia din dosul Titanicului.* Când Cassie Wright rostește singura ei replică din film, „Nava asta nu e singura doamnă care se duce la fund în noaptea asta...", accentul ei irlandez din vest e impecabil, descriind perfect presupusa colcăială sexuală de la clasa a treia, din ultimele clipe ale celei mai sinistre catastrofe maritime.

— În *Spitalul de Urgență,* spune el, în scena lesbiană cu cele două laborante, e clar că doar Cassie știe cum să întrebuințeze corect un specul.

Criticii, continuă tipul cu numărul 137, au elogiat, pe bună dreptate, rolul ei în chip de Mary Todd Lincoln din epopeea despre Războiul Civil, *Orgia din dosul Teatrului Ford.* Relansată mai târziu cu titlul *Loja privată.* Şi din nou relansată cu titlul *Loja prezidențială.* Tipul cu numărul 137 ne spune că în scena în care Cassie Wright e împresurată din ambele părți de John Wilkes Booth și Abe Lincoln cel Cinstit, travaliul ei asiduu de cercetare face ca trecutul Americii să se trezească pur și simplu la viață.

Legănându-și câinele în brațe, cu ochii lui negri în dreptul inelului auriu din sfârc, tipul zice:

— Cât costă pastilele?

— 10 dolari, zice fata cu cronometrul.

— Nu m-ați înțeles, îi răspunde el. Strângând câinele la subraț, își bagă mâna în buzunarul de la spatele pantalonilor. Scoate din el portofelul și extrage douăzeci, patruzeci, o sută de dolari, zicând: Vreau să spun, cu cât dați toată cutia?

Fata cu cronometrul îi răspunde:

— Aplecați-vă puțin ca să vă pot scrie numărul pe braț.

La care tipul cu numărul 137 îmi clipește complice din nou, în vreme ce ochiul rămas deschis pare supradimensionat din cauza pudrei maronii dimprejur, și-mi spune:

— Ai adus trandafiri. Cât de drăguț, zice el.

3. DI 137

Ştiți cu toții zilele alea la sală, când te arunci la haltere cu șase discuri sau ridici la banca de forță întreaga greutate a corpului tău cu un singur braț, iar după o repriză dai pe-afară de elan și energie, îți lucrezi fiecare grupă de mușchi la cablu în priză lungă și arzi reprizele așa de repede că nici nu-ți mai dai seama când ai schimbat discurile – și apoi, la setul următor, ești rupt. Frânt. Fiecare tracțiune e tot mai anevoioasă. În loc să prinzi forță, nu faci decât să numeri mișcările, să transpiri. Să gâfâi.

Nu e o cădere de glicemie. Trebuia să-ți închipui. Marea ruptură e din cauza dobitocului de la recepție care a oprit muzica. Poate că nu o ascultai așa cum asculți de regulă muzica, dar în clipa în care tace, plăcerea exercițiilor se transformă în chin.

La fel de naspa te simți, de parcă ți-ar fi scăzut tensiunea, și atunci când se oprește muzica la trei dimineața și rămâi singur, nefutut și neconsolat după ce cluburile ManRod sau The Eagle dau stingerea.

Asta e marea dezamăgire pe care o trăiești când lucrezi la un film: nu tu sex în ritmul muzicii. Nu tu muzică de fond. La capătul coridorului, în camera în care se află Cassie Wright, nu ai parte nici măcar de niște zdrăngăneli de jazz porno. Nici gând, abia după montaj, după eventuala inserare a vreunui dialog, abia atunci intervine coloana sonoră, pentru a îmbunătăți fluiditatea scenelor.

Trebuia să-ți închipui... O idee mai proastă decât să-l aduci aici pe domnul Toto nici că se putea.

Dar să cumperi un flacon întreg de Viagra... cu asta poate că mă scot.

De cealaltă parte a sălii de așteptare, Branch Bacardi, chiar el, în carne și oase, stă de vorbă cu dl 72, puștiul ăla cu buchetul de trandafiri ofiliți. Cei doi par a fi imagini de tipul „înainte” și „după” ale unuia și aceluiași actor. Bacardi trăncănește, îmbrăcat în boxerii lui din mătase roșie, frecându-și pieptul cu mișcări circulare lente. În cealaltă mână ține un aparat de ras albastru. Atunci când se oprește din frecat, trece cu aparatul de plastic peste țepii rebeli, tăindu-i cu mișcări scurte și iuți ca atunci când plivești buruienile dintr-o grădină. Branch Bacardi turuie non-stop, continuând să-și exploreze pieptul bronzat în căutarea altor țepi pe care să-i radă din toate unghiurile.

Marele Branch Bacardi e aici, starul din *Coiul lui Da Vinci* și *Să uzi o pasăre cântătoare,* din *Poștașul termină întotdeauna de două ori* și din primul film muzical porno, *Chitty Chitty Gang Bang*.

Chiar și când se află într-o încăpere ca asta, Bacardi, Cord Cuervo, Beamer Bushmills, monștrii sacri ai industriei porno, nici unul nu renunță la ochelarii de soare. Își aranjează și netezesc părul. Cu toții fac parte din generația actorilor de teatru veritabili; au studiat la Universitatea din California sau la cea din New York, dar au avut nevoie de bani ca să-și plătească chiria în perioada în care nu prindeau roluri. Pentru ei, filmele porno au fost o joacă. Un act politic radical. Rolurile principale din *Erecția crepusculară* sau *Povestea celor două orgasme* n-au fost decât o glumă bună de pus în CV pentru ca, odată ajunși celebri, să aibă chestii picante de povestit la talk-show-uri nocturne.

Actori ca Branch Bacardi sau Post Campari să ridice din umerii lor bronzați și epilați și să spună:

— Ce naiba, și Sly Stallone a jucat în filme porno ca să-și plătească facturile...

Înainte să devină arhitect de renume mondial, Rem Koolhaas a jucat în filme porno.

De cealaltă parte a sălii de așteptare, o tânără cu un cronometru prins de gât cu un șnur negru se oprește în dreptul lui Bacardi și-l inscripționează cu numărul 600 pe braț, un șase sus, un zero dedesubt și un alt zero dedesubtul lui, așa cum sunt numerotați sportivii de triatlon, cu o cariocă neagră groasă. Cerneală permanentă. Chiar și atunci când asistenta de producție îi numerotează ambii bicepși cu 600, Bacardi continuă să vorbească cu pușiul cu trandafiri, explorându-și pătrățelele abdominale în căutarea altor țepi, cu lama de ras din cealaltă mână gata de atac.

Bărbații care nu se-ndoapă cu chipsuri se rad cu BIC-ul. Își storc coșurile. Sau storc tuburi de fluide lipicioase în palme, își freacă mâinile, după care-și acoperă fața, coapsele, gâtul și picioarele cu un strat maroniu. De autobronzant. Palmele lor, pătate de maro. Pielițele de la unghii, murdărite cu maro închis. Actorii ăștia stau cu genții le lor sportive la picioare, aplecându-se ba după tuburi cu gel de păr sau autobronzant, ba după aparate de ras sau oglinzi de buzunar. Fac flotări, murdărindu-și chiloții lor albi imaculați. În singura toaletă prevăzută pentru cei șase sute de actori, o budă cu o chiuvetă și o oglindă, colacul de veceu e plin de dâre maronii de la câte cururi s-au perindat pe el. Chiuveta e pătată cu amprente de autobronzant. Cadrul alb de la ușă, mânjit cu urme maronii de degete și de palme de la toți porno-dinozaurii care orbecăie fără să-și dea jos ochelarii de soare.

Nici nu e greu să ți-o imaginezi pe Cassie pe platoul de filmare, scufundată în cearșafurile din satin alb, deja terfelită, mozolită și pătată toată, din ce în ce mai colorată de fiecare nou performer. Curată rapsodie porno, în buna tradiție a menestrelilor cu fețe vopsite în negru.

Înghit o pastilă.

Asistenta de producție se oprește în dreptul meu și-mi spune:

— Așa, băgați, dar dacă orbiți, să nu veniți să cereți despăgubiri.

O întreb:

— Adică cum?

— Sildenafil, îmi spune juna, lovind cu carioca neagră cutia de pastile albastre pe care o am în mână. Îți scoală pula, dar dacă iei supradoză, te paște o neuropatie optică anterioară ischemică non-arteritică.

După care se îndepărtează. Iar eu mai înghit o pastilă albastră.

Branch Bacardi îi spune puștiului cu trandafiri:

— Nu ne cheamă la cadru în ordinea numerelor de pe braț. Trăgându-și în sus pectoralul lăsat, dă cu lama de ras peste pielea de dedesubt și continuă: Asta pentru că, oficial, nu au decât trei uniforme de gestapoviști, una de mărime mică, una medie și una mare, și trebuie să ne cheme în funcție de gabarit. Continuând să se radă, își îndreaptă privirea în sus, către ecranul fixat în tavan, unde se dă un film porno, și zice: Când îți vine rândul, nu te aștepta să primești o uniformă uscată. De murdară nu mai zic...

Din fiecare colț al tavanului atârnă monitoare care dau pornoșaguri hardcore. Unul e *Vrăjitorul din Găoz.* Pe altul se dă un clasic, *Flocii mâniei.* Toate sunt titluri de referință din filmografia lui Cassie Wright. Nici unul făcut însă în ultimii douăzeci de ani. Pe ecranul la care se uită Branch Bacardi e chiar el, cu o generație mai tânăr, regulând-o pe Cassie pe la spate, în *Primul Futai Mondial: Afundați în tranșee.* În versiunea video, pectoralii lui Branch Bacardi nu sunt fleșcăiți. Brațele nu sunt iritate de la lama de ras. Mâinile viguroase, aproape cuprinzând în strânsoarea lor talia micuță a lui Cassie Wright, pielițele unghiilor nepătate de autobronzant uscat.

Branch Bacardi cel din încăpere se zgâiește la monitor, cu ambele mâini încremenite în aer. După care, cu mâna în care ține aparatul de ras își dă jos ochelarii de soare. E încă înlemnit; doar ochii i se plimbă, când spre film, când spre fața puștiului. Sub ochii încercănați îi atârnă pungi zbârcite, purpurii. Pe sub bronz i se ghicesc vene purpurii care se cațără pe versanții nasului. Iedere venoase îi urcă pe gambe.

Tânărul Branch Bacardi, care tocmai își scoate pula și ejaculează împrăștiat peste labiile rozalii, e leit puștiul care ține-n mână buchetul ofilit de trandafiri. Puștiul pe care asistenta de producție l-a numerotat cu 72.

Legănându-și trandafirii, numărul 72 stă cu spatele la ecran, fără să vadă toate astea. Se uită, în schimb, la monitorul din spatele lui Branch Bacardi, la *Al Doilea Futai Mondial: Asaltul de pe insulă,* în care Cassie Wright înghite erecția junelui Hirohito, montată în paralel cu cadre în care aeronava Enola Gay se pregătește să-și slobozească încărcătura mortală peste Hiroshima.

După acest *Al Doilea Futai Mondial,* premiat de *Adult Video News* pentru cea mai bună scenă de sex între două femei și un bărbat, în care Cassie Wright își unește forțele cu iconica Rosie the Riveter ca să-l stoarcă de vlagă pe Winston Churchill, a urmat o lungă perioadă de pauză. Un an întreg.

După aceea, Cassie și-a reluat slujba, în ritmul ei obișnuit de două filme pe lună. A apărut în grandiosul *Moby Lindic.* A câștigat un nou premiu AVN pentru cea mai bună scenă anală în *Linsul unei nopți de vară,* din care, doar în primul an de la premieră, s-au vândut peste un milion de exemplare. După ce a împlinit 30 de ani, Cassie a abandonat filmele pentru a lansa o marcă de șampon numită „100 de mângâieri”, un șampon de culoare lila într-o sticlă ceva mai curbată într-o parte. Magazinele nu s-au îngrămădit să comande

sticlele delabrate și nimeni n-a cumpărat produsul de pe website decât atunci când Cassie a intermediat apariția lui în două filme. În *Mult zgomot pentru lindic,* actrița Casino Courvoisier și-a vârât sticla în pizdă, demonstrând cât de eficientă este curbura ei lungă și pronunțată pentru stimularea cervixului în obținerea garantată a orgasmelor vaginale. Actrița Gina Galliano a repetat trucul în *A coișpea noapte,* iar produsul a început să se vândă ca pâinea caldă.

Dar ce să vezi, rețeaua magazinelor Wal-Mart n-a pus botul la vânzarea de jucării sexuale în același raion cu pasta de dinți și pudra de talc. A urmat o reacție dură. Şi un boicot.

După aceea, Cassie Wright a încercat să revină în actualitate, dar nimic din ce a făcut de-atunci nu se va da pe ecranele de aici. Filme sado-maso pentru piața japoneză, în care femeile poartă hățuri și căpăstru și se lasă dresate de un bărbat care le arde cu biciul. Sau filme cu fetișuri gen *Atacul marțipanului,* din categoria pometurilor cu glazură, în care gagici beton sunt despuiate și mozolite cu prăjituri, frișcă, spumă de căpșuni, împroșcate cu miere și sirop de ciocolată. Nu, nimeni din încăperea asta nu-și dorește să vadă ultima ei ispravă, delicatesa intitulată *Lassie, vino în mine, acum!*

Zvonul care circulă în breaslă e că filmul pe care-l turnăm azi va fi promovat în cele din urmă cu titlul *Al Treilea Futai Mondial: Futaiul care a pus capăt tuturor futaiurilor.*

Când scena din *Primul Futai Mondial,* în care Cassie e luată pe la spate, se termină și începe o alta, în care trei infanteriști eliberează o mănăstire de măicuțe franțuzoaice din Alsacia, Branch Bacardi își pune ochelarii de soare la loc pe nas. Complet despuiată de veșmintele bisericești, una dintre măicuțe e bronzată cu urme de chiloți tanga. Nici una dintre măicuțe nu are păr pubian. Branch

Bacardi își palpează sfârcul cu degetele și pune în mișcare aparatul de ras.

Asistenta de producție cu cronometru și cariocă neagră trece pe lângă mine, spunându-mi:

— Vedeți că sunt de o sută de miligrame, să nu vă ia amețeala...

Numărând pe degete, începe să înșire restul efectelor secundare:

— ...greață, umflare a articulațiilor genunchiului și gleznei...

Mai iau o pastilă.

Vizavi, Branch Bacardi se apleacă puțin în față și se prinde de șale. Cu o mână trage de elasticul boxerilor. Cu cealaltă, își bagă aparatul de plastic în boxerii de satin roșu și începe să-și radă fundul.

Asistenta de producție se îndepărtează, continuând șirul:

— ...anghină pectorală, spune ea, palpitații, congestie nazală, durere de cap, diaree...

În anul în care Cassie Wright, aflată în culmea gloriei, a dispărut complet din peisaj, prin breaslă s-a zvonit că a făcut un copil. Că a născut. Că a rămas gravidă în timpul unei scene în poziția rodeo, când Benito Mussolini s-a scăpat în ea. Că și-a dat odrasla spre adopție.

Şi ce să vezi? Mussolini a fost interpretat de Branch Bacardi.

Şi mai iau o pastilă.

4. Sheila

Transpirația se adună.

Sudoarea se acumulează ca niște bășici palide sub cele două straturi de mănuși de latex pe care le port. Am învățat asta din filmele porno gay: se pune un prezervativ albastru pe sub prezervativul rozaliu obișnuit, și-n felul ăsta, dacă pula devine albastră în timpul unei partide de sex anal, știi că a crăpat cauciucul exterior. Măsură de protecție. Pe bune vorbesc. Pe sub cele două rânduri de mănuși, unul roz și unul albastru, simt că degetele îmi iau foc, pulsând în ritmul inimii; transpirația se adună în balonașe care plutesc liber pe sub stratul de latex, unindu-se cu alte broboane de sudoare, topindu-se unele într-altele. Mărindu-se. Extinzându-se în palma mea ca niște cocoloașe. Sudoarea mi se scurge pe degete în jos, prin latexul mănușilor până la burice, care devin umflate și moi. Amorțite.

Nu simt nimic. Doar pulsul și transpirația alunecându-mi pe sub piele.

Latexul, mânjit de porcăria asta de loțiune autobronzantă. Portocaliu cu aromă de cartofi pai sau pudrat fin cu zahăr sau cocaină. Pătat cu roșu de la banii murdari de sos barbecue sau de sânge.

Simt presiunea bulelor de transpirație când strâng carioca între degete sau când iau câte o bancnotă de un dolar și, în același timp, alte bule îmi alunecă înapoi spre încheieturile mâinii, clocotind umed. Dâra de transpirație, deja rece când mi se scurge de pe coate.

Un frecangiu ține-ntre degete o bancnotă de cincizeci de dolari, trăgând-o de ambele capete ca s-o întindă. Repetă gestul de câteva ori, cu pocnetul de rigoare, încă un pocnet. Individul e atât de aproape de mine, încât îmi atinge coapsa cu

capul pulii. O atingere tandră ca un sărut. Ca un berbec micuț gata de asediul porții.

Pocnetele bancnotei îmi atrag atenția și ridic ochii spre el. Mă trag înapoi. Îmi mut privirea în jos, la firicelul strălucitor suspendat între blugii mei și glandul lui.

Lăbarul îmi strecoară bancnota de cincizeci sub clama de la planșetă, spunându-mi:

— Păpușa, uite ce e. Am doar o oră de pauză pentru prânz. Mă omoară șefu' că am întârziat, zice el.

Dau din umeri. Îmi șterg coatele umede de tricoul pătat de transpirație.

Astăzi, fiecare face ce vrea.

Ce faci în condițiile astea, le dai voie să aleagă care cum crede de cuviință?

Nu sunt decât niște labagii. Niște puțopalmiști. Te uiți la ei și le-ai citit gândurile. Uită-te, de pildă, la pușiul ăla încărcat de trandafiri. Se dă Făt-Frumos, nu altceva. A venit azi aici ca s-o salveze pe Cassie Wright de la soarta tragică la care au condamnat-o alegerile ei proaste. Are pe jumătate vârsta ei. Crede că dacă o sărută, ea se va trezi la realitate și-i va mulțumi cu ochii în lacrimi.

Pe fraierii ăștia trebuie să stai cu ochii în patru.

Regulamentul pentru filmarea unei orgii, dictat întâia oară de Annabel Chong, spune că bărbații trebuie să-și aștepte rândul în pula goală. Domnișoara Chong se temea că cineva ar fi putut veni cu o armă sau un cuțit. Că vreun drogat care primește ordine de la Dumnezeu s-ar fi prezentat la audiție cu misiunea s-o ucidă. Întâmplare adevărată. Drept care toți cei șase sute de onaniști prezenți trebuie să fie într-o ținută cât mai sumară.

Astăzi, fiecare vinde ce poate.

Ce faci în condițiile astea, îi îngrădești cuiva posibilitatea de a câștiga un ban și de a-și încorda mușchii?

Le impui restricții ca nu cumva să sufere după aceea? Ce facem atunci cu piloții de curse? Dar cu călăreții de rodeo?

Toți malahiștii ăștia. Nu s-au ostenit să citească nici o teorie feministă în afară de studiile depășite ale lui Andrea Dworkin. Nimic despre emanciparea sexuală. Nimic din lucrările recente despre feminism ale lui Naomi Wolf. *Ejaculez, deci exist...* Da' de unde, pentru ei femeia este doar un obiect pasiv care îndeplinește menirea bărbatului, o concubină bună doar de futut sau un suflet care se cere mântuit.

Niște mașini de produs spermă. Unul îmi face semn cu mâna, ridicându-și arătătorul și degetul mijlociu spre tavan și chemându-mă spre el, așa cum atenționezi un chelner la restaurant. Îl fixez cu privirea. Mă-ndrept spre el. La care fraierul ridică cealaltă mână și-mi arată bancnota de cincizeci de dolari pe care o palmase. O hârtie mototolită și aproape translucidă de unsoare de la floricele. Jilavă de la sticla de apă. Lipicioasă, cu urme de ruj pe margine. Idiotul îmi pune dolarii pe planșetă, spunându-mi:

— Păpușică scumpă, ia verifică tu pe lista ta, nu cumva sunt următorul la rând?

Curat mită.

Oficial vorbind, avem un dispozitiv care generează numere la întâmplare. Care iese, ăla intră pe platou.

Scot din buzunar creionul fluorescent. Trag o linie peste bancnotă să verific dacă-i falsă. Ridic hârtia de cincizeci în lumina monitorului și mă uit după fâșia magnetică. Prin bancnotă văd cum Cassie Wright își unduiește fundul în film.

Strecor hârtia de cincizeci sub desfășurătorul cu numele actorilor și notez numărul ratatului. Lăbarul numărul 573. Dedesubtul paginii se ghicește un strat gros de bancnote de cincizeci și de douăzeci netezite. Câteva sute cu totul. O ditamai salteaua cu bani.

Dacă mă întrebați pe mine, punctul forte al domnișoarei Chong era organizarea mulțimii. Ea a venit cu ideea de a primi pe platou grupuri de câte cinci bărbați. Primul din cinci care avea erecție o regula. Fiecare grup avea zece minute alocate, iar oricine se încadra în timp putea să ejaculeze. Chiar dacă unora nici nu li s-a sculat, iar alții nici măcar n-au atins-o, toți cei cinci au contribuit la totalul de 251.

Geniul ei a fost să transforme totul într-o competiție. Cursa pentru erecție. În plus, studiile demonstrează că atunci când masculii sunt strânși grămadă înaintea unui act sexual, debitul de spermă crește. Studiile astea au fost făcute în fermele de lapte, unde taurii erau grupați laolaltă în vecinătatea unei vaci fertile. Recolta de spermă viabilă a crescut considerabil. Contracții mai puternice ale peretelui pelvian, maximizând lungimea și înălțimea jetului de lichid seminal expulzat.

Studiile științifice din spatele unei ejaculări bune de prim-plan.

Atracție sporită și tensiune de suprafață. Grad ridicat de vâscozitate. Parametrii fizici ai unei măști cu spermă de calitate.

Un imperativ biologic, doar că mult mai de efect. Filme porno inspirate de tehnologia modernă a fermelor de lapte. Secrete industriale care pot distruge romantismul unei orgii cinstite.

Întâmplare adevărată.

Dacă vrei să rânești după toți ratații, după toți perverșii cu probleme de intimitate, bărbați incapabili să se expună de teamă că vor fi respinși – ce mai tura-vura, dacă vrei o radiografie a scursorilor ăstora, nu trebuie decât să dai un anunț la mica publicitate prin care să chemi masculii la o audiție pentru un film cu orgie.

Potrivit antropologului britanic Catherine Blackledge, fătul uman începe să se masturbeze în burta mamei cu o lună înainte de naștere. În a

treizeci și doua săptămână de sarcină, acea pulsație, acel spasm uterin nu e din cauza copilului care lovește. Afurisitul ăla mic începe să facă laba din trimestrul al treilea și nu se mai oprește niciodată.

Adunătura asta de puțopalmiști, de obsedați care freacă țiparul, e responsabilă de moartea casetelor Sony Betamax. Ei au încurajat casetele VHS în dauna tehnologiei Beta. Ei au dat bani grei pentru a dispune la domiciliu de internetul de primă generație. Ei au făcut posibilă apariția rețelei. Ei și-au întreținut singurătatea pompând lovele în servere. Lor li se datorează tehnologia de cumpărare online, grație comenzilor pentru filme porno, și măsurile de securitate care au făcut posibilă apariția eBay-ului și a Amazonului.

Lăbarii ăștia solitari care votează cu pula, nu cu creierul, au decis în confruntarea dintre HD și Blu-ray pentru supremația mondială în materie de tehnologie de înaltă definiție.

„Trendsetteri", așa au fost ei botezați de industria de electronice. Ei și singurătatea lor patologică. Ei și incapacitatea lor de a lega o relație.

Întâmplare adevărată.

Pălmarii ăștia, lăbușii ăștia ne dictează viața. În funcție de cum li se scoală lor, cutare lucru devine cadoul de Crăciun a milioane de copii.

Din celălalt colț al camerei, alt ratat cu mâna pe sus îmi atrage atenția, agitând o bancnotă împăturită de cincizeci.

Dacă vrei să aduci în discuție feminismul din al treilea val, o poți cita pe Ariei Levy, care spune că femeilor le-a intrat în sânge tirania masculină. O vacanță la Fort Lauderdale, în care te-mbeți mangă și-ți expui țâțele, nu te face mai puternică. Nu ești decât un produs formatat al societății patriarhale, un robot care nu mai știe de mult ce-i face bine.

O domniță prea tâmpită ca să-și dea seama că situația e groasă.

Ai putea s-o citezi pe Annabel Chong – pe numele ei adevărat Grace Quek – care s-a futut cu un număr record de 251 de rataţi pentru că și-a dorit, măcar o dată în viață, să fie ea „armăsarul”. Pentru că era moartă după sex și sătulă de teoriile feministe care făceau din actrițele porno fie niște idioate, fie niște victime. La începutul anilor ’70, Linda Lovelace și-a motivat prestația din *Deep Throat* adoptând exact aceeași filosofie.

Tot astăzi, fiecare se maturizează cum poate.

Poți respecta dreptul cuiva de a căuta noi provocări și de a-și descoperi adevăratul potențial? Prin ce diferă o partuză de riscul de a te cățăra pe Everest, punându-ți viața în pericol? Accepți că sexul poate funcționa ca terapie emoțională?

Abia mai târziu s-a vorbit despre cum Linda Lovelace ar fi fost ținută ostatică și brutalizată. Sau despre cum, înainte să devină vedetă porno, Grace Quek a fost violată în Londra de patru bărbați și de-un puști de doișpe ani.

Trendsetterii o adoră pe Annabel Chong. Defecții fac front comun.

Întâmplare adevărată.

Mi s-au înnegrit buricele de latex ale degetelor de la numărat banii strânși sub listele mele cu nume. Şi încă un ratat mi se postează în față, atât de aproape că mă atinge cu pula. Mă întreabă de tricouri, unde sunt tricourile? Mă urmează îndeaproape, cot la cot, în timp ce calc pe podeaua cimentată.

Îi spun:

— Costă 30 de dolari, plata în numerar.

La plecare o să-și poată cumpăra unul. Şepcile suvenir costă alți 20 de dolari. Iar ca să comanzi în avans o copie a filmului, mai scoți 150 de dolari.

Domnișoara Wright a dat deja autografe pe coperțile carcaselor. În eventualitatea în care

Dumnezeu îi trimite onanistului 573 ordin de sus ca s-o gâtuie. Sau în caz că Dumnezeu o cadorisește pe domnișoara Wright cu un infarct. Cu un cutremur sau cu un val ucigaș.

Şi tot astăzi, fiecare trebuie să se confrunte cu realitatea.

Ce faci când întreaga identitate îți este distrusă într-o secundă? Cum faci față atunci când povestea vieții tale se dovedește a fi falsă?

Transpirația mi se acumulează sub mănuși – e încă roz, semn că ambele straturi de latex sunt intacte. Degetele boțite, încrețite de la cât au plutit în sudoare. Pielea – murată și veștedă. Apărătoarele mele – încă intacte. Sunt teafără și nevătămată, dar nu simt nimic, prea bătrână pentru cei douăzeci de ani ai mei.

Din celălalt capăt al camerei, prin lumina monitoarelor care difuzează filme porno licăresc alte două degete. Cu articulațiile lor păroase. Făcându-mi semn să mă duc acolo. Ademenită de o nouă șpagă, mototolită-n palmă.

5. DI 600

Bineînțeles că povestea cu uniformele pe care i-am servit-o puștiului 72 e o minciună, cum că ne-ar chema la apel în ordine aleatorie pentru că nu au închiriat decât trei costume gestapoviste. Puștiul se zgâiește la porneturile care se dau pe monitoarele de deasupra noastră. Acum se uită, cu gura căscată, la filmul *Pe malacul auriu.* Ochii lui seamănă cu două monitoare video minuscule, în care licăresc reflexiile îngemănate ale lui Cassie Wright și-l doare în cur de ce-i zic eu.

Îi spun:

— Nu te aștepta să arate așa de bine...

Ochii puștiului 72 – căprui deschis, așa cum i-am avut și eu odată.

Fata de sus, de pe ecran, care acum îi suge clitorisul lui Boodles Absolut, a declarat odinioară că-ntr-o bună zi va ajunge regina industriei porno. La cât de dulce arăta pe-atunci și la cum a spus-o, Cassie Wright ar fi putut linge pe oricine de pe lume asta.

Acum însă, dacă mă uit împrejur, la cireada asta pestriță de puli, lucrurile stau taman pe dos.

Puștiul 72 le mănâncă din priviri pe Cassie și pe Boodles.

— Am făcut un banc, îi spun și-i dau un ghiont.

Astăzi, oricine de pe lumea asta poate s-o lingă...

De cealaltă parte a camerei, un tip care ține sub braț un soi de ursuleț de jucărie se tot belește la mine. Specimenul cu numărul 137, cu sfârcul găurit de-un inel de aur. Tipul are profil de fanatic.

Pe bune, îi spun puștiului, roagă-te să te strige mai repede. Nu întâmplător titlul ales de compania de producție pentru acest film este *Futaiul care a pus capăt tuturor futaiurilor.* Nimeni nu se va mai

încumeta să bată recordul de astăzi. Isprava noastră de-aici va dăinui pentru eternitate. Puștiul ăsta, eu, gagiul 137 care se uită la noi – de mâine începând, vom avea locul nostru în Cartea Recordurilor.

Puștiul 72 nu-și mai dezlipește ochii de pe monitorul video. Ţine trandafirii strâns la piept, de parcă florile alea ar mai fi încă proaspete.

Îi spun:

— Nu te aștepta ca ea să supraviețuiască după futaiul ăsta.

Nu, n-are nici o legătură cu cele trei uniforme naziste. Asistenta de producție cheamă numărul 45, apoi numărul 289, apoi numărul 6, într-o ordine complet țăcănită, dar totul nu este decât o strategie menită să ascundă faptul că aparatul de filmat va continua să meargă chiar și după ce Cassie Wright va fi intrat în comă. Mulți de-aici își vor face treaba crezând că ea a adormit. Nu există trup omenesc care să reziste asaltului a șase sute de puli sculate.

E suficient un vânt vaginal pe care i l-ai înfundat prea adânc. Sau să-i dai limbi și să-i sufli viguros în pizdă pentru ca o bulă de aer să-i ajungă în sânge. Un embolism. Bula aia îi urcă până la inimă sau până la creier, iar Cassie Wright poate să-și ia adio de la viață cât ai clipi.

În timp ce-i spun toate astea, îmi mut privirea pe alt monitor, unde Cassie îi suge pula unuia în *Primul Futai Mondial.* Buzele individului sunt roșii și cărnoase ca găozul unui poponar. Tricepșii – impecabili. Nici un perișor pe scrot. Îmi dau jos ochelarii de soare, iar tipul ăla sunt chiar eu.

Puștiul 72 continuă să se uite la *Malacul auriu.* Tipul cu numărul 137 continuă să se uite la noi.

Motivul pentru care tipii sunt chemați la rampă în dezordine e ca la montaj scenele să fie puse cap la cap, de la 1 la 600, astfel încât Cassie

să geamă și să se zvârcolească în pat cu numărul 599 la fel cum a făcut-o și cu numărul 1. Între aceștia, ea doar va sta întinsă ca și cum ar dormi, când de fapt este în comă. Sau mai rău. Nimeni, nici unul dintre tontălăii aici de față, nu va ști altceva decât ce-o să scrie în comunicatul de presă oficial: „O vedetă porno a murit după ce a stabilit un nou record mondial la sex".

Sigur, fata a făcut antrenamente. Exerciții Kegel. Aerobic. Ședințe de Pilates. Chiar și yoga. Intens, de parcă s-ar fi antrenat să traverseze Canalul Mânecii, dar, la naiba, acolo pe platou, în rolul saltelei sub șase sute de gagii, ea este Canalul Mânecii.

— Am mai făcut un banc, îi spun puștiului și-i mai trag un ghiont.

Adevărul e, însă, că nimeni nu va chema nici o ambulanță până când decorul nu e strâns, iar filmările, încheiate.

Nici vorbă, în caz de anchetă, fiecare pulărău aici de față va jura că ea era încă în viață când o călărea el. Asta se cheamă negare în masă. După care, opinia publică americană va-ncepe să se jeluiască. Pentru un plus de expunere mediatică, făcătorii de bine din zona religioasă le vor cânta în strună. Feministele înverșunate. Guvernul va pune piciorul în prag și nici o altă gagică nu va mai stabili un nou record de 601.

Cassie va fi moartă, dar cele 600 de puli aici de față vor intra în istorie. Pentru jumătate dintre noi, va fi o trambulină – debutanții își lansează cariera, iar consacrații revin triumfal în scenă. Fiecare dintre noi îmbrăcat cu un tricou pe care scrie: „Eu sunt pula care a ucis-o pe Cassie Wright".

Cassie Wright va fi moartă, dar întreaga ei filmografie, de la *Menajeria de pizde* la compilația de filme cu ejaculare facială *De veghe în lanul de pulă* și până la clasicul *Zace separată,* va cântări greutatea ei în aur. *Bate curul încet.* Seturi cu ediții

de colecție. O Marilyn Monroe sacrificată pe altarul divertismentului porno pentru eternitate.

Puștiul 72 stă cu ochii lipiți de ecran.

Asistenta de producție, o bunăciune pe nume Sheila, vine lângă mine și-mi desenează un „600” pe braț. Îmi spune: „Atenție cu lama la sfârc”, arătând înspre aparatul de ras cu lamă triplă care netezește umbra de sub pectoralii mei.

O întreb:

— Cine-i vulturul? Tipul cu ursulețul de jucărie. Numărul 137, care se tot holbează la mine.

Bunăciunea de Sheila răsfoiește paginile de pe planșetă, urmărind cu unghia în jos lista de nume și de numere.

— Tare, spune ea. N-o să ghicești niciodată. Vezi că ai lăsat niște fire, zice ea, arătând cu unghia înspre abdomenul meu.

Se referă la fâșia de păr care coboară de la buric înspre pubis. Nu e tunsă simetric.

Continui să dau cu lama și o întreb:

— Ar trebui să-l cunosc?

— Te uiți seara la TV? îmi spune ea.

Mă opresc din ras, mă lovesc peste desenul cu „600” de pe braț și-i spun că am un avantaj în fața ei, așa că s-o lase mai moale cu mișturile și să scuipe numele individului. Nu cred că trebuie să-i amintesc ce se poate alege de proiectul ăsta dacă mă retrag din combinație. Dacă se fute cu 600 de masculi, Cassie Wright e campioană mondială, iar compania de producție are un produs imbatabil. Dar dacă se fute cu doar 599, Cassie nu e decât o curvă mondială, iar compania n-are ce să mai scoată pe piață.

La care afurisita îmi face cu ochiul. Bunăciunea asta de asistentă îmi spune:

— Ești băiat deștept. O să-ți dai seama și singur.

După care pleacă, lăsându-mă întărâtat.

Tipul cu numărul 137 se uită în continuare la mine. Cu ursul ăla în brațe. Mare sculă pe basculă,

cu o față și cu un nume consacrate de televiziune.

Lângă mine, puștiul 72 îmi spune:

— Hei. Şi-a mutat privirea de la ecran către mine și-mi spune: Nu cumva...? Își înclină capul într-o parte și se uită pieziș la mine cu ochii ăia căprui deschis: Sunteți cumva Branch Bacardi?

Dau din cap în direcția tipului cu numărul 137 și-l întreb:

— Cum îl cheamă?

Puștiul 72 se uită și-mi răspunde:

— Mamă, ce tare. E detectivul din serialul ăla de joi seara.

Aparatul de ras face ture pe abdomenul meu, căutând să întâmpine rezistența firelor de păr invizibile. Îl întreb pe puști ce serial.

Cum îl cheamă pe individ?

De ce se holbează la mine?

Puștiul și-a mutat însă privirea înapoi către monitor, îmi atrage atenția înspre ecran și-mi spune:

— Credeți că semăn cu ea? Cu Cassie Wright. Ce ziceți, arătăm la fel? Cu ochii lui căprui beliți la scena cu Cassie și Boodles, puștiul continuă, fără să mă bage în seamă: Zic și eu așa. Fără nici un motiv, spune el.

În celălalt colț al camerei, tipul 137 își atinge cu degetul un punct de pe piept. Își mângâie inelul de aur din sfârc. Mă arată cu degetul, după care se uită-n jos și se bate din nou pe piept.

Mă uit la rândul meu în jos și-mi dau seama că un fir negru de sânge mi se scurge din sfârc.

6. Dl 72

De tipul care se-ndoapă cu chipsuri la bufetul improvizat se apropie un bărbat. Pe spatele lui e desenat numărul „206” nu doar cu carioca, ci de-a dreptul tatuat cu litere groase și stufoase, doiul pe un umăr, un zero pe șira spinării și șasele pe celălalt umăr. Tipul care-și umple gura cu chipsuri, mestecând și înghițind pe măsură ce înșfacă alți pumni întregi de la bufet, crănțănind cu zgomot, ca și cum și-ar târî picioarele prin pietriș, are un „206” desenat pe bicepsul de la brațul cu care pescuiește cartofii.

Tatuatul se apleacă puțin înainte, își flexează genunchii, după care-și îndreaptă corpul cu repeziciune și-i pălește un dos de palmă primului tip. Concentrându-și toată forța în lovitură, mâna tatuatului îl trosnește în față, împroșcând tavanul cu un jet de salivă și de fărâmițe de cartofi. Pocnetul reverberează în aer de la impactul aproape total al încheieturilor pumnului cu oasele craniene. Încheieturile pumnului, acoperite doar de un strat păros de epidermă. Craniul, amortizat doar de pernuța de cartofi sărați și molfăiți din gură.

Tatuatul face exerciții pentru umeri în vreme ce tipul cu chipsurile horcăie, doborât la podea. Cu mâna în aer, gata de atac, bătăușul îi arată cifrele desenate pe spate. Îi spune:

— Doi-zero-șase... ăsta e numărul meu. Aplecându-se să-i prindă privirea bărbatului de pe jos, îi spune: Ia-ți alt număr. Arătându-i din nou cu mâna ce scrie pe spatele lui, îi spune: *E al meu.*

Deși îi curge sânge din nas, tipul cu cartofii pai continuă să mestece. Să înghită. Se șterge cu mâna la gură, mânjindu-și obrazul cu roșu. Se mai șterge o dată, iar rezultatul e o mustață de sânge întinsă pe toată fața.

Fata cu planșeta de hârtii în brațe și cu cronometrul atârnat de gât se apropie de cei doi bărbați și le spune:

— Domnilor. Ia un teanc de șervețele de hârtie de pe masă, i le întinde tipului cu nasul înroșit și spune: Rezolv eu problema.

Rănitul își trage nasul însângerat și se întinde după bolul cu chipsuri. Din buzele lui crăpate și spuzite de la sare îi curge sânge.

În timp ce fata răsfoiește prin hârtiile ei, tipul cu numărul 137 vine lângă mine. Tipul de la televizor. Cu animalul ăla plin de autografe. Îmi spune:

— Se pare că cineva n-a fost alăptat...

Fata cu cronometrul taie numărul de pe brațul tipului cu cartofii pai. Scrie în loc un alt număr.

Tatuatul își coboară brațul, uitându-se în continuare la ei. Frecându-și pumnul în palmă.

Tatuatul, îi zic, face parte din gruparea mafiotă Sureno din Seattle. A omorât pe cineva, a stat doișpe ani la pârnaie și a ieșit anul trecut, îi spun tipului cu numărul 137.

Îmbrățișându-și câinele plin de autografe, tipul mă întreabă:

— Îl cunoști?

Îi răspund:

— Uită-te la mâna lui.

Pe suprafața de piele dintre degetul mare și arătătorul de la o mână, tatuatul are desenate două linii paralele, cu trei puncte în prelungirea uneia dintre linii: este reprezentarea aztecă a numărului 13 – numerologia aztecă și limba Nahuatl sunt foarte populare în rândul grupărilor mafiote Sureno din sudul Californiei. Jos, pe spate, deasupra elasticului de la boxeri, are tatuat, destul de șmecher, numărul „187”: e o referință la secțiunea din Codul Penal al statului California care definește infracțiunea de omor. Lângă buric, mai are un tatuaj cu o piatră de mormânt și două

date aflate la doișpe ani distanță, adică exact perioada lui în pușcărie.

Tipul 137 mă întreabă:

— Faci parte dintr-o astfel de grupare?

Tatăl meu adoptiv m-a învățat chestiile astea.

Îi arăt tatuajele celorlalți tipi din cameră. Asiaticul cu dungile alea negre tatuate pe braț e un mafiot japonez din gruparea Yakuza, iar dungile negre corespund misiunilor criminale pe care le-a îndeplinit. Celălalt asiatic, tatuat cu un ditamai „NCA" pe spate, e membru al grupării criminale Ninja Clan Assassin. Ici-colo mai poți vedea pe unii care au tatuat un crucifix pe pielea dintre degetul mare și arătător. Din crucifix țâșnesc alte trei liniuțe, ca niște raze – este Crucea Pachuco, semn că posesorii ei sunt membri ai unor grupări hispanice. Alții au tatuate trei puncte care formează un triunghi. Dacă sunt mexicani, cele trei puncte înseamnă *Mi vida loca.* „Viața mea nebună." Dacă tipul e asiatic, punctele înseamnă *To o can gica.* „Mi se rupe."

Tipul 137 îmi spune:

— Atunci, taică-tu a făcut parte dintr-o bandă?

Tatăl meu adoptiv a fost contabil la o firmă listată în top 500 al celor mai profitabile companii. Împreună cu el și mama mea adoptivă, am locuit în suburbii, într-o casă în stil Tudor cu o pivniță gigantică, în care taică-miu se juca cu machete de trenuri. Ceilalți tați erau avocați sau cercetători chimiști, dar cu toții erau pasionați de modelism feroviar. Pe cât posibil, la fiecare sfârșit de săptămână se urcau în furgonetă și luau calea orașului, ca să se documenteze. Fotografiau diverse grupări mafiote. Graffiti mafiote. Rețele de prostituție. Gunoaie, murdărie și dependenți de heroină lăsați de izbeliște. Dezbăteau fiecare dintre imaginile astea în parte și se luau la harță, încercând care mai de care să reproducă în propria pivniță cele mai temerare și mai realiste scene de

decrepitudine urbană la scară HO, scara consacrată a modelismului feroviar.

Tatăl meu adoptiv picta cu o șuviță din păr de nurcă numărul 312 pe spatele gol al unei figurine reprezentând un membru al unei grupări. Mai exact, al bandei Vice Lords din Chicago. Așa își marchează gangsterii teritoriul – tatuându-și, în general sub ceafa, prefixul telefonic al regiunii de care aparțin. Uneori pe piept sau pe burtă. Individul care l-a lovit pe tipul cu chipsurile și-a revendicat prefixul Seattle-ului – care, în mod normal, ține de teritoriul Nortenilor, rivalii Surenilor. Nu mă mai mir că individul e așa de defensiv.

Membrii grupărilor Blood taie întotdeauna litera „C” din tatuajele lor. Ca să nege orice apartenență la gruparea rivală Crip. Dacă cineva are un tatuaj în care litera „B” este tăiată, atunci face parte din rândul Cripilor.

— Taică-tu te-a învățat toate astea? întreabă tipul cu numărul 137.

Tatăl meu adoptiv. Lucrând la machetele lui feroviare. N-a înșelat-o niciodată pe maică-mea adoptivă, dar și-ar fi putut petrece zile în șir fotografiind curve și pictând figurine care să le semene. N-ar fi luat droguri nici picat cu ceară, dar figurinele lui cu drogați sau dependenți de metamfetamină erau în sine niște mici capodopere. Cu o pensulă incredibil de subțire, tatăl meu adoptiv „vandaliza” zidurile unor fabrici mărunte, clădiri de locuințe abandonate și hoteluri ieftine.

Îi spun tipului cu numărul 137 că-mi pare rău că serialul lui TV a fost anulat anul trecut.

Numărul 137 dă din umeri. Îmi spune:

— Deci ești adoptat?

— Încă din fașă, îi răspund.

Un blonziu jigărit cu o barbă lungă și cu mâinile încrucișate pe piept își așteaptă rândul la Cassie Wright. Barba lui galbenă e atât de țeapănă și de aspră, încât firele de păr țâșnesc care-ncotro

din bărbie, în loc să atârne cu un aer distins. Poate că e nespălată. Antebrațele lui palide sunt împestrițate cu A-uri și B-uri negre și difuze, zvastici și frunze de trifoi. Tatuaje de pârnaie scrijelite cu o coardă ruptă de chitară, înmuiată în cenușă de linguriță și furculițe de plastic, combinată cu șampon. Frăția ariană. Tatuaje cu pânze de păianjen îi acoperă coatele mari și pistruiate.

Lângă tipul arian, dl Bacardi își încolăcește degetul prin lanțul de aur de la gât. De capătul cel mai de jos al lanțului atârnă o inimă din aur care i se bălăngăne peste gâtlej. Un medalion pe care Cassie Wright l-a purtat în enșpe milioane de scene. Bacardi prinde medalionul de aur între degetul mare și arătător și-l plimbă de-a lungul lanțului.

— Mama mea adevărată, îi spun, e o mare actriță de cinema, dar nu pot să vă zic cine e. Îi spun cum i-am trimis tone de scrisori pe adresa companiei de producție și a distribuitorilor, ba chiar și a agentului ei, fără să primesc vreodată răspuns.

Tipul numărul 137 se uită la florile pe care le ține în brațe.

— Nu că aș vrea bani sau să mă iubească, îi spun. Nu vreau decât s-o întâlnesc. După calculele mele, acum am vârsta pe care ea trebuie s-o fi avut atunci când m-a dat spre adopție.

Habar n-am dacă agentul ei sau altcineva îmi interceptează scrisorile și mi le aruncă la coș. Dar am un plan secret, ca într-o zi să mă întâlnesc cu ea. Cu mama mea adevărată.

Numărul 137 îmi spune:

— Dar pe tatăl tău adevărat îl cunoști?

Ridic din umeri.

În partea cealaltă a camerei, un tip de culoare ras în cap are tatuat pe țeastă un steag fluturând pe care e desenat numărul „415”, dovadă de apartenență la Kumi African Nation, care s-a

desprins din organizația Black Guerilla Family. Asta dacă e să-i dau crezare tatălui meu adoptiv, care recita aceste detalii cu lupa într-o mână și pensula în cealaltă, în vreme ce se îngrijea de figurinele comandate din Germania, reprezentând doctori, măturători de stradă, polițai sau gospodine. Asezonându-le cu noi straturi de acuarele, le transforma în mafioți mexicani din gruparea La eMe; în războinici arieni; în gangsteri de pe 18th Street. Dacă stăteam alături de el și mă sprijineam de pupitrul lui din pivniță, tatăl meu adoptiv îmi picta la baza degetului mare însemnele grupărilor naziste White Power, „WP” și „666”. După care-mi spunea:

— Acum fugi și spală-te pe mâini. Îmi mai spunea: Să nu cumva să te vadă maică-ta așa.

Mama mea adoptivă.

În momentul de față, acolo sus pe scări, femeia de pe platou este teren neutru. Un altar la care te închini după un pelerinaj de mii de kilometri. Comparabil cu Ierusalimul sau cu orice biserică. La fel de special și pentru neonaziști, și pentru cei din grupările Blood, Crip sau Ninja, o doamnă care transcende războaiele teritoriale pentru putere. Care transcende rasele, naționalitățile și ideea de familie. Toți cei aflați în încăperea asta se urăsc unii pe alții, poate că la ieșire o să începem să ne omorâm între noi, dar cu toții o iubim pe Cassie.

Tărâmul nostru sfânt. Cassie Wright, îngerul păcii noastre.

Lângă mine, tipul numărul 137 răstoarnă o pastilă din sticla cu pilule albastre cumpărată. Strângând la subraț câinele acoperit de autografe, răstoarnă pilula în palmă și o azvârle în gură.

Cineva a călcat în sângele scurs pe ciment din nasul tipului cu chipsurile. Urme însângerate de diferite mărimi se împrăștie în toate direcțiile, lipicioase.

Îl întreb ce strategie are – în clipa asta, vreau să spun – ca să-și resusciteze cariera în televiziune.

Numărul 137 îmi spune:

— *Asta.*

Și-mi zăngăne în urechi sticluța de pastile.

7. DI 137

Un ditamai mexicanul îi pălește una tolomacului ăstuia umflat de la bufet, după care actorul cu numărul 72 se apropie de mine, cu florile alea moarte în brațe, și-ncepe să-mi explice ce s-a întâmplat. Bătaia are legătură cu ceva machete de trenulețe și cu orașul Seattle. Cu mafia mexicană și Vaticanul. Numărul 72 vorbește ca o moară stricată, după care-mi spune:

— Îmi pare rău.

Îi spun că nu e nici o problemă.

— Vreau să spun că-mi pare rău că serialul TV în care ați jucat a fost anulat, îmi zice el.

Îi spun că nu-i bai.

— Trebuie să fi fost groaznic să citiți toate mizeriile alea din presa de scandal, îmi zice el.

Îi spun s-o lase baltă.

La care actorul 72 mă-ntreabă:

— De fapt, ce faceți dumneavoastră aici?

Numărul 600, alias Branch Bacardi, își tamponează sfârcul însângerat cu un cocoloș de hârtie igienică și, de fiecare dată când mă uit în direcția lui, tipul e cu ochii pe mine. Parcă văd că mă trezesc cu el în fața mea și n-o să fiu în stare să scot un cuvânt. Ca să vezi cine-mi dă târcoale: ditamai vedeta din *Piraţii la fundul caraibienilor* sau *Tiristul şi banditul găozar.*

Nu se cade să-i spui pur și simplu: „Bună, domnule Branch, sunt înnebunit după vibratorul care vă poartă numele”.

Toți cei pe care îi știu, bărbați, femei, nu contează, au în sertarul de la noptieră pula dumneavoastră... Fie vibratorul pe baterii, fie un simplu dildo. Modelul care imită pula dumneavoastră e cel mai tare penis artificial din câte există: nu lung și subțire ca un creion, cum e cel copiat după erecția lui Ron Jeremy. Și, în mod

cert, nu unul dintre coloșii ăia care te fac să te simți pompat ca o budă înfundată. Nu, la lungimea și grosimea pe care le are, penisul cauciucat Branch Bacardi este prototipul universal al jucăriilor sexuale inspirate de organele genitale ale celebrităților.

Nu, un astfel de dialog, oricât de măgulitor, n-ar face niciodată impresie...

Goliciunea masculină înconjurătoare formează o mare de tatuaje și cicatrice. Eczeme și coji de sânge închegat. Vergeturi și arsuri solare. Un compendiu ambulant al tuturor defectelor pielii. Dincolo de priveliștea de mușcături de țânțari și de coșuri, Branch Bacardi și Cord Cuervo stau la taclale, cu capetele ușor aplecate. Bacardi arată înspre mine, iar Cuervo trage cu ochiul. Cuervo dă din cap în semn de încuviințare și șoptește ceva în urechea lui Bacardi. Pe amândoi îi umflă râsul.

Îmi zic în sinea mea: lasă-i să râdă. Modelul Super Deluxe al penisului artificial Cord Cuervo e prea țuguiat; capul circumcis e de mărimea unei radiere, iar glandul lung de-un deget se prelungește până la baza groasă ca o cutie de bere. Un coșmar ergonomie.

Cineva l-ar mai putea întreba pe Bacardi detalii despre producția în masă, despre liniile de asamblare din China, unde lucrătorii din ateliere ambalează nenumărate exemplare siliconate ale erecției lui, proaspăt scoase din mulajele de oțel fierbinte. Sau împachetează și încarcă cutii pline cu armate întregi de vagine roz din plastic, duplicate după pizda epilată a lui Cassie Wright. Chinezi prost plătiți care lucrează manual, lipind păr pubian cu penseta sau pictând cu aerograful diferite nuanțe de roșu, roz sau albastru. Respectând întocmai cicatricea lui Cassie de după epiziotomie. Sau fiecare venă și neg de pe scula lui Bacardi. Exact cum se proceda în cazul măștilor mortuare, când se turnau în ghips fețele

celebrităților în intervalul de timp scurs între moarte și descompunere.

Chiar și după ce Cassie Wright va fi bătrână și senilă sau moartă și putrezită, vaginul ei ne va bântui, pliat și vârât sub pat, ascuns în sertarele cu chiloți și dulapurile din baie, alături de reviste porno zdrențuite. Sau erecția de cauciuc a lui Bacardi, expusă în anticariate la același preț cu falusurile sculptate în fildeș cu care văduvele vânătorilor de balene din insula Nantucket își alinau singurătatea.

E și asta o formă de nemurire.

Cineva mai poate întreba: Ce părere aveți de faptul că pula lui Branch Bacardi și vaginul lui Cassie Wright sunt reduse la kitsch? Niște *objets* exagerate, asemeni pisoarului lui Duchamp sau conservei cu supă a lui Warhol.

S-ar mai putea pune și întrebarea asta: Ce părere aveți de faptul că, mulțumită stimulatorului anal Branch Bacardi, oameni din întreaga lume merg la biserică, la serviciu sau la școală cu pula dumneavoastră înfiptă-n cur?

Cum e să-ți vezi pula și coaiele, sau clitorisul și labiile, donate de mii și mii de ori și așezate pe un raft în spatele unui vânzător de sex-shop care mestecă gumă? Sau, mai rău, organele tale cele mai intime aruncate grămadă într-un coș cu reduceri și culese de necunoscuți care le frământă în palme și le ciupesc, pentru ca apoi să le zvârle la loc, așa cum ar face-o cu fructele de avocado într-un supermarket?

Nici această conversație n-ar lăsa cine știe ce impresie.

Ai mai putea încerca să spui o anecdotă, o fază care i s-a întâmplat unui prieten drag. Carl. Fan absolut al modelului Branch Bacardi Super Deluxe. Cum, într-o dimineață, Carl s-a uitat în veceu și a observat niște fărâmițe de culoare roz în rahat. Viermi. Niște limbrici înfiorători. Dar când și-a dus o mostră din căcat la analiză, rezultatul de

laborator i-a venit negativ. Fibrele de culoare roz nu erau paraziți. Erau cauciuc. Prepuțul din cauciuc roz al modelului Super Deluxe se degradase, era distrus și începuse să se scorojească. Termenii folosiți de proctologul lui Carl descriau întocmai felul în care Carl se simțea: Distrus. Descompus. Degradat.

Ai mai putea risca să-i povestești cum același Carl a dat-o-n bară acum mulți ani când l-a agățat pe unu'. Cei doi au ajuns acasă, ca să descopere că ambii erau pasivi. Ca să nu rămână nici unul nesatisfăcut, cei doi au folosit modelul special Branch Bacardi cu două capete. Fericitul masaj de sfinctere a mers ca uns până în clipa în care – ce să vezi? – Carl s-a prins că partenerul lui de ocazie se-ntindea mai mult decât îi era cearșaful. Ceea ce începuse ca o banală întâlnire sexuală escaladase într-o veritabilă luptă cu odgonul pentru plăcere anală, fără ca la mijlocul funiei să fie vreun nod sau vreun steguleț de semnalizare care să delimiteze teritoriul alocat fiecărui partener. Fără ca nimeni să-ți dea peste bot că te lăcomești. Fără nici un zid berlinez din silicon care să te împiedice să joci murdar.

Da, poți risca o asemenea poveste, dar ultimul lucru pe care un armăsar de calibrul lui Branch Bacardi vrea să-l audă este că produsul lui are defecte.

Şi Doamne ferește ca Bacardi să creadă că eu sunt Carl. Că mă ascund în spatele unui prieten inventat.

Am asudat atât de tare la subraț, încât pielea din cârpă a dlui Toto s-a îmbibat de transpirație, iar mesajul lui Bette Midler – „Să fim prieteni pe viață. Cu dragoste, Bette" – s-a decolorat, lăsând în loc o pată albastră. O fi de la pilulele albastre sau de la atâta surescitare, cert e că s-au șters și dedicațiile de la Carol Channing și Barbra Streisand. „Weekendul nostru parizian a fost paradisiac. A ta pentru totdeauna, Barbra."

Actorașul ăsta cu numărul 72 își mută florile dintr-o mână în cealaltă, se uită la dl Toto și mă întreabă:

— Cum e Goldie Hawn?

N-am de ce să mă smiorcăi, pentru că mesajul de la Bette Midler era un fals. La fel cel de la Carol Channing. Jane Fonda. Bine, recunosc, toate sunt falsuri. Eu le-am scris, cu mâna mea, pe toate, cu cerneluri și caligrafii diferite.

Nu poți să te prezinți în fața lui Cassie Wright cu un câine fără autografe. Am vrut ca ea să figureze cu semnătura în galaxia mea de staruri. Dovadă că suntem prieteni apropiați.

Adevărul e că nu m-am întâlnit cu nici una dintre aceste femei.

După ce domnișoara Wright îmi dă autograful, intenționez să-i imit scrisul și să adaug în dreptul numelui ei: „Îți mulțumesc pentru cel mai tare futai!”.

Nu poți să-i ceri lui Cassie să-ți scrie dedicația asta. Mai ales dacă-i o minciună.

După cum nici unui actor de talia lui Branch Bacardi nu-i poți spune, grație modelului său Super Deluxe, că ai un calus la prostată. Chiar dacă e adevărat.

Probabil că lui Bacardi nu-i mai sângerează sfârcul, de vreme ce nu-l mai tamponează cu hârtie igienică, în schimb, acum se joacă cu pandantivul de la lănțișor. Ceva mic și aurit, care-i atârnă la gât. Îl prinde cu degetele de la ambele mâini. Îl deschide cu unghia și se uită înăuntru. Pare a fi un medalion sau o cutiuță. Fără îndoială că în el se află o pozulică sau o șuviță de păr.

E și asta o formă de nemurire.

Cu prima ocazie când îl surprind pe dl 600 privindu-mă, în caz că vine la mine, o să-i povestesc, probabil, despre Vatican și despre cum, dacă îi rogi frumos, custozii îți vor arăta rămășițele depozitate în sertare. Potrivit lui Carl, în câteva asemenea sertare se află puli sculptate din

marmură. Penisuri. Din alabastru, onix sau obsidian. Şiruri întregi de sertare pline cu puțe antice, fiecare dintre ele numerotată corespunzător unei capodopere castrate. Această colecție cuprinde sute de puli numerotate, care au fost desprinse cu dalta de pe statui grecești, romane, egiptene și bizantine, și înlocuite cu frunze de viță-de-vie din ipsos.

Puțe aparținând culturii minoice și datând din Epoca Bronzului, retezate, mici ca niște gloanțe. Puțe din teracotă de pe vremea etruscilor, erodate la greu. Obiecte neprețuite pe care cei mai virtuoși le țin ascunse de ochii lumii, dar care sunt prea importante ca să poată fi ignorate.

La fel ca penisurile marca Branch Bacardi sau vaginele Cassie Wright, ascunse în noptiere sau în sertarele pentru mănuși.

I-aș putea spune lui Bacardi că vibratorul electric a fost introdus pe piață în ultimul deceniu al secolului XIX. Primele dispozitive electrocasnice au fost mașina de cusut, ventilatorul și vibratorul. Americanii au beneficiat de vibratoare electrice cu zece ani înainte să apară aspiratorul și fierul de călcat și cu douăzeci de ani înainte ca tigaia electrică să fie lansată pe piață.

La naiba cu toate electrocasnicele astea, prioritatea noastră numărul unu a fost dintotdeauna ce-i între picioare.

Asistenta de producție trece pe lângă mine, cu o pungă de chipsuri umplută cu șervețelele pline de sânge de la actorul cu buza spartă. Cocoloașe de hârtie îmbibate de sânge roșu și de condimente portocalii cu aromă de friptură. Tânăra se oprește o clipă în dreptul lui Branch Bacardi, care aruncă în pungă hârtia igienică pătată cu sângele curs din sfârc.

Cu ochii la fată, actorul 72, alias băiatul cu florile, gâtuie spasmodic celofanul fojgăitor și mototolit în care sunt înveliți trandafirii și spune:

— O urăsc.

Din cauza strânsorii puternice, spinii trec prin manșonul de plastic.

Cu ochii la asistenta de producție, actorul 72 spune:

— Pe cât puneți pariu că scroafa asta aruncă la coș toate scrisorile trimise pe adresa lui Cassie Wright, indiferent de cât de important e conținutul lor sau de cât de tare își dorește cineva să-i spună lui Cassie ce mult înseamnă pentru el?

Dacă vine la mine, despre asta o să-i vorbesc lui Bacardi: despre custozii de la Vatican și sertarele lor prăfuite, pline cu puli numerotate, neprețuite și fără stăpân.

Medalionul ascunde un lucru pe care nimeni nu-l poate vedea, iar Branch Bacardi se uită îndelung la el. Preț de o partidă-n trei, două felații și un orgasm clitoridian – dacă e să măsor timpul după filmele difuzate deasupra noastră.

Când, ce să vezi, Bacardi ridică privirea și se uită la mine, după care închide medalionul cu un zgomot sec.

8. Sheila

La prima mea întâlnire ca să-i prezint proiectul domnișoarei Wright, am întrebat-o ce poate să-mi spună despre împărăteasa romană Messalina.

Era prima oară când ne vedeam față-n față să discutăm propunerea mea, într-o cafenea, la un cappuccino, înghesuite la o măsuță cochetă de marmură. Domnișoara Wright stătea cu trupul întors spre fereastră. Picior peste picior, în acea poziție care-ți face varice. Privind în gol. Fără să dea atenție câinilor plimbați în lesă sau cărucioarelor cu copii. Uitându-se în altă direcție, domnișoara Wright m-a întrebat dacă am auzit vreodată de o actriță pe nume Norma Talmadge.

Dar de Vilma Banky? John Gilbert? Karl Dane sau Emil Jannings?

Fără să clipească din genele false îngroșate cu mascara, domnișoara Wright mi-a spus că Norma Talmadge a fost vedetă de filme mute. Atracția numărul unu la box-office în 1923. Primea trei mii de scrisori pe săptămână de la fani. În 1927, această Norma a pășit din întâmplare pe o porțiune proaspăt cimentată, în față la Grauman's Chinese Theater, lansând moda celebrităților care-și depun acolo amprentele de la mâini și de la picioare.

La doi ani după invenția cu cimentul, Hollywoodul a început să producă filme sonore. În ciuda lecțiilor de canto pe care Norma Talmadge le-a luat vreme de un an, tot niște schelălăieli stridente îi ieșeau pe gură. Starul masculin al Hollywoodului, John Gilbert, ciripea ca un canar. Mary Pickford a jucat roluri de fetiță sau domnișoară, dar lătra ca un camionagiu tabagic. Vilma Banky își spunea replicile cu accent maghiar. Emil Jannings, cu accent nemțesc. Karl Dane avea un accent danez gros să-l tai cu cuțitul.

Norii joși dădeau impresia că afară s-a întunecat. Storurile trase întrețineau această senzație. Studiindu-și propria reflexie, ochii și buzele oglindite în geamul cafenelei, domnișoara Wright mi-a spus:

— John Gilbert n-a mai făcut nici un film. S-a îmbuibat cu alcool și la 37 de ani a crăpat. Karl Dane s-a împușcat.

Toate vedetele astea de cinema au dispărut într-o clipită.

Întâmplare adevărată.

Domnișoara Wright e de părere că apariția sonorului în epocă a avut același efect pe care îl are astăzi tehnologia de înaltă definiție asupra noii generații de actori. Scoțând prea multe la iveală. O supradoză de adevăr. Machiajul se vede de la o poștă. Rujul zici că-i vaselină roșie. Iritațiile de la bărbierit și firele de păr rămase în piele aduc a lepră.

E ca atunci când descoperi că anumite staruri masculine sunt de fapt homosexuali... sau că vocile actorilor de film mut sună ca naiba – publicul vrea să fie mințit.

Întâmplare adevărată.

În ultimul an, domnișoara Wright n-a primit decât o ofertă de scenariu. Un film muzical cu buget redus inspirat de clasicul lui Vincent Minnelli cu Judy Garland, în care o junică naivă merge la bâlci și se îndrăgostește de un tânăr superb cu apucături sadice. Intitulat *Bate-mă în St. Louis*.

S-a pregătit ca la carte, a învățat toate cântecele. A luat lecții de dans. Dar n-a mai fost chemată niciodată la probe.

Cu fața întoarsă spre fereastră, domnișoara Wright închide ochii și-ncepe să îngâne o melodie, șoptit, ca un cântec de leagăn. Își înclină puțin capul, de parcă s-ar afla în lumina reflectoarelor, și fredonează:

— Am fost lată, lată, pe-o drezină regulată...

Cu ochii întredeschiși, vocea i se stinge încet. Nu-și drege glasul. Se întinde după poșeta lăsată pe podea. Scoate din ea o pereche de ochelari negri de soare. Îi desface și și-i pune la ochi.

Se uită în gol, dincolo de mașinile de pe stradă și oamenii de pe trotuar. Un șuvoi nesfârșit de figuranți. Anonimi care-și deschid umbrelele sau își țin ziare pe cap ca să-și protejeze frizura. Fără să le dea atenție, domnișoara Wright spune:

— Așadar, care-i treaba?

Care e propunerea mea. De ce am luat legătura cu agentul ei. De ce am sunat la toate companiile de producție cu care a lucrat în ultimii cinci ani. De ce i-am trimis scrisori. De ce am ținut morțiș să-i explic că nu sunt o fană obsedată. Asemeni tuturor lăbarilor care o hărțuiesc.

O întreb dacă știa că Adolf Hitler a inventat păpușa gonflabilă.

La care domnișoara Wright se întoarce cu fața spre mine și mă privește prin ochelarii negri de soare.

Îi spun că Hitler a fost curier în timpul Primului Război Mondial, livrând mesaje între tranșee, și că era dezgustat că soldații germani mergeau în bordelurile franțuzești. Ca să păstreze intactă rasa ariană și să împiedice răspândirea bolilor venerice, el a inițiat confecționarea unei păpuși gonflabile, pe care trupele naziste s-o poată lua pe front. Hitler însuși a conceput modelul, garnisindu-l cu plete blonde lungi și țâțe mari. Trupele aliate au bombardat Dresda, distrugând fabrica înainte ca păpușile să invadeze piața.

Întâmplare adevărată.

Sprâncenele pensate ale domnișoarei Wright se ițesc deasupra ochelarilor ei întunecați, arcuite a mirare. Lentilele negre reflectă imaginea mea. Reflectă buza cețtii ei de cafea, mânjită de ruj. Buzele ei spun:

— Ştii că sunt mamă?

Ochelarii ei de soare reflectă imaginea mea, îmbrăcată într-un taior de tweed, cu părul prins la spate într-un nod franțuzesc, aplecată deasupra servietei pe care tocmai am deschis-o.

Pentru acest proiect, am plecat de la ideea acelei prime păpuși sexuale. Am integrat acțiunea în context nazist. I-am adăugat perspectivă istorică. Toate astea, cu scopul de a conferi poveștii o veritabilă valoare educativă.

Buzele domnișoarei Wright spun:

— Da, am adus pe lume un copil la vârsta pe care o ai tu acum.

Implică-te în proiectul ăsta cu păpușa gonflabilă a lui Hitler, fă-l cum trebuie și-o să te umpli de bani pentru copilul tău. Orice s-ar fi ales de el, domnișoara Wright i-ar putea oferi bani să-și termine școala, să-și plătească apartamentul sau să înceapă o afacere. Oriunde ar fi el astăzi, copilul ăsta ar fi obligat s-o iubească.

Domnișoara Wright își întoarce capul, studiindu-și imaginea reflectată în geam. Reflexia reflexiilor reflexiilor ei, între geam și ochelarii de soare, versiuni din ce în ce mai mici ale lui Cassie Wright, reflectate la infinit.

Domnișoara Wright mi-a spus că la școala religioasă unde a fost dată de mică, toate fetele trebuiau să poarte în permanență o eșarfă care să le acopere urechile. Pe motiv că Fecioara Maria a rămas gravidă atunci când Duhul Sfânt i-a șoptit în ureche. Pe motiv că urechile sunt ca niște vagine. E de ajuns să-ți inoculeze cineva o idee greșită ca să-ți pierzi inocența. Şi un detaliu în plus îți poate distruge viața. Victimă a supradozei de informații.

Întâmplare adevărată.

O idee greșită poate prinde rădăcini și crește în tine.

Imaginea mea era reflectată în ochelarii de soare ai domnișoarei Wright. Mă vedeam cum deschid un dosar. Extrag din el un contract. Scot capacul stiloului și-l întind deasupra mesei. Chipul

meu neted și încrezător, reflectat în ochelarii ei. Ochii mei, fără să clipească. Taiorul meu de tweed.

Buzele ei mi-au spus:

— Îmi miroase a ceva cunoscut, te-ai spălat cumva cu șamponul „100 de mângâieri”? Mi-a zâmbit și a continuat: Așadar, cum o chema pe...?

Împărăteasa romană Messalina.

— Messalina, a repetat domnișoara Wright, ridicând stiloul de pe masă.

9. DI 600

Puștiul 72 e ușor de zărit în mulțime, acum că buchetul lui de trandafiri a început să se fleșcăiască, lăsând în urmă dâre de petale moarte, care-i trădează poziția în cameră. Petalele albe de trandafiri îl urmează prin toată încăperea pe acest puștiulache cu numărul 72 care-i tot dă târcoale Sheilei, întrebând-o:

— Pot să intru *mai repede*? Cu ochii la florile din brațe, continuă: E adevărat ce se spune? Credeți c-o să moară?

Individul cu numărul 137, alias gagiul de la televizor, zice:

— Chiar așa, domnișoară, când am putea să vedem și noi corpul neînsuflețit?

Puștiul 72 îi răspunde:

— Nu e amuzant.

La care Sheila spune:

— Şi, mă rog, de ce și-ar dori domnișoara Wright să moară?

Suntem șase sute de suflete care așteaptă în camera asta și respirăm același aer pentru a treia sau a patra oară. N-a mai rămas pic de oxigen, doar duhoarea dulceagă a deodorantului de păr. A apei de colonie Stetson. Old Spice. Polo. Mirosul neplăcut de la pipele de marijuana. E plin de lume la bufetul improvizat, hăpăind gogoși pudrate cu zahăr, *nachos* cu chili și cu brânză, unt de arahide. Lume care mestecă și se bășește în același timp. Râgâind de la cafea. Respirând prin balonașe de gumă Juicy Fruit. Guri pline molfăind gumă de mestecat sau floricele cu aromă de unt. Putoarea chimică de la carioca neagră a Sheilei. Miresme dinspre buchetul de trandafiri al puștiului.

Vestiarul pute a picioare nespălate și inhalăm cu toții aerul ăsta duhnind la fel ca brânzeturile

alea franțuzești, care miros ca tenișii din liceu pe care-i purtai la orele de sport și nu-i spălai cu anii.

Cuervo și-a pus un strat de ulei autobronzant atât de gros, încât mâinile i s-au lipit de corp. Picioarele i se lipesc de ciment. Când face un pas, pielea i se jupoaie cu zgomot, ca atunci când desprinzi un plasture.

Singura budă pe care o avem la dispoziție toți cei 600 aici de față e plină de pișat pe jos, drept care tipii se opresc în prag și-și dau drumul la jet, încercând să nimerească fie chiuveta, fie veceul. Mizeria care se revarsă peste prag pute la fel de nasol ca atunci când mergi pe stradă, calci în ceva alunecos și-ți dai seama în ce ai călcat înainte să te lovească damful de la căcatul de câine după care vei scobi în striațiile tălpii de la pantof.

Cuervo ridică un braț, scoțând sunetul ăla ca de plasture, în timp ce pielea îmbibată-n autobronzant i se jupoaie. Cuervo ridică un cot, își înclină capul ca să se adulmece la subraț și spune:

— Trebuia să-mi aduc deodorantul Stetson.

Dinspre puștiul 72 vine miros de săpun parfumat. Aromă mentolată de la apa de gură.

Îl agăț pe tipul 137, întrebându-l dacă asta e prima oară când se va afla în fața unei camere de filmat.

Tipul 137 dă din cap, împrăștiind miros de țigară combinat cu duhoare venită dinspre ursulețul îmbibat de sudoarea de la subraț.

Îi spun s-o lase mai moale cu pilulele pentru erecție. Chiar în clipa asta, gagiii aflați în celălalt colț al camerei se uită la el și fac pariuri în cât timp va cădea la pământ din cauza unui infarct. Băi, ar trebui să vadă ce roșu e la față, cu venele de pe frunte umflate ca niște fulgere. Sau, îi spun, ar trebui să meargă peste ei, să scoată banul și să parieze și el. Măcar așa are o șansă să câștige niște lovele în caz că-l răpune supradoza.

Puștiul 72 spune:

— De ce ar dori o vedetă de talia lui Cassie Wright să se sinucidă?

Poate că din același motiv pentru care superstarul Megan Leigh a turnat mai mult de 44 de filme în trei ani, ca să-i poată cumpăra maică-sii o vilă în valoare de jumătate de milion de dolari. Abia după aceea, vedeta din *Ali Boobie și cei 40 de pulări* și *Robofox* și-a tras un glonț în cap.

Nu există odraslă pe lumea asta care să nu dorească să-și răsplătească părinții sau să-i pedepsească.

La fel s-a întâmplat și cu legendarul star porno Cal Jammer, care și-a așteptat fosta nevastă în fața garajului și s-a împușcat în gură.

Din același motiv, Shauna Grant, regina filmelor porno, și-a pus capăt carierei cu o armă de calibrul 22. Idem Shannon Wilsey, preoteasa blondă a filmelor porno supranumită „Savannah", care-ntr-o noapte s-a dus în garaj și și-a tras un glonț în cap. Pot să pun pariu că domnișoara Cassie Wright dorește să-i asigure viitorul odraslei pe care a avut-o cu mult timp în urmă. Dacă-i iese trampa și bate recordul ăsta, procentul ei din încasările la *Al Treilea Futai Mondial* și din vânzările tricourilor, lenjeriei și jucăriilor care-i poartă numele, bașca din întreaga ei colecție de filme, tot acest purcoi de bani îl va face pe copilul ei înstrăinat îngrozitor de bogat. Atât de bogat, încât o poate ierta pe Cassie. Că a rămas gravidă. Că și-a abandonat odorul. Că și-a distrus iremediabil viața.

Dacă își ispășește pedeapsa celor șase sute de puli, Cassie Wright își va găsi mântuirea.

Îi spun tipului 137 că, în ce mă privește, voi inscripționa un slogan pe modelul meu de dildo. Scris în relief pe toată grosimea bazei și care va spune: „Pula care a ucis-o pe Cassie Wright". Acolo unde-i circumferința mai mare, ca atunci când îl rotești, lectura textului să-ți stimuleze clitorisul.

— Aveți un dildo? întreabă tipul cu numărul 137.

Respirația lui are iz de băutură ieftină. Iz de ceară, specific creionului de buze. Tipul s-a dat cu strugurel.

Evident că am, îi spun. Un dildo disponibil în șase culori, un stimulator anal și-o mătărângă cauciucată cu două capete care-mi poartă numele. Bașca o păpușă gonflabilă în mărime naturală, aflată în pregătire.

Tipul 137 îmi spune:

— Aveți toate motivele să fiți mândru.

Mai bine zis aveam, pentru că pe vremuri vindeam zece mii de bucăți pe lună, îi spun. Mie îmi reveneau 10% din vânzări. Ceilalți, gen Cuervo, trișează și își adaugă câțiva centimetri la modelul lor. Dar să nu vorbesc cu păcat, poate că alde Cuervo folosește o matriță conformă cu realitatea. Ce ajunge însă pe rafturi e mai lung și mai gros decât a visat el vreodată. Cuervo o numește „licență artistică", dar e de fapt reclamă falsă. Ce sens are să pretinzi că un produs e conform cu realitatea, de vreme ce nu-i așa?

Din florile pustiului 72 continuă să cadă petale albe. Degetele lui de la o mână mângâie cruciulița de argint prinsă de lănțișorul de la gât.

De fiecare dată când respir, simt cum medalionul de aur pe care-l am de la Cassie mi se blochează între pectorali. În interiorul inimioarei aurii se află o pastilă. Aurul e pătat de sângele care mi-a curs din sfârc.

— Și spuneți că ăla e Cord Cuervo? zice tipul 137. Uitându-se pieziș prin pâcla de fum îmbibat cu apă de colonie, tipul 137 spune: Starul din *O muie la cerere* și *Ce înseamnă să te fuți cu Ernest*?

Dau din cap că da. Și din *Păsărica doamnei Windermere,* adaug eu. Toate sunt proiecte de înaltă ținută. Îi fac cu mâna lui Cord, iar el îmi răspunde.

Numărul 49. Numărul 567. Numărul 278. Tipii strigați de Sheila își iau sacul cu haine și o urmează în sus pe scări. Din cameră nu iese decât Sheila. Pun pariu că, odată ce-au terminat cu tine, te scot pe altă ușă. Ca nu cumva să știm ce ne așteaptă. Clauzele standard pentru o orgie presupun existența așa-numitelor „probe de sex” la dosar, altfel spus toate orificiile – pizda, curul sau gura ei – și toate instrumentele – pula, degetul sau limba ta – sunt permise, dar trebuie să te încadrezi într-un minut. În cazul nostru, o urmezi pe Sheila în încăpere, iar peste un minut îți taie macaroana. Indiferent dacă ai ejaculat sau nu, ți se arată ușa de incendiu și ești împins afară pe culoar, cu pantalonii în vine.

Tipul 137 continuă să-l iscodească pe Cord și-mi spune:

— Ce privelişte jalnică. Arată discret înspre Beamer Bushmills și Bark Bailey și adaugă: Imaginează-ți-i pe toți infantilii ăștia care-și dedică viața trasului de fiare și ejaculatului la comandă. Se încăpățânează să rămână tineri până când, într-o bună zi, se trezesc și-și dau seama că au ajuns niște epave fleșcăite cu pieile căzute pe ei.

Pot să jur că tipul mă privește drept în ochi când rostește cuvântul „epave”, dar poate că n-o face cu subînțeles. Îi spun că se poate și mai rău. Cineva poate primi un rol într-un serial de mare succes, dar îl pierde după două sezoane din cauza unui scandal sexual dezgustător, după care își dă seama că publicul s-a obișnuit atât de tare cu personajul lui din serial – poate chiar un tolomac de detectiv particular –, încât nimeni nu-i va mai oferi vreodată un alt rol. Îi spun că așa ceva ar fi într-adevăr tragic.

Îi mai spun tipului 137 că dacă vrea să-și mascheze chelia, am în geantă un spray care l-ar putea ajuta, îi fac un semn cu degetul mare de la picior – întotdeauna port papuci de plajă la filmare – spre dâra de păr pe care a lăsat-o în urma

lui. Petale de trandafir, autobronzant, fire de păr – cu toții lăsăm urme.

Uitându-se la părul de pe ciment, la mine și apoi vizavi de noi, la Sheila, care verifică ceva pe planșetă, tipul 137 o strigă:

— Alo, păpușa? Ne mișcăm și noi mai cu viață?

Îl întreb: se grăbește undeva? Poate la o probă pentru un rol? Că eu nu mă grăbesc, îi spun. Am tot timpul din lume. Îi spun că: după ce ne terminăm treaba pentru care am venit astăzi aici și o încălecăm pe femeie, copilul pe care amărâta aia nu l-a întâlnit niciodată nu va mai trebui să muncească în veci. Chestia e că eu trebuie să fiu Domnul Care Intră Ultimul.

Uitându-se la puștiul 72, individul îmi spune:

— Vă dați seama câți copii au puit armăsarii ăștia? La filmele pe care le fac, nici nu-i de mirare. Uitându-se la mine, tipul 137 adaugă: Asta dacă lăsăm cu toții urme, cum spuneți.

Așa ceva este exclus, îi spun.

La care tipul 137 îmi spune:

— Drăguț medalion.

Dă să-mi atingă pandantivul auriu în formă de inimioară primit de la Cassie, lipit cu sânge de pectorali, și-i văd de-aproape unghiile strălucitoare date cu lac.

10. Dl 72

Le spun tipilor ăstora:

— Copii din porno. Le spun lui Branch Bacardi și tipului 137, agitând trandafirii: Chiar există. Cu petalele zburând care încotro, le spun: Există copii concepuți în timpul filmelor porno. Mai exact, în timpul filmărilor la ele.

Branch Bacardi dă din cap, nefiind de acord și spune:

— E o legendă urbană.

Tipul 137 spune:

— Fructul dragostei.

— E exagerat să numești fructul dragostei ceva care a fost conceput în timpul unei orgii sado-maso filmate, spune dl Bacardi.

Le spun că nu e amuzant.

Tipul 137 spune:

— Nu, stai așa. Şi adaugă: Se zvonea la un moment dat că a rămas una însărcinată în timpul filmărilor la *Partuzele din Madison County.*

Dl Bacardi spune:

— Nici vorbă. Clătinând din cap, spune: Gagica a avortat.

La care tipul 137 adaugă:

— În termeni de specialitate, chestiei ăsteia îi zice „scenă căzută la montaj”.

Le spun că nu e deloc amuzant. Mâinile îmi tremură atât de tare, încât petalele mi s-au strâns grămadă la picioare.

Branch Bacardi mă întreabă:

— Şi atunci cine? Ştii tu precis pe cineva care să fi avut un copil din porno?

Arăt înspre monitorul video, pe care Cassie Wright, pomădată pe obraji cu pudră de orez și machiată cu negru ca o gheișă, o interpretează pe năzuroasa eroină americană de origine japoneză

din *Carici cu parfum de cedru.* Cassie Wright, le spun. Ea a avut un copil.

Părinții ei locuiesc în Montana, le spun, maică-sa lucrează în sectorul școlar, iar taică-său – într-o curățătorie chimică. Se zice că acum douăzeci de ani, Cassie s-a întors acasă și le-a spus că e însărcinată. Nu i se vedea încă burta. Își oxigenase părul și în urma unei diete pierduse jumătate din câte kile avea. A venit la volanul unui Camaro nou-nouț și negru ca noaptea, care încă nu fusese înmatriculat. Fetița le-a spus că tocmai ce a terminat filmările la prima ei capodoperă, *Primul Futai Mondial,* și a încercat să le explice că a folosit metoda dopului de șampanie. Atâta doar că metoda asta nu funcționează întotdeauna. Cassie le-a mai spus că nu i-a mai venit ciclul de trei săptămâni și că testul de sarcină i-a ieșit pozitiv. I-a rugat s-o lase să stea cu ei până naște, dar ei au refuzat-o. *Primul Futai Mondial* o transformase în star peste noapte, iar orășelul lor era prea mic pentru ca lumea să n-o recunoască pe fiica lor rătăcitoare.

În fiecare săptămână, maică-sa i-a trimis bani pe ascuns. La fel și taică-său. La o adresă de-aici, din oraș. Dar cei doi n-au văzut niciodată nou-născutul.

Tipul 137 și Branch Bacardi mă fixează cu privirea. Tipul 137 își mângâie animalul de cârpă din brațe. Dl Bacardi se joacă cu medalionul de aur de la gât, răsucindu-l între degetul mare și arătător.

— Părinții, spune dl Bacardi, nu ratează nici o ocazie ca să te bage-n belea.

Asta nu-i o glumă, le spun. Copiii din porno sunt mai mult decât niște produse secundare ale industriei sexului. Niște avortoni ai divertismentului pentru adulți. Un produs derivat de tipul noilor forme de herpes sau virus hepatic.

Tipul 137 ridică mâna și flutură din degete, așteptând să-mi termin discursul.

— Stai un pic, spune el. Vreau să te întreb o chestie: care e metoda dopului de șampanie?

Rămân cu privirea încremenită.

Dl Bacardi spune:

— Pot să-i explic eu.

Dau din cap și-i fac semn să continue.

Branch Bacardi își ridică privirea și-și drege glasul. Cu o voce plată și lipsită de inflexiuni, ca și cum ar citi dintr-o carte, spune:

— Eroul are orgasm și termină în eroină, fără să-și fi pus prezervativ. După ce se retrage, eroina își contractă puternic mușchii pelvieni și elimină cu forță prin orificiul vaginal lichidul ejaculat.

Tipului 137 îi dispare culoarea din obraji. Palid și cu ochii beliți, apucă să-ngaime:

— Să tot previi o sarcină în felul ăsta...

Fix ce spuneam.

Dl Bacardi e, însă, de părere că, dacă folosești prezervative, nu te poți aștepta ca produsul tău să se vândă în Europa. Cu capul dat ușor pe spate, se uită la *Carici cu parfum de cedru,* la scena în care Cassie Wright e amenințată cu baioneta și transportată în lagărul de concentrare japonezo-american. Jucându-se în continuare cu medalionul, dl Bacardi spune:

— Ce drăguță era...

Tipul 137 oftează și zice, la rându-i:

— Fața pe care au ejaculat mii de bărbați...

Ce vreau să spun e că acești copii nu sunt un banc. Şi nici legende urbane.

O tranșă de petale de trandafiri se scutură în spirale pe jos.

Pe ecrane, chimonoul de mătase brodat al lui Cassie alunecă pe podeaua plină de praf a unei cazărmi din deșertul Nevada. În fundal bolborosește apa fierbinte dintr-un jacuzzi ticsit cu femei cu pudră de orez pe față, care chicotesc. Turnându-și sake peste țâțele goale. Comandantul barăcii intră în cazarmă cu un bici în mână.

Din trandafirii mei n-au mai rămas decât tulpinile și spinii.

Fata cu planșeta și cu cronometrul traversează încăperea și ajunge în dreptul bufetului cu mâncare. Le fac semn tipului 137 și dlui Bacardi să se tragă mai aproape de mine. Cu o voce joasă, mai înfundată decât șfichiuitul unui bici, le șoptesc.

Bătându-mă cu arătătorul în piept, scot pe gură cuvântul „Eu”.

Nu sunt nici banc, nici legendă.

Eu sunt copilul din porno.

11. DI 137

Ce să vezi? E din cauza blestematului de șampon. Porcăria aia de „100 de mângâieri” lansată de Cassie Wright. Ce dacă sticla are forma ideală pentru... Realitatea e că dacă-l folosești câteva zile la rând, începi să chelești. Şi toată paguba asta în speranța că domnișoara Cassie îi va recunoaște mirosul și-o va lua ca pe un compliment.

Nu că acum ar mai putea distinge ceva. Locul duhnește ca un obor de vite.

Branch Bacardi dă din cap ca să poată zări ceva prin cireada haotică de bărbați dezbrăcați. Arătând înspre actorul 72, proțăpit într-o grămadă de petale albe de trandafir vizavi de noi, Bacardi îmi spune:

— Îl vezi? Adaugă: Puțoiul ăla m-a inhibat total. Răsucește mâna cu care mi l-a arătat, își face palma căuș și-mi spune: Nu-mi dai, băi, și mie un întăritor? Bacardi își întinde mâna în fața mea, cu palma cafenie pătată, ca și degetele, de autobronzant. Ochii lui căprui mă scrutează. Coboară cu privirea pe palma lui întinsă. Se uită la mine. O pastilă, frate, îmi spune el.

Îi spun să-și ia.

Dând din cap, Bacardi îmi spune:

— Nu am nici una la mine.

Dând din cap la rândul meu, îi spun că am nevoie de rezerva mea. Pilula din medalionul ăla drăgălaș în formă de inimioară, îi spun. S-o înghită pe aia.

Ducându-și mâna la medalionul auriu care-i atârnă între pectoralii epilați, Bacardi deschide gura. Mărul lui Adam îi saltă în sus și-n jos de la înghițit. Lovindu-și medalionul, Bacardi îmi spune:

— Frate, zice el, nu e genul ăla de pastilă.

Aflat în cel mai îndepărtat colț al camerei, actorul 72 stă cu mâna la cruciulița de argint care-i atârnă de lănțișorul de la gât. Frecând crucea între degetul mare și arătător. Ochii lui verzi ne evită pe mine și pe Bacardi. Cealaltă mână a actorului încă leagănă buchetul de trandafiri.

În plus, spune Bacardi, lovindu-și medalionul atât de tare, încât pieptul îi reverberează cu un sunet înfundat și sec, chestia pe care o am aici e pentru o cunoștință. Eu doar o păstrez în siguranță, spune el.

Doar e Branch Bacardi, îi spun. Nu are nevoie de stimulente ca să-și intre-n formă.

— Iar tu ești Dan Banyan, frate, îmi spune Bacardi.

Am fost Dan Banyan, îi spun.

După ce ne lovește în plex cu secretul nașterii lui, actorul 72 o tulește de lângă noi ca un câine bătut, lipăind cu picioarele goale pe ciment. Călcând cât se poate de apăsat pe cimentul rece, răspândind petale de trandafir la fiecare pas.

— Cineva ca Banyan n-are nevoie de pastile, spune Bacardi, ținându-și brațul îndoit cu palma întinsă, cu bicepsul și tricepsul tresăltându-i pe sub piele. De la contracțiile mușchilor, desenul cu numărul „600” se mărește sau se micșorează, dând impresia că brațul pulsează de-o viață numai a lui. Că respiră. Cineva ca Banyan, detectivul ăla particular de l-ai jucat, regula cam zece personaje pe episod, nu? Şi cliente, și martore, ba chiar și avocate, îmi zice Bacardi. Tipu-i o mașină de tocat pizde...

Făcându-i semn spre numărul 72, îi spun:

— Trebuie să recunoști că seamănă cu ea.

Televizorul care-i atârnă junelui deasupra capului difuzează revoluționarul manifest al lui Cassie Wright în favoarea drepturilor omului, o comedie sexy despre rasism, în care o proaspătă studentă în anul doi vine acasă de Crăciun și le spune părinților ei senili că s-a combinat cu un

membru al Panterelor Negre. Filmul se numește *Ghici cine termină la cină.* Relansat ulterior cu titlul *O pulă de negru până la pământ.*

— Frate, spune Bacardi, îți dau banii după. Cu palma întinsă îmi spune: Pe cuvânt.

Îmi duc o nouă pastilă la buze, lăsând cu una mai puțin în sticluță.

— Îți dau 50 de dolari, spune Bacardi. În numerar.

O înghit. Cu ochii la numărul 72, îi spun lui Bacardi:

— Ciudatul ăla seamănă destul de bine și cu tine.

Bacardi aruncă o privire. La actorul cu trandafirii. Apoi la domnișoara Wright, care încearcă să cuprindă cu gura ditamai erecția de culoare. După care îmi spune: Așa ceva nu s-a întâmplat între noi.

Cu ochii la medalionul auriu cu irizații roz prin stratul uscat de la sângele scurs din sfârc, îi spun:

— De ce nu iei pastila ta?

— Băi, de-aia am rezistat în industria asta atâta amar de vreme, îmi spune Bacardi. Toată viața am fost steril. Plesnind din degete, Bacardi spune: O pastilă și-ți dau și un autograf pe ursuleț.

Dl Toto. Cu pixul încă prins după ureche. Ridic din umeri, cum să nu? Şi i-l întind lui Bacardi. Degetele lui cafenii apucă de câinele din cârpă, iar eu aștept.

Ochii lui Bacardi se concentrează asupra dedicației, mâzgălind cu pixul pe pânza de pe piciorul câinelui și spunându-mi:

— Ai cunoscut-o pe Ivana Trump? Cu ochii la mine, adaugă: Şi pe Tina Louise? Aia din *Insula lui Gilligan*? Cum e gagica? mă-ntreabă el.

Dinții lui sunt neverosimil de albi, ca niște taste de computer. Albul faianței de la metrou sau al mașinilor de poliție. Albul toaletelor publice.

Tipul ăsta e etalonul unei întregi generații de bărbați. Cel mai dotat armăsar din lumea porno.

Îl întreb: pe bune că ești steril?

Cu dl Toto în brațe, Bacardi răsucește câinele pe toate părțile, trecând de la un nume la altul.

— Lizbeth Taylor? citește el. Deborah Harry... Nathalie Wood... Îmi întinde câinele înapoi, spunându-mi: Sunt impresionat.

Dl Toto e mânjit de amprente cafenii, de la autobronzant. Bacardi semnează cu un B mare uriaș în dublu exemplar, ambele Utere pierzându-se în mâzgăleli indescifrabile.

Îl preiau pe dl Toto din mâinile lui și-i spun:

— Şi-acum cei 50 de dolari.

Bacardi strănută, cu umerii cocârjați, și-și lasă falca-n jos aproape acoperind cu bărbia-i pătrățoasă medalionul care se odihnește pe pectoralii lui epilați.

— Frate, cum vine asta? spune el.

E rândul meu să-ntind mâna, cu palma făcută căuș, și să-i spun:

— De-aia, pentru că de când Dan Banyan nu mai e, am rămas cu dobânda de la cartea de credit și cu ratele pentru casă și mașină pe cap. Pentru că, în clipa asta, tu ai nevoie de pilulă, iar eu am nevoie de finanțe.

Numărul 72 părăsește locul unde se află și vine spre noi. Dar nu direct. Face câțiva pași până la bufet, unde mănâncă un chips. Mai face un pas ca să se apropie de asistenta de producție, îi spune ceva la ureche, iar ea răsfoiește foile de hârtie de pe planșetă. În tot timpul ăsta, nu face decât să dea un imens ocol până să ajungă în dreptul meu și al lui Bacardi.

Asistenta de producție strigă:

— Domnilor, puteți să fiți atenți un pic? Cu ochii pe planșetă, strigă: Următorii trei candidați să vină lângă mine...

Bărbații de la bufet se opresc din mestecat. Veteranii încremenesc, cu tot cu aparatele de ras

care planau deasupra gambelor și mușchilor fesieri. Cei care sunt cu celularul la ureche sau cu căștile fără fir pe cap se opresc din vorbit, fac liniște și ascultă cu capetele ridicate.

— Numărul 21, strigă asistenta. Numărul 283... și numărul 544. Își netezește hârtiile de pe planșetă și ridică o mână deasupra capului ca să le facă semn. Pe aici, domnilor, spune ea.

Agit cutia cu pilule, rămasă pe jumătate goală, și în zăngănitul pastilelor, spun:

— A fost cât pe ce... Şi-acum, cei 50 de dolari sau poți să iei pastila pe care o păzești cu atâta strășnicie, îi spun.

Branch Bacardi inspiră adânc, cu toată flora musculară bombată ca un balon, după care expiră lung, cu un oftat care miroase a mentă.

— Şi zi așa, spune el, chiar te-ai dat în bărci cu Dolly Parton?

La care se aude o voce:

— Pot să vă spun ceva?

O voce de bărbat.

Ce să vezi? Numărul 72 se află la numai câțiva pași în spatele meu și-al lui Bacardi.

Lovind în medalionul de aur cu un deget maroniu, a cărui pieliță de la unghie e și mai închisă la culoare, Bacardi spune:

— Pilula asta e unul dintre leacurile alea miraculoase. Lovindu-și medalionul, spune: Frate, nu contează ce ai, chestia asta te poate vindeca. Zâmbetul i se crispează, făcând ca dinții ăia falși să dispară în spatele buzelor bronzate, iar Branch Bacardi spune: Chestia asta te poate vindeca de orice.

Mă aplec un pic în fața junelui cu numărul 127, trecând cu mâna pe creștetul capului, în așa fel încât să poată vedea de-aproape, și-i spun:

— Chiar îmi cade părul?

12. Sheila

Domnișoara Wright face jogging pe trotuar, îmbrăcată în niște pantaloni scurți negri, mulați pe coapse, săltând din genunchi până la nivelul taliei. Sânii îi tresaltă, bălăngănindu-se dintr-o parte în alta sub brasiera albă. Coatele sunt arcuite în formă de L, iar mâinile îi atârnă moale, fluturând din încheieturi. Tenișii fac plici pe asfaltul trotuarului.

Pielea de pe abdomen, netedă și bronzată. Nici urmă de vergeturi. Nimic nu trădează că ar fi mamă.

Supraelasticul pantalonilor lasă să i se întrevadă o mică umflătură între picioare. Mai mare decât degetul de la picior al unei cămile. Mai bombată decât încheieturile unui elan. Mult mai mare decât un clitoris. Proeminența dintre picioarele domnișoarei Wright se umflă și tresaltă cu fiecare mișcare. Încă un pas hotărât pe asfalt și gogoloiul de sub colanți începe să alunece-n jos pe picior.

Alergăm în apropierea unui parc plin de verdeață. Domnișoara Wright se uită în treacăt la paginile prinse în dosarul cu trei găuri pe care-l ține în brațe. Fiecare pagină, un chiloțel transparent din plastic cu șase fotografii polaroid. Reprezentând fiecare portretul unui bărbat numerotat cu carioca pe banda albă din josul pozei. Sunt cei peste 600 de futangii care s-au înscris în proiectul nostru. Toți slobozarii și belitorii de pulă. Toți lăbarii care au ieșit negativ la testul de hepatită. Cu o mână țin sprijinit dosarul în talie. Cu cealaltă dau paginile, cu pixul între degete.

Cu fiecare pas, simt cum dosarul mă râcâie la buric. E ditamai cărămida de sute și sute de pagini.

Umflătura din colanții domnișoarei Wright se oprește o clipă, prinsă-n elasticul de la cracul

pantalonilor. Elasticul se întinde treptat și de dedesubt iese la iveală, ca o floricică, o bilă roz umedă și strălucitoare, care cade ricoșând, lăsând în urmă una, două, trei pete umede pe asfaltul gri.

Domnișoara Wright spune:

— Futu-i. Rostește cuvântul șoptit, lovind cu piciorul în asfalt, unde a pierdut bila.

Mingiuca roz ricoșează pentru a patra, a cincea și a șasea oară pe trotuarul din spatele nostru. Şapte, opt, nouă pete umede, când din iarbă țâșnește un câine care o apucă cu dinții. Câinele ăsta negru – lucios ca o focă pe patru picioruțe, mic precum o pisicuță cu urechile ciulite – strivește bila roz între gingii, după care o ia la sănătoasa prin parcul înverzit.

Stând locului, domnișoara Wright se uită după câinele care devine din ce în ce mai mic, îndepărtându-se, și-mi spune:

— Ştii filmul ăla, *Vrăjitorul din Oz*? Zice: Câinele din rolul lui Toto era un terier scoțian pe care-l chema Terry. Cu ochii după bila roz care dispare în depărtare, domnișoara Wright spune: în dubla finală pentru scena în care gărzile vrăjitoarei îl vânează pe Toto afară din castel, unul dintre paznici s-a aruncat din mijlocul podului basculant și a aterizat drept pe sărmanul Terry. I-a rupt un picior din spate.

Câinele a stat pe tușă câteva săptămâni. Întâmplare adevărată.

Reluându-și joggingul, cu genunchii săltați și mâinile fluturându-i liber, domnișoara Wright vorbește întruna. Tot în *Vrăjitorul din Oz,* actorul Buddy Ebsen a fost la un pas de moarte din cauza unei alergii la pulberea de aluminiu folosită la costumul personajului său, Omul de Tinichea. Actrița Margaret Hamilton trebuia să dispară din Munchkinland într-o vâlvătaie de flăcări, atâta doar că masca verde din oxid de cupru i-a luat foc, lăsând-o cu arsuri pe față și pe brațul drept.

Buddy Ebsen a pierdut rolul în favoarea lui Jack Haley. Margaret Hamilton a zăcut șase săptămâni la pat, învelită în bandaje și creme cicatrizante.

Domnișoara Wright se uită la cele șase fotografii pe care le ține în mână. Tot atâția lăbari și frecangii. Continuând să alerge, spune:

— Actorii au trecut prin chestii mult mai nasoale în numele artei.

Îmi spune că era din silicon. Bila roz. Cu o greutate de 70 de grame. Un diametru de 20 de milimetri. Un exercițiu Kegel. Îți introduci bila și-ți încordezi planșeul pelvin. În trecut, asiaticele își băgau două bile metalice pline cu mercur. Din cauza instabilității mercurului, bilele erau în continuă mișcare, stimulându-le pe fete, ridicându-le gradul de excitație și întărindu-le mușchii vaginului. Când bărbații se întorceau acasă, ele erau băgate în viteză și îi futeau chiar în pragul ușii de la intrare.

Întâmplare adevărată.

Nasoleala era că existau scurgeri de mercur, spune domnișoara Wright. Iar chestia asta cauza nebunie. Moarte prin otrăvire.

În zilele noastre, majoritatea asiaticelor își vâră bile din jad. Cu cât devii mai forțos, cu atât ești în stare să cari mai multe greutăți.

În timp ce continuă să alerge, i se vede o umflătură prin colanți. Materialul supraelastic se întinde și din negru devine gri închis. Încă un pas și ceva țâșnește prin elasticul de la cracul pantalonilor. Cade cu o bufnitură pe trotuar, ricoșând și săltând pe asfalt, alunecă și cade în șanț. Ceva rotund ca o minge de tenis, albă, dar cu irizații și netedă ca marmura sau onixul.

E o piatră folosită în exercițiile Kegel, îmi spune domnișoara Wright, aplecându-se s-o ridice de pe jos cu amândouă mâinile. Un kilogram. Ştergând piatra de cracul pantalonilor și

îndepărtând frunzele moarte și mizeria de pe ea, domnișoara Wright spune:

Două luni cu asta-n mine și pot să-mi trimit păsărica la Jocurile Olimpice...

Toate astea fac parte din antrenamentul pentru *Al Treilea Futai Mondial.*

Ea îmi spune că un adevărat star de cinema e dispus să sufere. În filmul ăla din 1952, *Cântând în ploaie,* actorul Gene Kelly a tras zile-n șir dublă după dublă pentru scena în care dansează pe melodia din titlu, deși avea o temperatură de 39,4. Pentru ca ploaia să fie veridică pe peliculă, echipa de producție a amestecat apa cu lapte și bietul Gene Kelly, șiroind de lapte acru și împroșcând apă în toate direcțiile, țopăia, cu o expresie fericită pe chip, de parcă ar fi trăit cea mai fericită zi din viață.

În 1973, într-un film intitulat *Cei trei mușchetari,* cineva i-a străpuns gâtul lui Oliver Reed în timpul scenei de duel din moară. Era s-o mierlească de la cât sânge a pierdut.

În 1959, Dick York și-a distrus șira spinării în timpul filmărilor la *They Came to Cordura.* În ciuda durerii, a continuat să-l joace până în 1969 pe soțul din *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea.* A fost nevoit să intre în spital, lipsind din 14 episoade, drept care a pierdut rolul.

Domnișoara Wright continuă să alerge, săltând din umeri și trecând piatra pentru exerciții dintr-o mână în cealaltă, astfel încât bicepșii i se bombează de fiecare dată când prinde ditamai cataroiul. Îmi face semn să dau pagina. Să trec de la tranșa asta de pulărăi la alți șase măciucari.

Dând pagina, îi povestesc cum Annabel Chong a comparat o partuză cu o cursă de maraton. De multe ori pulsezi de energie. Alteori, ești răpusă de oboseală. Apoi îți recapeți suflul și simți cum pulsezi din nou de energie.

Actorul Lome Greene, spune domnișoara Wright, ăla din serialul *Bonanza,* a fost mușcat de

sfârc de un aligator în timpul filmărilor ulterioare la celălalt serial al lui, *Lorne Green's New Wilderness.*

În timp ce-mi spune asta, se uită la polaroide, fără să încetinească pasul. Sânii îi saltă, dar ochii i-au rămas pironiți la o singură fotografie. Un puțoi cu caș la gură. Numărul 72. Are ochii ei, gura ei. E drăguț. Nu pare genul care să-ți smulgă sfârcul cu dinții.

În ce mă privește, am încercat să organizez orgia așa cum ar fi făcut-o Messalina, răsfirându-i cât mai departe unii de alții pe toți labagiii hidoși, umflați, hodorogi, jegoși și pociți. Câte un asemenea monstru o dată la opt sau zece spermangutani care arată decent.

Domnișoara Wright dă din cap când vede o față familiară, pe ciocănarul cu numărul 137, și spune:

— Asta-i marfă.

Un fost actoraș de seriale care vrea și el să se bage-n zeamă.

Dintre picioarele domnișoarei Wright, o nouă umflătură răsare prin colanții negri. Protuberanța îi alunecă pe picior. Țâșnește prin elastic. E de un verde strălucitor, se prelinge pe asfalt și cade într-un canal, cu tot zdrăngănitul și zuruitul de rigoare, ricoșând din țevile metalice de dedesubt.

— Futu-i, zice domnișoara Wright, privind-o cum dispare, aia era din jad veritabil.

Cu capetele aplecate la pământ, zgâindu-ne prin grilajul de fier de la canalizare, îi spun că Aristotel își scria lucrările de filosofie cu o bilă de fier într-o mână. Când ațipea, degetele i se relaxau, iar bila izbea podeaua. Zgomotul îl trezea, iar el se reapuca de scris.

— Aristotel? spune domnișoara Wright, întorcându-și capul spre mine.

Da, îi spun. Întâmplare adevărată.

Privindu-mă chiorâș, domnișoara Wright spune:

— Tipul care s-a căsătorit cu Jackie O?

Îi spun că da. Dau pagina la următorul chiloțel de plastic prins în dosarul meu cu trei găuri. Îi arăt alți șase futaci.

Domnișoara Wright îmi povestește cum celebrul seducător Casanova obișnuia să le-ndese două bile de argint fetelor cu care ieșea. Le-mbârliga spunându-le că argintul previne sarcina, pentru că avea un oarecare grad de toxicitate. Din același motiv, lumea folosea la masă tacâmuri de argint, pentru că argintul omoară bacteriile.

Greutăți vaginale, așa le numește ea. Unele au clopoței înăuntru și sună. Altele seamănă cu niște mici făcălețe. Altele au forma unor ouă de găină. Le porți în tine și când ieși la alergat, și când mergi cu bicicleta, și când trebăluiești prin casă.

Domnișoara Wright continuă să alerge, jucându-se cu piatra și aruncând-o dintr-o palmă în cealaltă, unde aterizează cu un plesnet surd, și spune:

— Problema mea atunci când fac jogging e păcănitul care se aude. Adaugă: Uneori mă simt ca un tub de spray cu vopsea.

Piatra aterizează în cealaltă palmă, sunetul unei singure mâini care aplaudă.

Dau din nou pagina la dosarul meu cu trei găuri. Alți șase frecăței.

La vederea plasticatului cu numărul 600, domnișoara Wright spune:

— Uite-l și pe bătrânul Branch Bacardi... Cu ochii în zare, la orizontul de verdeață în care s-a topit câinele, domnișoara Wright continuă: Terierul ăla scoțian... Cățelușul ăla Terry care l-a jucat pe Toto în *Vrăjitorul din Oz*... Poți să crezi că javra aia încă mai există?

La moartea lui Terry, stăpânii l-au împăiat și l-au pus pe perete. În 1996, câinele a fost scos la licitație și s-a vândut cu opt mii de dolari.

Întâmplare adevărată.

— Nici măcar nu era cățel. Toto era o cățelușă, spune domnișoara Wright. Chiar și moartă, fetița încă mai face bani.

Ceva rotund și greu începe să i se prelingă pe cracul de la pantaloni.

13. Dl 600

Bunăciunea de Sheila urlă la toată lumea să facă liniște. Își verifică desfășurătorul și spune:

— Numărul 21... Am nevoie de numărul 21.

Nimeni nu mai respiră, stăm cu degetele încrucișate și cu urechile ciulite, doar-doar o să ne auzim strigat numărul.

Cu ochii pe planșetă, Sheila continuă:

— Numărul 283 și numărul 544. Le face cu mâna tipilor s-o urmeze pe platou, spunând: Pe-aici, domnilor.

Pe ecrane, o vedem pe Cassie Wright într-un furou alb, în rolul unei neveste frustrate din Sud care ar face orice ca să fie acceptată în familia de latifundiari a soțului ei. Tipul, fost jucător de baseball de ocazie, le bea de stinge și nu i-a mai băgat salamu-n traistă de multă vreme, drept care femeia intră la bănuieli c-ar fi homosexual. Cassie nu-și găsește liniștea în preajma socrului, poreclit Tătuca, și a nepoatelor și nepoților ei obezi, pe care-i numește monștri fără gât. Frecându-și mâinile în sus și-n jos de satinul alb care-i acoperă coapsele, Cassie spune:

— Mă simt... Spune ea: Mă simt ca o păsărică pe acoperișul fierbinte.

Filmul ăsta a fost lansat ulterior cu titlul *Ştoarfa pe acoperişul fierbinte.*

Şi relansat ulterior cu titlul *Pizdă pe acoperişul fierbinte.*

Cord îl joacă pe soțul bănuit a fi homosexual, care, așezat într-un scaun cu rotile, îi spune:

— Hai, Maggie, sari! Sari în pulă!

Nimeni nu-i dă, însă, atenție. Suntem toți cu ochii ațintiți pe Sheila și pe cei trei tipi, urmărindu-i cum ajung până-n capul scărilor, unde Sheila deschide ușa către platoul de filmare folosind o cartelă magnetică. Cu toții ridicăm o mână cu

degetele răşchirate ca să ne ferim privirea de explozia puternică de lumină, de toate spoturile, becurile halogene şi reflectoarele atât de incandescente, că-ţi fut ochii. Dar continuăm să ne uităm, oricum. Cu feţele albite, la silueta întunecată a Sheilei şi la cei trei gagii care se topesc şi dispar în albul strălucitor.

Rămânem nemişcaţi, cu ochii abia mijiţi, ca nişte cârtiţe, privind printre gene, dar nu vedem nimic, poate doar nişte piele albă întrezărită pe cearşafurile albe, nişte păr oxigenat şi unghii, pierdute toate în ceaţă, într-o lumină difuză, alburie. Miros de clor, de amoniac şi de ceva soluţie pentru curăţat. Şi o boare rece de aer condiţionat.

În acest scurt timp, cruciuliţa de argint a puştiului şi medalionul de aur pe care-l am de la Cassie sclipesc şi scânteiază fulgerător, preţ de-o bătaie de inimă.

Începem să ne obişnuim cu lumina, dar uşa deja se închide, încet-încet, gata. În pivniţa în care ne aflăm, podeaua e cleioasă de la sucul vărsat, fărâmiţe de chipsuri ni s-au lipit de tălpile goale şi abia dacă mai vedem ceva din cauza impactului cu lumina. A fost de-ajuns o singură privire în golul strălucitor ca să rămânem orbi.

Duc mâna la gât, la medalionul pe care l-am primit de la Cassie, şi-i spun ceva tipului cu ursuleţul de jucărie.

Puştiul 72 apare lângă mine, întrebându-mă dacă poate să-mi vorbească.

— Nu cu dumneavoastră, îi spune puştiul tipului 137. Jucându-se cu ceva care-i atârnă de lănţişorul de la gât, o cruciuliţă de argint, cum sunt cele din biserici, continuă: Trebuie să-l întreb ceva pe domnul Bacardi.

Pun pariu că tipului de la televizor, cel cu numărul 137, îi curge sânge murdar prin vene. Individul ridică din umeri şi pleacă, dar nu foarte departe, ci la câţiva paşi de noi.

Revin la pușți și aproape că-i bag arătătorul în ochi, spunându-i:

— Băi, tu ai venit aici ca s-o ajuți pe maică-ta sau ca s-o pedepsești?

Cu buzele tremurând, puștiul dă din cap că nu și-mi spune:

— Am venit aici ca s-o salvez.

Motivul pentru care gagicile din domeniul ăsta nu fac nimic pentru prevenirea sarcinii e că pastila cu pricina le usucă pielea. Le îngrașă părul. Diafragma și buretele contraceptiv n-au ce căuta în meseria ta, mai ales când ți-o tragi cu o pereche de puli profesioniste de calibrul lui Cord, Beam sau al meu. Nici o femeie care se lasă dublu penetrată nu vrea să-și bage sârme-n pizdă, îi spun puștiului. Nu e exclus ca el să fie băiatul lui Cassie Wright.

— M-a dat spre adopție, spune el. A încercat să-mi ofere o viață mai bună. Nu vreau decât să-i întorc serviciul.

Îi spun:

— Dând năvală aici?

— Dacă altă soluție n-am, îmi răspunde el, sumețindu-și bărbia.

Dând năvală aici și punând-o pe Cassie într-o situație jenantă, acum când are nevoie de concentrare ca să poată bate recordul mondial care-i va relansa cariera? Făcând-o de căcat în fața echipei de filmare și a partenerilor ei de scenă? îi spun:

— Nu de serviciul ăsta are nevoie.

În jurul nostru, patru-cinci sute de tipi se mută de pe un picior pe altul. Cu ochii la monitoarele atârnate din tavan, pe care Cassie Wright călărește măciuca lui Cord Cuervo, imobilizat într-un scaun cu rotile, sprijinindu-se cu o mână pe piciorul lui, chipurile rupt, aflat în ghips. Faptul că nimeni n-a plecat e o dovadă că bărbații pot îndura multe pentru un futai, oricât de mic. Dacă ar fi pizdă la liber pe Everest sau pe

Lună, am fi construit deja un lift supersonic. Operabil la fiecare zece minute.

— Băiete, îi spun, crezi sau nu... Arăt cu capul în direcția scărilor, a ușii închise, a reflectoarelor și a platoului de filmare, spunându-i: Femeia din încăperea aia nu-și dorește să fie salvată.

La care puștiul îmi spune:

— Ştiam eu că n-o să mă înțelegi.

Frunzele și petalele florilor pe care le ține în mână s-au ofilit și au pălit.

Puștiul îmi povestește cum, pe vremea când era mic, a dat peste poza unei domnișoare de pe internet, super-drăguță, și că, în fiecare zi când se întorcea de la școală, nu se putea abține să intre pe net ca s-o vadă. Femeia din poză era goală și se lupta corp la corp cu niște supereroi musculoși și dezbrăcați. Părțile lor intime erau la vedere, dar încercau cu toții să le ascundă, vârându-le unele într-altele. Parc-ar fi jucat leapșa sau ceva pe-acolo. Puștiul a citit pe litere numele aflat în josul pozei și i-a ieșit „Cassie Wright”. A căutat literele astea pe internet și a dat peste și mai multe fotografii deocheate.

Fotografii și filmulețe, milioane și milioane de rezultate pe care puștiul a făcut clic.

— Băi, îi spun, clauzele standard presupun existența unor „probe de sex” la dosar. Îl învăț pe puști cum să-i spună ce simte pentru ea. Spune-i: îți mulțumesc, mami.

Să-i spună că o iubește. Dar n-ar putea el oare ca-n timpul ăsta să-i bage și-un deget înăuntru? N-ar putea ca, atunci când se-ntinde s-o ia în brațe, să-i vâre din greșeală un degețel în cur? îi spun:

— Băi, așa toată lumea câștigă.

Puștiul doar dă din cap, continuând să-mi depene cum a crescut el cu fotografiile ei, vânându-i fiecare film și încercând să afle cât mai multe despre ea. La pubertate, când i-au crescut coaiele, obsesia s-a agravat.

— Băi, îi spun, nu mai fi așa de egoist. E o zi mare pentru ea.

Puștiul îmi povestește cum, într-o după-amiază, făcea laba și a uitat să încuie ușa de la dormitor. Maică-sa adoptivă a scăpat, pesemne, mai repede de la serviciu, a dat buzna peste el și a început să urle. L-a prins.

— Băi, îi spun, te-a prins în flagrant delict?

— Nu, răspunde puștiul, m-a prins cum mă masturbam.

Mama adoptivă a puștiului a început să țipe, întrebându-l dacă știe cine e femeia aia. Ştie el cine e obiectul fantasmelor sale? Are el habar despre identitatea curvei ăleia? Puștiul încremenește cu mâna pe onstroment, pe ecran Cassie Wright își freacă fofoloanca în prim-plan, iar maică-sa adoptivă nu se mai oprește din urlete.

— Băi, îi spun.

— Răcnete peste răcnete, continuă puștiul. Ţipete peste țipete: Aia e maică-ta biologică.

Maică-sa adoptivă răcnește la el cum că își freacă țiparul uitându-se la scena când a fost conceput.

— Băi, îi spun, dacă eroina noastră nu e futută azi de șase sute de masculi, a belit-o.

La care puștiul 72 îmi zice:

— Dar eu nu pot. Jucându-se cu cruciulița de argint, el spune: Poate că dacă aș reuși să vorbesc cu ea mai întâi, poate că atunci aș putea. Continuă: Dar de când maică-mea adoptivă mi-a spus ce mi-a spus, de când mi-a zis adevărul, n-am mai fost în stare să...

Puștiul lasă privirea-n jos, la florile ofilite și delabrate.

Pocnesc din degete, cu mâna ridicată în aer – și fac asta adresându-mă tipului de la TV. Îi zic:

— Hei, tu, ăla cu ursulețul de jucărie, avem aici o urgență. Îi spun: Puștiul are nevoie de o pastilă, altminteri reușita zilei e compromisă.

Se întrevede o lumină, venită de sus, de undeva dintr-o parte. Ușa de la capătul scărilor se deschide, iar pe fundalul ei se decupează o siluetă neagră.

— Domnilor, spune silueta, am nevoie de următoarele numere...

Cu mâna ridicată în aer, continui să pocnesc din degete, chemând după ajutoare.

14. Dl 72

Nu i-am spus totul domnului Bacardi. Nici măcar jumătate din poveste. Atunci când am descărcat clipurile cu Cassie Wright, mi-aș fi dorit poate s-o văd cum tricotează manual ceva, orice. Cum gătește ceva la tigaie sau la cuptor. Ştiu eu, măcar citind o carte într-un scaun la lumina lămpii, într-o cameră frumoasă, nu acoperită de litri de spermă fierbinte.

Pe forumurile care găzduiesc mesaje online, unde fanii scriu romane despre fiecare geană sau aluniță de pe corpul lui Cassie Wright, fiecare culoare de ruj cu care s-a dat, felațiile ei sunt disecate de parcă ar fi lucrări de doctorat și nu altceva. Cassie Wright s-a născut în Missoula, statul Montana. Pe părinții ei îi cheamă Alvin și Lenni Wright. Cei doi trăiesc astăzi în Great Falls. Şi da, Cassie Wright a avut un copil pe care l-a abandonat acum 19 ani.

Navigând pe net, am căutat imagini cu ea dând cu aspiratorul. Sau la volanul unei mașini. Îmbrăcată și fără ca nimeni să-i bage ceva înăuntru.

Am comandat una-alta fără să primesc nimic. Dar primul pachet sosit conținea un model de buzunar al vaginului lui Cassie Wright, în ediție limitată de colecție și numerotată. Cu numărul 4200. Un veritabil exponat de muzeu. În stare perfectă. Îndeajuns de mic încât să-l iau cu mine la școală în buzunarul de la pantaloni și să-i pipăi cu stânga pliurile și flocii molatici. La orele de istorie modernă a Americii, stăteam în ultimul rând și-mi afundam mâna stângă în buzunar, pipăindu-l orbește, până când am ajuns să-i știu pe de rost fiecare pliu și fiecare încrețitură. Dacă mă-ntrebați care e capitala statului Wyoming sau Phoenix, o să ridic din umeri. Dar dacă mă întrebați orice despre

cutele păsăricii lui Cassie Wright, aș putea să vă desenez o hartă.

Vaginul ăla de buzunar avea un clitoris care țâșnea dacă îl apăsai. După care îl băgai la loc cu capul la cutiuță. Iar îl apăsai, iar țâșnea. Aș fi putut face asta până mă usturau buricele degetelor, până îmi dădea sângele. Dormeam cu el sub pernă.

Într-o zi la clasă, profesorul meu de dinamica cunoașterii științifice, domnul Harlan, mi-a văzut bășicile de la degete, deja sparte și purpurii, și m-a întrebat dacă învăț să cânt la chitară. Ştiu și eu? Să zicem doar că toate acele ore și săptămâni de plăcere neîntreruptă nu-i priau nici vaginului lui Cassie Wright.

Stau și mă uit la câțiva dintre cei șase sute de bărbați strânși astăzi aici și nu pot decât să sper că originalul e mult mai durabil decât versiunea lui din latex. Pe măsură ce vaginul a început să se deterioreze, am economisit mărunțișul rămas de la vândutul ziarelor, până când am fost în stare să comand la mâna a doua un model din latex făcut după sânul lui Cassie Wright. Nu mi l-am putut permite decât pe cel stâng, dar oricine ți-ar fi spus că este cel mai bun. Bineînțeles că e mult prea mare ca să-mi poată încăpea în buzunar sau sub pernă. E prea mare ca să poată servi la altceva decât să se umple de praful de sub pat.

Așa că am început să tund gazoane. Să recuperez garanția pentru sticle. Să plimb câini. Să spăl mașini. Să mătur frunze uscate.

Nu i-am spus partea asta domnului Bacardi. Cum aș fi putut?

Pe timp de iarnă, dădeam zăpada la o parte. Curățăm cu mâinile goale mizeria neagră și puturoasă adunată în jgheaburile de pe acoperișuri. Spălam câini Saint Bernard. Atârnam luminițe de Crăciun și întrețineam gardul viu.

Noaptea strângeam în brațe sânul fals. Îi mozoleam sfârcul prăfuit. Îl lingeam. Îl striveam între două degete până când mă lua somnul.

Am curățat și schimbat uleiul de la ditamai mașinile cu patru uși și transmisie automată ale babetelor din oraș. Când ai nevoie de bani ca să-ți cumperi o păpușă gonflabilă în mărime naturală, un surogat sexual pentru Cassie Wright, devii nici mai mult, nici mai puțin decât sclavul tuturor acestor babete. Ce să mai zic?

Am fost cu „ne dați ori nu ne dați” ca să strâng bani pentru UNICEF, iar copiii ăia rahitici mâncați de viermi din Bangladesh n-au văzut nici o centimă din cei 30 de parai pe care i-a donat lumea.

În ziua în care mi-a sosit prin poștă un pachet maroniu, maică-mea adoptivă m-a sunat la școală să mă întrebe dacă poate să-l deschidă.

Trebuie să recunosc că m-am cam panicat. Am spus cea mai gogonată minciună pe care o poate scorni un copil. I-am spus că nu. Că este un cadou – cadoul ei special de Crăciun, pe care l-am comandat în secret ca să-i fac o surpriză.

La telefon am auzit cum mamei mele adoptive îi tremură vocea. Mi-a zis:

— E tare greu. A zis: Sper că n-ai cheltuit o avere pentru el.

Rușine, rușine să-mi fie.

Toate peluzele pe care le-am tuns, toți câinii scoși la plimbare, toate mașinile spălate, i-am spus mamei mele adoptive că am folosit câștigul de pe urma acestor munci pentru a-i cumpăra cadoul la care a visat dintotdeauna, pentru că a fost o mamă bună, minunată, iubitoare, extraordinară.

Când mi-a răspuns, i-am simțit prin telefon sfârșeala din glas:

— Oh, Darin, nu trebuia...

Când am ajuns acasă, pachetul maro mă aștepta pe pat. Mai greu decât ți-ai închipui, undeva între greutatea unui dicționar uriaș și un câine Saint Bernard. Maică-mea adoptivă ieșise la cursurile de ornat prăjituri, iar tatăl meu adoptiv era la muncă. Singur în toată casa, am deschis

cutia și am dat înăuntru peste ceva turtit și împăturit care arăta ca o mumie roz. Cu pielea tăbăcită și zbârcită, asemenea mumiilor conservate în turbă pe care le vezi în revista National Geographic.

Scoasă la licitație online, păpușa fusese vândută drept nou-nouță, virgină, dar peruca ei blondă duhnea a bere, iar părul părea ciuntit de la atâta jumulit. Coapsele păreau lipicioase pe interior. Sânii, unsuroși. Pe talpa unui picior am găsit un țumburuc cum au mingile de plajă. Ca s-o poți umfla.

Am desfășurat-o pe pat și am început să suflu.

Suflam, iar sânii creșteau, după care se lăsau și iar creșteau. Suflam, iar unele pliuri se netezeau, după care se încrețeau la loc. I-am suflat aer în talpă până când am început să văd stele verzi.

În clipa asta, acum și aici, unde mă aflu în timp ce aștept să-mi aud strigat numărul, fata cu cronometrul trece pe lângă mine, iar eu întind o mână. Ca s-o opresc, îi ating cotul, punându-mi degetele ușor pe încheietura cotului ei, și o întreb dacă este adevărat. Ce le spune dl Bacardi tipilor din jur. E posibil ca domnișoara Cassie Wright să moară astăzi?

— Embolism vaginal, îmi răspunde fata.

Se uită la mine, după care își mută privirea înapoi la desfășurătorul cu nume de pe planșetă. Plimbându-și pixul în jos pe lista de nume, bifează în dreptul unui tip. Își răsucește mâna ca să poată vedea cât e ceasul. Mai bifează un nume. Îmi spune că un bărbat ar trebui să sufle tot atâta aer în vagin cât e nevoie să umfli un balon, dar că din cauza bogatei vascularizații din zona pelviană a femeii, o bulă de aer se poate strecura în sistemul ei circulator. Dacă femeia e însărcinată, îmi spune fata, riscul e și mai mare.

În 2002, îmi spune ea, o femeie din Virginia s-a masturbat cu un morcov și a murit de embolism, dar orice altceva cu formă ciudată poate

bloca și „împinge” bule de aer în vasele de sânge. Au existat cazuri similare în care s-au folosit baterii, lumânări, dovleci.

Bașca săpun pe sfoară, spune fata.

Vaginal sau anal, e valabil pentru ambele găuri.

— În fiecare an, îmi spune ea, mor cam nouă sute de femei în felul ăsta.

Fiecare dintre ele moare în câteva secunde.

— Dacă ai nevoie de mai multe detalii, îmi spune ea, îți recomand cartea *Totul despre sexul oral,* scrisă de Violet Blue. Sau articolul „Embolismul venos cu aer: considerații clinice și experimentale”, din numărul din august 1992 al revistei *Critical Care Medicine.*

Fata se uită din nou la ceas și spune:

— Te rog să mă scuzi acum...

Adică cum... dovleci?

Acum mulți ani, când suflam în surogatul meu de Cassie Wright, aproape că am leșinat cu puțin înainte să aud fâsâitul. Un șuierat slab și molatic de aer care scăpa.

După ce am umplut cada cu apă, am tras după mine pielea ei roz pe coridor și am băgat-o la fund ca să văd pe unde ies bulele de aer, imobilizând-o cu mâinile întinse sub apă în timp ce părul ei blond plutea în jurul feței și al ochilor larg deschiși. Moartă, înecată.

Din ambele părți ale gâtului îi ieșeau bulbuci. Alți bulbuci se formau la sfârcuri și în jurul faldurilor de la păsărică. Găurele dispuse în semicercuri largi care scăpau aer. Urme de dinți. Care au mușcat din pielea ei roz.

Tatăl meu adoptiv folosea, pentru macheta lui cu trenulețe, fiecare bucată de plastic și orice adeziv posibil. Am întins pielea roz peste peisajul plasticat făcut din munți și sate, am cârpit-o cu cauciuc și rășină epoxidică, am dat-o cu ojă transparentă și acetat până i-am vindecat fiecare urmă de mușcătură.

Din scrinul mamei mele adoptive, de la fundul sertarului cu lenjerie, am împrumutat cămașa ei de dantelă pe care a purtat-o în noaptea nunții și care zăcea acolo învelită în folii de hârtie de mătase. Am împrumutat colierul de perle pe care maică-mea adoptivă nu-l purta decât de Crăciun, când mergea la biserică. În timp ce îmbrăcam surogatul, rosteam fiecare replică de început din fiecare clip video cu Cassie Wright pe care l-am văzut. Pieptănându-i peruca blondă, i-am spus:

— Alo, doamna, ați comandat pizza?

Ștergându-i buzele de rujul mamei mele adoptive, i-am spus:

— Știți, doamnă, cred că v-ar prinde bine un mic masaj la spate...

Dând-o cu parfum, i-am spus:

— Relaxați-vă, doamnă, am venit doar să vă controlez canalul de scurgere...

Pe ecranul calculatorului se vedea o versiune piratată a *Primului Futai Mondial,* iar eu mă luam după fiecare mișcare pe care Lloyd George o făcea în film. I-am dat jos chiloții tanga roz. I-am desprins copcile de la brasieră. Atât eu, cât și Lloyd îi exploram canalul vaginal când, deodată, sânii lui Cassie s-au micșorat cu o mărime, de la o cupă D la C. Deja izbeam cu pula de saltea. Începuse să fâsâie, să piardă aer. Pe cât de repede i-o băgăm, pe-atât de tare se dezumfla. De la o cupă C la A. Zbârcindu-se și încrețindu-se sub mine, ofilindu-se de tot. Cu cât i-o băgăm mai vârtos, chipul lui Cassie Wright își pierdea trăsăturile, scofâlcindu-se. Pielea îi atârna ca un sac, flască și vlăguită. Fiecare penetrare o îmbătrânea cu un deceniu, omorând-o lent, cu atât mai descompusă, cu cât izbeam salteaua mai tare, cu pula jupuită, disperat să termin. Regulând fantoma asta roz. Conturul ăsta de victimă decupat în mijlocul patului meu dublu.

Fiecare femeie moare în câteva secunde.

Nici n-am auzit ușa din spatele meu deschizându-se. N-am simțit curentul de aer adiind pe curul meu gol și transpirat. Nu m-am întors decât în clipa în care am auzit vocea mamei mele adoptive. Cămașa ei din noaptea nunții. Perlele ei de Crăciun. Pe ecranul calculatorului, Lloyd George ejacula împrăștiat pe unul dintre frumoșii obraji ai lui Cassie Wright.

Din spatele meu vin urletele mamei mele adoptive:

— Ştii tu cine-i aia?

Mă întorc spre ea, cu pula sculată, ca un catarg învelit în latexul roz, pe care flutură un steag în forma lui Cassie Wright.

Maică-mea adoptivă țipă la mine:

— Aia-i mă-ta care te-a născut.

Aia a fost ultima oară când am mai avut o erecție.

Nu, domnului Bacardi nu i-am spus niciodată partea asta.

15. Dl 137

Cu prima ocazie, o întreb cu sfială pe asistenta de producție cum de știe atât de multe despre embolismul vaginal. Aproape o mie de femei moarte pe an în felul ăsta? Ucise de morcovi și de baterii care împing aerul în sânge? Sunt genul de informații extrem de obscure pe care nimeni nu le invocă așa, pur și simplu.

— Mă scuzați, îi spun, dar nu m-am putut abține să trag cu urechea.

Ţinând carioca de un capăt, asistenta o agită în aer ca pe o baghetă în direcția fiecărui bărbat din încăpere. Cu buzele murmurând fiecare număr – 27... 28... 29 ea scrie ceva pe planșetă, în același timp spunându-mi:

— De-aia sunt plătită de domnișoara Wright.

Asistenta de producție e mâna dreaptă a lui Cassie Wright, cea care s-a îngrijit de proiect, omul bun la toate, îmi spune ea. Uitându-se la ceasul de la mână, scriind niște numere și făcând ceva calcule pe hârtie, asistenta îmi spune:

— Mi-a cerut să evaluez riscurile.

O întreb dacă e adevărat. Domnișoara Wright are un copil mare?

— E adevărat, îmi spune asistenta, scrutându-mă cu privirea.

Umerii puloverului ei negru sunt acoperiți cu fulgi albi. Mătreață. Părul ei negru lins e strâns tot la spate într-o coadă, nici o șuviță rebelă. Cu firele răsucite și zbârlite, cu vârfurile despicate.

Dau din cap, curbându-mi ușor gâtul în direcția puștiului cu numărul 72, și o întreb:

— El e?

Iar asistenta îi aruncă o privire. Clipește din ochi. Se uită atent. Ridică din umeri și-mi spune:

— Într-adevăr, arată ca și cum ar fi...

În fiecare săptămână, Cassie Wright primește mormane de scrisori de la mii de tineri, fiecare dintre ei convins că este odrasla pe care ea a trimis-o spre adopție. E de datoria asistentei să deschidă toată această corespondență, s-o trieze și uneori să răspundă la scrisori. Cel puțin 90% dintre ele sunt de la acești așa-ziși copii. Implorând-o, cu toții, s-o cunoască. Măcar o oră, față-n față, să-i spună fiecare cât de mult o iubește. Că-n tot acest timp, ea a fost singura mamă adevărată pe care a avut-o. Singura mare iubire, imposibil de înlocuit.

— Dar domnișoara Wright nu e proastă, îmi spune asistenta.

Cassie Wright știe că în clipa în care-și manifestă disponibilitatea pentru un bărbat, dându-i un deget, acesta îi va lua toată mâna. Poate că la prima înfățișare cu fiul ei, ea o să-l adore. Dar a doua oară, el îi va cere bani. A treia oară îi va cere o slujbă, o mașină, un favor. Va da vina pe ea pentru toate greșelile din viața lui. O va insulta, îi va scoate pe nas fiecare tâmpenie pe care a făcut-o în viața ei. O va face curvă dacă n-o să-i dea ce își dorește el.

— Nici nu se pune problema, spune asistenta, domnișoara Wright știe că nu-i vorba despre dragoste aici...

Tinerii care-i scriu, rugând-o să se vadă cu ei. Peste o lună, îi scriu din nou, implorând-o. După care trec la amenințări. Majoritatea pretind că nu vor decât să-și cunoască zestrea genetică și dacă sunt predispuși la vreo boală. Diabet. Alzheimer. Unii pretind că nu vor decât să-i mulțumească în persoană pentru că le-a oferit o viață mai bună sau să se laude cu realizările lor, dovedindu-i astfel că a procedat corect.

— Domnișoara Wright nu a răspuns niciodată la o asemenea scrisoare, îmi spune agenta.

Din acest motiv, cel mai numeros public al lui Cassie Wright, singurul care se află în continuă

creștere, e alcătuit din băieți între 16 și 25 de ani. Aceștia îi cumpără filmele mai vechi, sânii ei de plastic sau vaginele de buzunar ca suveniruri, nu în scop erotic. Ei sunt cei care colecționează surogatele gonflabile pentru sex și lenjeria care-i poartă numele ca pe niște moaște. Amintiri despre mama lor adevărată, mama perfectă pe care nu au avut-o niciodată. Fragmente de corp din laboratorul lui Frankenstein sau totemuri religioase ale mamei pe care își vor petrece tot restul vieții ca s-o găsească – pe ea, cea care-i va lăuda îndeajuns, sprijini îndeajuns și iubi îndeajuns.

Asistenta de producție îmi spune:

— Chiar dacă și-ar găsi odrasla, domnișoara Wright știe că nu-i va putea onora toate doleanțele.

Cu ochii la dl Toto și la înscrisurile de pe pânza care-i ține loc de piele, ea mă întreabă:

— Cum ai cunoscut-o pe Celine Dion?

Pe monitoarele de deasupra noastră se dau scene din *Labă în stil italian,* în care o grupare internațională de hoți de bijuterii plănuiește să fure diamante în valoare de un miliard de dolari dintr-un muzeu din Roma. În timpul jafului, Cassie Wright îi distrage pe paznici oferindu-le o partidă de sex în trei și lăsându-se dublu penetrată. Când se declanșează alarma muzeului, cu sirene asurzitoare și avertizoare luminoase, Cassie își încleștează peretele pelvian și fălcile, transformându-le într-un soi de cătușe chinezești, care îi imobilizează pe gardieni înăuntrul ei.

Carioca asistentei taie aerul, numărând bărbații din încăpere.

— Din acest motiv s-a implicat domnișoara Wright în acest proiect, spune ea.

Vinovăție.

Vinovăție și răsplată.

Cu atât mai mult cu cât, în caz de deces, Cassie Wright știe că filmul ăsta va rămâne unic în anale. Se va vinde la nesfârșit. Chiar dacă va fi interzis aici, se vor vinde copii pe internet.

Suficient de multe copii pentru ca unicul moștenitor al domnișoarei Wright să se îmbogățească. Unicul ei copil.

Asistenta de producție îmi spune:

— Ca să nu mai vorbesc de banii veniți din asigurarea pe viață.

Iată un alt aspect al cercetării făcute pentru acest proiect: majoritatea societăților de asigurare pe viață nu exclud morțile provenite în urma unor orgii traumatizante. Nu încă. O vor face însă atunci când șase dintre cele mai importante companii de asigurări vor trebui să scoată din buzunar o sumă în valoare totală de zece milioane de dolari la moartea prin embolism a lui Cassie Ellen Wright și să o achite unicului ei copil. Nu, domnișoara Wright n-a vrut să-și cunoască odrasla. Pentru ea, această relație era la fel de importantă, de ideală și de imposibilă pe cât ar fi fost pentru copil. S-ar aștepta ca tânărul să fie perfect, inteligent și talentat, ca o compensație pentru toate greșelile pe care le-a făcut ea. Pentru nefericirea și ratarea întregii ei vieți.

S-ar aștepta ca tânărul s-o iubească mai mult decât știa că e omenește posibil.

De partea cealaltă a camerei de așteptare, actorul 72 stă cu trandafirii în brațe. Cu capul ușor pe spate, se uită cu ochii lui căprui la Cassie Wright cum ascunde adânc în pizda ei rasă cristale de diamant în valoare de câteva milioane bune.

— Nu, îmi spune asistenta, domnișoara Wright a vrut să-i lase copilului ei o avere, dar a preferat ca problema să fie reglată de instanțe judecătorești, prin analize ADN...

Asistenta ridică planșeta, acoperindu-mi jumătate de față și un ochi, și-mi spune:

— Vezi ceva cu ochiul ăsta?

Îi spun că da.

Mută planșeta, acoperindu-mi celălalt ochi, și-mi spune:

— Dar cu ăsta?

Dau din cap că da. Văd cu ambii ochi.

— Asta-i bine, spune asistenta. Primul simptom la supradoza cu Viagra este pierderea vederii unui ochi. Când ești pe jumătate orb, îți pierzi percepția de adâncime. Fata dă o raită cu privirea în sala de așteptare, la mulțimea de bărbați care-și freacă prin pantaloni pulile pe jumătate sculate, după care îmi spune: Poate că de-asta cei mai mulți dintre voi au pretins în formularul completat că o au de 25 de centimetri...

O întreb:

— Dar cu tatăl ce se întâmplă? El nu va primi o parte din averea domnișoarei Wright?

Asistenta clatină din cap.

— Familia domnișoarei Wright, îmi spune ea, a dezmoștenit-o cu mulți ani în urmă.

Nu, mă refeream la tatăl copilului.

— El? răspunde asistenta, holbându-se la mine cu gura căscată și dând din cap vehement. Obsedatul care a convins-o să se apuce de meseria asta groaznică? Rahatul ăla ordinar care i-a strecurat Demerol în Drambuie, după care a pornit aparatul de filmat și a futut-o din toate unghiurile? Dându-și ochii peste cap, asistenta îmi spune: Pe-asta o știai? Individul le-a trimis părinților ei prin poștă o copie anonimă a acestui prim film al ei.

Din cauza asta, când s-a întors acasă însărcinată, ei au aruncat-o în stradă.

Din cauza asta a trebuit să se întoarcă la obsedat și să înceapă să joace în filme porno, ca să poată supraviețui.

Asistenta izbucnește în râs. Îmi spune:

— De ce i-ar lăsa lui bani?

Nu, îi spun. Cine e?

Cine e acest bărbat, tatăl copilului misterios care e pe punctul de a se îmbogăți?

— Obsedatul? întreabă asistenta.

Dau din cap că da.

Şi ce să vezi, ea ridică mâna cu pixul îndreptat în celălalt colț al camerei – spre Branch

Bacardi.

16. Sheila

Valeria Messalina a fost urmașa lui Cezar Augustus, s-a născut la douăzeci de ani de la nașterea lui Hristos și a fost crescută la curtea împăratului Caligula, care, ca să-i facă o glumă proastă, a forțat-o să se mărite cu vărul ei de-al doilea, Claudius, un tolomac mai mare decât ea cu treizeci de ani. La nuntă, Messalina avea 18 ani, iar mirele ei, 48. Trei ani mai târziu, Caligula a fost asasinat, iar Claudius i-a urmat la tron.

Istoricul Tacitus scrie că, odată ce a devenit împărătească, Messalina s-a futut cu gladiatori, dansatori, soldați – pe toți cei care au refuzat-o i-a executat pentru trădare. Fie că erau sclavi și senatori, căsătoriți sau celibatari, dacă Messalina punea ochii pe tine, trebuia să prestezi.

Asta apropo de intimidarea partenerului.

Ca să-și clătească cerul gurii, vorba vine, între armăsarii care mai de care mai frumoși și mai viguroși, Messalina era recunoscută pentru variațiile din meniu, care presupunea găsirea celui mai urât bărbat din imperiu. Futaiul cu el era ca un soi de șerbet sexual.

La vremea aceea, cea mai faimoasă prostituată din Roma era Scylla, drept care Messalina a provocat-o la întrecere, câștigătoare fiind cea care se regula cu cei mai mulți bărbați într-o noapte. Tacitus a consemnat că Scylla s-a oprit după cel de-al 25-lea partener, în timp ce Messalina a continuat maratonul și a câștigat detașat.

Istoricul Juvenal scrie că Messalinei îi plăcea să meargă în cartierele sărace, unde se furișa în bordeluri și lucra sub numele de Lycisca, decorându-și sfârcurile ei regale cu pudră aurită și scoțându-și la înaintare aristocraticul vagin, care a dat naștere fiului ei, Britannicus, presupusul urmaș

la tron. După ce restul curvelor ieșeau din tură, ea continua să presteze.

La vârsta de 28 de ani, Messalina s-a combinat cu Gaius Silius, conspirând să-și omoare soțul; Claudius a aflat însă de planul ei și a dat ordin să fie executată. În ciuda insistențelor maicăsii, Messalina a refuzat să-și pună capăt vieții în mod onorabil, prin sinucidere. Soldații romani au dat buzna în palatul ei, au găsit-o așteptând în grădină și au omorât-o pe loc.

Eram în apartamentul meu când îi povesteam toate astea domnișoarei Wright, mâncând floricele și uitându-ne cum Annabel Chong îi dă gata pe cei 251 de slobozari. Grupuri de câte cinci. Zece minute per grup. Ciocănari. Lăbari. Într-un decor de coloane albe canelate și fântâni arteziene, fidel cadrului istoric în care Messalina i-a aruncat mănușa Scyllei. Marmură falsă și statui romane. *Cea mai grandioasă orgie din lume.* Chong a urmat studii de gen la Universitatea din Sudul Californiei, cu o medie de 3.7 din 4, iar acest film a fost omagiul pe care ea l-a adus Valeriei Messalina.

Întâmplare adevărată.

Cel mai bine vândut film porno din toate timpurile: o lecție de istorie feministă pierdută într-o mulțime de labagii.

Cu ochii pe ecran, am întrebat-o: Prin ce diferă asta de Jocurile Olimpice?

Am întrebat-o: De ce nu și-ar folosi o femeie corpul după cum are chef?

Am întrebat-o: De ce încă mai ducem aceeași luptă după 2000 de ani?

Mâncam amândouă floricele. Fără unt. Fără sare. Beam răcoritoare dietetice. Anunțul nostru pentru probe apăruse deja în câteva ziare, iar știrea fusese preluată pe câteva siteuri. Cobzarii și puțopalmiștii sunau deja să-și treacă numele pe listă.

Aveam fețele acoperite de măști cu avocado pentru restrângerea porilor, bogate în colagen. Părul pieptănat cu ulei de parafină și prins cu prosopul în turban. Bolul de floricele între noi. Amândouă cu halate de baie din pluș pe noi. Domnișoara Wright îmi spune:

— O femeie atât de stăpână pe situație cum a fost Messalina n-ar fi trebuit să se lase omorâtă.

La puțină vreme după ce a ordonat execuția, împăratul Claudius s-a înecat cu o pană. Era anul 54 e.n. când, în timpul unui banchet obscen de bogat, Claudius a încercat să vomite ca să poată mânca mai mult, atâta doar că s-a sufocat de moarte din cauza acelei pene.

La auzul veștii, uitându-se în continuare la cum e futută Annabel Chong, domnișoara Wright a invocat asigurarea de viață. M-a pus să-i promit că voi alege cea mai bună poliță de asigurări. Să jur că, în ipoteza în care lucrurile iau o turnură proastă, o să-i găsesc copilul înstrăinat și o să-i dau banii de pe asigurare, plus partea ei din încasările filmului.

În timp ce vorbea despre cum vrea să-și îmbogățească odrasla, eu bâjbâiam printre pernele de pe canapea. Pipăind floricele, boabe de porumb „neexplodate” și mărunțiș, până când am dat peste colile lucioase de hârtie.

I-am înmânat pe loc domnișoarei Wright formularele pentru șase polițe de asigurare. În valoare totală de circa zece milioane. Nu trebuia decât să-și depună semnătura pe ele.

Fără să-și pună ochelarii bifocali, domnișoara Wright se chiorăște la formulare, cu masca de față uscată și crăpată, risipindu-se în fărâmițe verzi. Uitându-se de la distanță. Descifrând scrisul, îmi spune:

— Măi să fie, ești tot timpul pe fază.

De-aia mă plătește, îi spun. Culeg un pix dintre pernele de pe canapea.

La care domnișoara Wright îmi spune:

— Puștoaica aia, împărăteasa? Semnând, în același timp, fiecare poliță de asigurare. Făcându-mi semn cu capul în direcția televizorului, îmi spune: Messalina aia ar fi trebuit pur și simplu să se sinucidă...

17. Dl 600

Actorul care trăncănește la mobil o ia razna brusc. Individul are părul negru pieptănat pe spate și dat cu gel ca să-i acopere chelia, scoțând la iveală o frunte albă și lată cât o zi de post, și turuie încontinuu despre opțiuni la bursă, prețuri de vânzare și depozite pentru tranzacții în marjă, când Sheila ridică privirea de pe planșeta pe care o ține-n brațe.

Sheila ne strânge pe toți grămadă și strigă:

— Domnilor. Vă rog să fiți atenți la numerele voastre, strigă ea. Am nevoie de...

Toate urechile sunt ciulite și se întorc să asculte, câțiva tipi se opresc din mestecat chipsuri *tortilla.* Alții ies în cadrul ușii de la budă, cu mâna pe pulă. Cu ochii beliți, atenți la fiecare cuvânt. Alții sâsâie să se facă liniște, ridicându-și brațele în aer și dând din ele ca să-i facă pe ceilalți să-și țină gura.

Sheila rostește fiecare cuvânt apăsat, cu acuratețea unui jet de spermă care țintește fix în ochi, spunând:

— ...Numărul 247 ...numărul 354 și numărul 72. Arată cu mâna în direcția scărilor și spune: I-aș ruga pe acești domni să mă urmeze...

Puștiul 72, presupusul copil al lui Cassie.

În momentul ăsta, actorul care vorbește la mobil o ia razna. Tipul își lipește telefonul de piept. E ras ca un fotomodel, numai ăștia își reglează mașina de tuns la treapta cea mai mică, secerându-și părul de pe piept la 5 milimetri. Arată ca masculii din cataloagele International Male, minus fibra lor musculară. Tipul vorbește în telefon:

— Numai puțin. Zvâcnește din cap și țipă: Doamnă, dar asta-i o porcărie. Urlând la Sheila,

tipul continuă: Credeți că avem timp de așteptat toată ziua ca s-o potcovim pe mârțoaga aia?

Sheila se oprește la jumătatea scărilor. Întoarce capul, cu mâna făcută streașină ca să distingă ceva dincolo de oceanul păros al capetelor de bărbați.

La televizoarele de deasupra noastră, un grangur de la Scotland Yard, Interpol sau poliția italiană îi ciufulește veverița lui Cassie Wright în fundul unei dubițe. Limba lui dă peste un diamant. Trage de el, scoțând din vizuină un lung șirag de pietre prețioase. Cum diamantele sunt prietenele ei cele mai bune, Cassie e înnebunită de plăcere.

Puștiul 72, cel cu trandafirii, răsare în dreptul meu, spunându-mi:

— Şi-acum ce fac?

O fuți, îi răspund.

Puștiul îmi zice, dând din cap:

— Nu. Nu pe maică-mea, spune el.

Actorul iritat își etalează pe mâni și pe picioare bronzul de San Diego. Nu e ca bronzul intens de Mazatlan, de culoare caramel, nici neted și uscat cum e bronzul maroniu de Las Vegas. Bronzul de pe față și de pe gât nu se compară nici măcar cu un autobronzant uniform întins, darămite cu aparența untoasă și pregnantă a bronzului de Cancun sau Hawaii. E doar un bronz ieftin de San Diego, unde s-a prăjit la plajă, iar individul mai are tupeul să vocifereze:

— Sunt numărul 14 și mai am și alte treburi astăzi. Trebuia să mă car de-acum câteva ore. Cu numărul „14” inscripționat pe brațul căcăniu ars de soare la San Diego, actorul spune: Nici pentru permisul de conducere n-am așteptat atâta...

Toată lumea a rămas încremenită ca o statuie, așteptând să vadă ce urmează. Acum, că tipul a verbalizat ceea ce stătea pe buzele tuturor, suntem gata de revoluție. Ca niște pușcăriași ațâțați la răscoală, gata să ia scările cu asalt. Sheila fixează cu privirea gloata excitată și cuprinsă de panică.

O cireadă amenințând să sară pe Cassie Wright sau să-și ia tălpășița.

Puștiul cu numărul 72 îmi zice:

— O să-i spun cât de mult o iubesc...

N-ai decât, îi spun. Maică-ta vrea să revină în scenă, iar tu o sabotezi. Maică-ta a muncit din greu și a plănuit totul, s-a pregătit din răsputeri ca să poată bate recordul mondial, iar tu te porți ca un copil răzgâiat și strici tot. N-ai decât, îi spun.

Puștiul 72 îmi spune:

— Crezi c-ar trebui s-o fut?

Îi răspund că decizia îi aparține.

Puștiul îmi spune:

— Dar nu pot s-o fut. Nu mi se scoală, îmi zice puștiul.

Opriți acolo, în mijlocul scărilor, gagiii cu numerele 247 și 354 își freacă vârtos salamul, cu mâinile strecurate prin elasticul strâns de la boxeri, iar Sheila spune:

— Domnilor, vă rog să nu vă impacientați. Şi continuă: Pentru binele domnișoarei Wright, trebuie să ne păstrăm calmul și să facem lucrurile organizat.

Actorul țipă:

— Mă fut în ea de organizare.

După care își ia picioarele maronii și epilate la spinare și se duce la locul unde sunt depozitate pungile de hârtie. Cu mâinile lui bronzate la San Diego apucă din grămadă punga marcată cu numărul „14” și începe să-și scoată din ea cămașa, pantalonii, șosetele. Pantofii care parc-ar fi Armani, dar nu sunt. Tenul lui arată ca un articol din piele de calitate.

Pe ecranele de deasupra noastră, o pocitanie de polițist meridional o ciocănește pe Cassie, perforându-i găoaza atât de repede, încât începe să scuipe diamante, rubine, smaralde din vagin, ca la jocuri mecanice.

Puștiul 72 se apleacă înspre mine, atingându-mi urechea cu buzele și sprijinindu-și bărbia de

umărul meu, și-mi spune:

— Dați-mi o pastilă și o fac.

O fuți? îl întreb. Sau o iei la sănătoasa sus pe scări și începi să scâncești „Te iubesc, mami, te iubesc, te iubesc, mami, te iubesc...”?

Actorul ia cămașa și o scutură. Nu e de la Brooks Brothers. Nici măcar de la Nordstrom. Şi-o pune pe el, întâi o mânecă, apoi cealaltă, după care începe să se încheie la nasturi, etalându-și ostentativ manșetele de parcă ar fi din mătase. Sau măcar din bumbac 100%. Actorul își ridică gulerul și-și agață o amărâtă de cravată la gât, spunând:

— Doamnă, îmi bag pula în recordul tău mondial. Eu mă car dracului de-aici, spune el.

Pun pariu că bronzul pocitaniei meridionale de la televizoarele de deasupra noastră are doi ani vechime: o săptămână relativ satisfăcătoare petrecută în Mazatlan, cu nori doar în ultimele două zile, după care, câteva luni mai târziu, un weekend în Scottsdale, pentru întreținerea bronzului, o săptămână de prăjeală în Palm Springs, o lungă perioadă de pauză în care culoarea s-a estompat și, în cele din urmă, o săptămână în Palm Desert pentru un „smalț” neted și uscat. Nici o legătură cu bronzul catifelat de Ibiza. Sau cu bronzul arămiu al poponarilor de pe insula Mykonos. Broscarul ăla pocit de la televizor etalează un luciu unsuros, de consistența uleiului de gătit. Un bronz la fel de sexy ca o peliculă subțire de jeg.

Puștiul 72 îmi șuieră în ureche:

— Dă-mi pilula.

Sheila stă în așteptarea celui de-al treilea număr.

Toată lumea așteaptă.

Aud o altă voce lângă mine, care spune:

— Şi zi așa, domnule Bacardi, ai cumva Demerol în medalionul ăla? E tipul cu numărul 137, cel cu ursulețul de pluș, care continuă: Plănuiești un bis cu domnișoara Wright?

Puștiul 72 spune:

— Ce vrea să zică?

Tipul cu numărul 137 spune:

— De ce nu-ți droghezi și fiul? Pe mă-sa deja ai drogat-o...

Actorul își pune ceasul la mână, o copie pirat de Rolex President. Din punga lui maro pentru cumpărături pescuiește o imitație proastă de curea Hugo Boss, care atârnă și în dulapul meu de acasă.

Sheila se uită în direcția noastră, spunând:

— Numărul 72, dacă sunteți drăguț să veniți lângă noi?

Puștiul 72 îmi șoptește:

— Ce să fac?

Îi răspund: fute-o.

Şi gagiul cu ursulețul de pluș spune:

— Ascultă-ți tatăl.

Puștiul 72 spune:

— Ce vrea să zică?

La care eu dau din umeri.

Actorul tot moșmondește la butonii de la cămașă, trăgând de timp îngrozitor de mult, dar chiar și la lumina asta chioară, butonii ăia tot de nouă carate arată.

Puștiul se întoarce spre tipul cu ursulețul de pluș, cu fața lucioasă de transpirație și cu albul ochilor ieșit din orbite, și-i spune:

— Îmi dai o pilulă?

Numărul 137 se uită lung la el, măsurându-l din cap până-n picioare. Tipul cu ursulețul de pluș zâmbește și-i spune:

— Cât dai pe ea?

Puștiul îi răspunde:

— N-am decât 15 dolari în portofel.

Cu ochii la Sheila, care se uită la actorul iritat, cântărind impasul situației, îi spun puștiului că nu banii îl interesează pe tipul cu ursulețul de pluș. Oricum, nu 15 dolari.

Puștiul spune:

— Atunci ce? Continuă: Mai repede.

Îl întreb pe puști dacă știe ce-i aia *fluffer,* dacă știe ce înseamnă. Îi spun că de asta are nevoie tipul 137.

Zâmbind, tipul cu ursulețul în brațe spune:

— Asta vreau.

La televizoarele de deasupra noastră, camera se apropie pentru o scenă de penetrare în prim-plan, înfățișând scrotul broscarului, pătat de cicatricele urâte rămase după electroliză. Cratere selenare. Pe șirul de ecrane TV, coaiele lui gâtuite și urcate până aproape de dezastrul explodat al găoazei roșii și ridate a individului.

Actorul se leagă la șireturi.

Iar Sheila, rămasă la jumătatea scărilor, strigă:

— Vreți să faceți liniște, vă rog... Nu mă pot concentra. Se uită pe planșetă. Se uită la puștiul 72. Se uită la actor, îmbrăcat și gata să plece. Sheila spune: Doar de data asta... Ţintește cu degetul înspre actor, spunând: Numărul 14, veniți cu mine. Arătând înspre puști, ea spune: Numărul 72, pe loc repaus.

Lumea continuă de unde a rămas, reluând pălăvrăgeala, molfăind chipsuri *tortilla,* urinând fără să tragă apa. Nimeni nu-și mai ține degetele încrucișate. La televizoare, pocitania de broscar transpiră atât de tare, încât autobronzantul i se scurge pe obraji în fâșii maronii, făcându-l să arate ca o zebră și scoțând la iveală pielea uscată, descuamată și prăjită de dedesubt. Neadresându-mă cuiva anume, arăt înspre broscarul de la televizor și spun:

— Băieți, îmi faceți un serviciu? Adaug: Omorâți-mă dacă vreodată ajung să arăt în halul ăsta.

În spatele meu, la o distanță foarte mică, tipul 137 spune:

— A fost cât pe ce...

Puștiul cu numărul 72 spune:

— Ce-i ăla *fluffer*?

La care Cord Cuervo spune:

— Băi, ce tot vorbești? Mă lovește cu pumnul ușor peste umăr. Autobronzantul lui se lipește de autobronzantul meu, și așa se cojește la încheieturi când își desprinde pumnul de pe umărul meu, iar Cord îmi spune: Tipu' ăla de la TV? Păi, ăla ești *tu,* băi. Acu' vreo cinci ani.

18. Dl 72

Dl Bacardi stă cu ochii beliți la televizoarele cu pometuri pe care ăștia le-au atârnat din tavan și repetă întruna:

— Nu... În nici un caz...

Dl Bacardi stă pironit locului, cu ochii beliți la televizoare, folosindu-și două degete ca să-și prindă pielea lăsată de sub falcă, s-o întindă până la refuz și apoi să-i dea drumul. Cască ochii la filmul de la televizor, trecându-și degetele peste obraji, trăgând de piele până spre urechi, ca să-i dispară ridurile din jurul buzelor, și spune:

— Futu-i cameramanu' mă-sii, m-a scos ca naiba. Cu pielea încrețită ici-colo la fel ca surogatul meu sexual din plastic roz, dl Bacardi repetă ca o moară stricată: în nici un caz n-arăt atât de penal. Să-i ia dracu' pe cretinii ăia de la lumini...

Tipul 137, care pe vremuri răspundea la numele de Dan Banyan, ține de câinele lui plin de autografe, fixându-l cu privirea drept în bumbureii care-i țin loc de ochi, și spune:

— Cineva refuză adevărul...

Titlurile din ziarele care se vând în supermarket la casă sunt adevărate. Bârfele despre cum Dan Banyan și-a văzut serialul TV scos de pe post. Bârfele alea pe care le-au publicat erau pe bune.

— Muream de foame. Eram un actor care murea de foame, spune tipul 137, cu capul dat pe spate, dar fără să se uite la monitoarele TV. Fixează în schimb tavanul, cu un zâmbet sardonic. Râzând în gol. Şi adaugă: Dacă cineva poate să înțeleagă ce simte Cassie Wright în clipa asta, eu sunt ăla...

Deasupra noastră, la televizoare, maică-mea se produce în *Labă în stil italian,* în care

interpretează o spioană a cărei misiune e să prăduiască un stabiliment de bijuteriile coroanei.

Dl Bacardi își suge burta și-și îndreaptă spatele, spunând:

— Într-o mizerie de video cum e ăsta, rezoluția e de căcat. Zice: Ar fi putut la fel de bine să-l filmeze și de pe un nenorocit de satelit.

Furie e numele tău, zice tipul 137.

— Aveam vârsta ta, zice alde Dan Banyan și se uită la mine. Trage adânc în piept și scoate aerul afară, lent. Cu umerii ridicați, până la nivelul urechilor, spune: Compania financiară m-a asasinat cu telefoane ca să-mi confiște mașina. Am întârziat cu două plăți pe cardul de credit și mi-au și săltat dobânda la treizeci la sută. Umerii i se lasă, astfel încât mâinile îi atârnă până aproape de genunchi, iar el spune: Treizeci la sută! La un împrumut de douășcinci de mii, nu-mi rămânea decât să cotizez toată viața.

Drept care a făcut un film porno, spune el.

— O clipă doar, spune tipul 137, și te-ai dus pe copcă pentru tot restul vieții.

Mă întreabă dacă am auzit de un film care se cheamă *Cele trei zile ale condomului.* Zice: Ei bine, din el mi-am plătit mașina. Nu m-am atins de capitalul de pe cardul de credit, dar am reușit să-mi păstrez mașina.

Nu și-a imaginat că o să-l vadă vreodată cineva. La vremea respectivă, cariera lui de actor era în pom. Asta se întâmpla cu zece ani înainte să dea lovitura cu *Dan Banyan, detectiv particular.*

De-atunci încoace, filmul cu condomul i-a tot atârnat ca o sabie deasupra capului.

— Să joci într-un film cu orgii homosexuale e o mostră de resemnare, spune el și flutură din mână, cuprinzând cu privirea jumătate din încăpere. Zice: Tu și fiecare bărbat de aici, indiferent ce veți face în camera aia, că-i veți spune lui Cassie Wright c-o iubiți sau c-o futeți sau

ambele – luați-vă adio de la o poziție la Curtea Supremă.

Filmele porno, spune el, sunt slujba pe care ți-o iei când ai abandonat orice speranță.

Dan Banyan ăsta îmi zice că jumătate dintre masculii de-aici au fost trimiși de agenții lor ca să bifeze o apariție. Îmi spune că întreaga industrie de divertisment se așteaptă ca domnișoara Wright s-o mierlească astăzi, iar fiecare actoraș aspirant din oraș caută să profite de pe urma controversei.

— Asta rămâne între noi, băiete, spune el, arătând cu degetul înspre mine și îndreptându-l apoi spre propriul piept: Când agentul tău te trimite fără să mai stea pe gânduri ca să fuți o femeie moartă, e semn că ești în budă cu rolurile.

În imediata vecinătate, dl Bacardi își palpează pielea de pe burtă cu buricele degetelor și spune:

— Oare dac-aș face mai multe ridicări la bară cu genunchii îndoiți? Își întinde mâinile cu palmele deschise, le răsucește și se uită pe ambele părți, după care spune: Prin microdermabraziune, pielea își recapătă tinerețea. Apucând o halcă din pielea de pe coapsă, spune: Poate că n-ar strica o liposucție. Niște implanturi în gambă. Poate niște implanturi de pectorali.

Alde Dan Banyan își ridică javra, privind-o drept în ochi, și-i spune:

— Se târguiește.

Pe ecranele televizoarelor se dă o scenă din trecut în care dl Bacardi i-o trage maică-mii pe la spate. La fiecare mișcare din cur, când își bagă din nou cârnatul, coaiele lui veștejite se bălăngăne și se lovesc de șnițelul ras al maică-mii. De *no-man's-land*-ul dintre pizda ei și găoz.

Alde Dan Banyan îmi spune că secretul, atunci când joci într-un film cu orgii homo, e să te relaxezi de-a binelea. Să respiri regulat și adânc. Trebuie să uiți toate deceniile de igienă a excreției. Să-ți imaginezi cățeluși și pisicuțe. Îmi spune că te așezi în genunchi pe marginea patului și alți cinci

gagii vin și-ți bagă pula în cur de câteva ori. Aia cinci ejaculează pe spatele tău. După care vin la rând alți cinci. Zău dacă a mai ținut socoteala. Pur și simplu le-a pierdut șirul. I-a prins bine, însă, o doză puternică de Special K.

Maică-mea, pe scări în sus, în spatele ușii ăleia închise, în bătaia luminilor orbitoare.

Dan Banyan își ridică din nou ochii spre tavan și spune râzând:

— E mult mai puțin romantic decât ar putea părea.

Până-n ziua de azi, spune el, dacă-i bagi ceva în cur, îți poate spune dacă e un prezervativ Troian sau Sheik. Dacă e cauciuc, latex sau pielicică de miel. Fără să tragă cu ochiul, doar pe baza senzației, îmi spune că nimerește chiar și culoarea prezervativului.

— Ar trebui să devin imaginea unor astfel de produse, spune alde Dan Banyan. Aș putea pleca în turneu sub numele de „Găozul spiritist”...

Un *fluffer,* spune el, e cineva a cărui sarcină e să le-o ia tipilor în gură sau la mână ca să fie pregătiți de acțiune când le vine rândul.

Habar n-am.

— Cea mai mare ironie e că majoritatea bărbaților din filmul în care am jucat, spune Dan Banyan, erau heterosexuali. O făceau doar pentru bani.

Când a aflat asta, spune el, nu s-a mai simțit nici măcar pe jumătate atât de flatat de atenția lor.

La televizor, maică-mea își bagă ditamai diamantele false în gură. Lingându-le. Buzele și pizda ei, așa cum se văd în film, nu seamănă deloc cu ce am eu acasă. Cu chestia aia pe care am comandat-o pe internet.

Dl Bacardi se uită în podea, dând din cap și spunând:

— Pe cine fraieresc eu aici? Cu privirea îndreptată spre picioare, dar cu ochii închiși, spune: Am irosit cel mai neprețuit dar pe care mi l-

a făcut viața. Acoperindu-și ochii închiși cu palma de la o mână făcută căuș, spune: Mi-am bătut joc de toată viața mea neprețuită, mi-am aruncat viața la coș de parcă ar fi fost doar o scenă de ejaculare în prim-plan.

La care alde Dan Banyan își întoarce repede capul, privindu-l însă destul de lung pe dl Bacardi, și spune:

— O, Doamne! Revino-ți. Nu ne mai fute atâta cu vorbăria asta gen Elisabeth Kübler-Ross.

Pe când avea vârsta mea, îmi spune alde Dan Banyan, a văzut-o pe Cassie Wright în *Primul Futai Mondial,* poate că a asistat chiar la conceperea mea, și pe măsura ce ea sărea din soldat francez în soldat german și infanterist american, el și-a spus în gând: La naiba, ce n-aș da să fiu și eu atât de popular... La fiecare casting însă, nu era decât un tânăr într-o mare de tineri. Reclame TV. Filme. Nimeni nu l-a sunat înapoi vreodată. Înainte să împlinească 21 de ani, agenții de casting îi spuneau deja că e prea bătrân. Singurul, ultimul lucru care-i mai rămăsese de făcut era să-și cumpere un bilet de autobuz înapoi în Oklahoma.

Alde Dan Banyan înclină cutia cu pastile până când una se rostogolește în palma celeilalte mâini. Fixând-o cu privirea, spune:

— Agentul meu crede că, dacă voi fi văzut în acest proiect, voi fi „demascat” ca heterosexual. El speră că voi fi catalogat *cel puțin* bisexual.

Alde Dan Banyan rămâne fixat cu privirea pe pilula albastră pe care o are în palmă. Tenul lui, marcat de venele umflate care-i brăzdează fruntea de un roșu închis. Pe fața învinețită, de culoarea cărnii tocate, venele alea zvâcnesc și șerpuiesc prin piele.

Agentul lui a pregătit deja un comunicat, numai bun de trimis la presă. Titlul din fruntea comunicatului spune: „Dan Banyan se dovedește a fi heterosexual!”. Dedesubt, textul vorbește despre

recenta moarte tragică a uneia dintre cele mai renumite vedete porno din America. Restul comunicatului este, în mare, rezervat actorului, care neagă oficial zvonurile potrivit cărora scula lui gigantică, tare ca piatra, și nestăvilita lui prestație animalică ar fi responsabile pentru moartea mamei mele.

Alde Dan Banyan întinde mâna, băgându-mi pastila în față. Îmi spune că dacă o vreau, s-o iau. Gratis. Nu trebuie să i-o sug sau mai știu eu ce.

Dl Bacardi își plimbă degetul pe lanțul de la gât, deschizând pandantivul și uitându-se înăuntru.

Pandantivul e un medalion pe care l-am mai văzut. Atârnat la gâtul maică-mii în *Partuzele din Madison County.* Tipul poartă colierul lui Cassie Wright.

— O singură greșeală, îmi spune Dan Banyan, și nimic din ce-o să faci mai departe n-o să mai conteze. Mâna lui goală prinde una dintre mâinile mele. Degetele lui ard, ca și cum ar avea febră, și pulsează în ritmul bătăilor inimii lui. Îmi întoarce mâna cu palma în sus, spunându-mi: Indiferent cât vei trudi sau cât de deștept vei ajunge, vei fi cunoscut pe viață pentru alegerea aia proastă. Îmi depune pilula albastră în palmă, spunându-mi: O dată dacă ai călcat strâmb – și te-ai dus la fund pentru tot restul vieții tale.

Dl Bacardi se uită la pastila ascunsă în medalionul maică-mii.

— Ar fi bine să moară cineva astăzi, spune alde Dan Banyan, că de nu, va trebui să mă întorc în Oklahoma.

Și-mi apasă palma, închizând în interiorul pumnului mica pastilă albastră.

19. Dl 137

Ultima oară când am văzut Oklahoma a fost și ultima dată când aș mai fi vrut să văd Oklahoma. Imaginați-vă cercul ăla uriaș de cer albastru și mizerie, cum te înconjoară pe de-a-ntregul. Mizerie și cataroaie cât vezi cu ochii. Mizerie și cataroaie, și soarele ăla veșnic spânzurat, fluierul care anunță prânzul răsunând dinspre departamentul de pompieri voluntari. Mizerie și cataroaie, și dragul, simplul și inimosul meu tată așteptând să mă vadă urcat în autobuzul Greyhound, gata să iau în piept tentațiile și relele marelui oraș.

În discuția cu asistenta de producție, îi spun că dacă statul Oklahoma ar fi semănat cât de cât cu musicalul omonim, încă aș fi locuit acolo. Cowboy care dansează step pe platforme de tren. Gloria Grahame. Ţigani șmenari. Scene de vis elaborate, în coregrafia Marthei Graham.

Mă aplec înainte și prind între degete un fulg de mătreață absolut dizgrațios de pe umărul puloverului negru al asistentei de producție. La atingere, îmi face impresia unui amestec de 50% acrilic, 50% bumbac, cu mâneci raglan și guler fals. Tricot ripsat. Plin de găuri. Oribil. Expediez cu un bobârnac fulgul cerat.

Pe dl Toto, lângă autograful fals de la Gloria Grahame, mai scrie: „Ce fată ți-ar putea spune nu vreodată?”.

Urmărind cu privirea fulgul alb cum se arcuiește și dispare în lumina pâlpâitoare a monitoarelor, asistenta de producție spune:

— Folosesc șamponul ei... Şi-și înclină capul în direcția filmului de pe ecranul aflat deasupra noastră, unde Cassie Wright e prizonieră într-un viitor distopic științifico-fantastic. Ideea e că războiul și deșeurile toxice au decimat toate zeițele

sexuale, mai puțin pe ea. Fiind ultima bunăciune care a supraviețuit, ea trebuie să poarte niște chiloți tanga incomozi, brasieră și tocuri cui, și să i-o tragă sau sugă fiecărui mascul din diabolicul guvern fascist, cvasi-religios, teocratic, bazat pe orânduirea din Vechiul Testament. Filmul se cheamă *Clitorisul cameristei.*

E un clasic în materie de film porno cu comentariu social.

— Așa am primit slujba asta, spune asistenta. În timp ce-i prezentam proiectul meu, domnișoara Wright mi-a mirosit părul.

Și eu, îi spun, și-mi ating firele pieptănate peste creștetul capului.

— Mi-am închipuit eu, spune ea, încruntându-se. Ori e de la asta, ori de la chimioterapie sau mai știu eu ce boală groaznică, fatală.

Nu, îi spun. E doar de la șampon.

Greșit.

În regulă, îi spun, poate că mi-am pus curul la bătaie pentru o armată de necunoscuți în ceva pornoșag de duzină, dar nu am nici o boală nasoală. Poate să verifice analizele mele de BTS, care se află undeva în teancul de hârtii de pe planșeta ei.

— Nu, spune ea. Citind numele și inscripțiile caligrafiate pe pielea din pânză albă a dlui Toto, asistenta spune: N-a fost Martha Graham. A fost Agnes de Mille.

Am omis un „L” în semnătura ei, depusă pe dl Toto. „Agnes de Mile”. M-am dat de gol la marea artă.

Asta este, îi spun. De-a lungul vieții mele, am greșit aproape de fiecare dată.

Ați face bine să credeți că n-am dat din casă versiunea completă a poveștii cu mine și cu dragul meu tată, în nemărginitul decor al minunatei, mirificei Oklahome. Sigur, puteți să mă întrebați, dar o țin pentru Charlie Rose. Barbara Walters.

Larry King. Sau Oprah Winfrey. Doar un zeu incontestabil al dezbaterilor televizate, și nimeni altcineva, mă va descoase în cele mai mici amănunte.

În așteptarea acelui autobuz Greyhound, taică-miu mă bate la cap să le scriu. De cum mă stabilesc în California, să le trimit o carte poștală și să le spun, lui și maică-mii, unde îmi pot scrie. Bineînțeles că mi-a spus și să-i sun, cu taxă inversă dacă e nevoie. De cum ajung în Los Angeles, ca să nu-și facă griji maică-mea.

Tați. Mame. Cu toată grija și atenția lor. Îți vor fute viața întotdeauna.

Asistenta de producție rămâne nemișcată, cu umerii țuguiați, cât să-i pescuiesc fulgii albi cerați de pe pulover, în ochii ei dansează, reflectate, ecrane mici cu Cassie Wright. Cum e ultima bunăciune din viitorul științifico-fantastic și pentru a fi în siguranță, Cassie nu se poate aventura în public decât arborând o mantie învolburată și o pălărie cu boruri largi. Seamănă cu un veșmânt de călugăriță, doar că e de culoare roșie.

Se aude o voce:

— Sheila, să te asiguri că-și pune prezervativ. O voce de bărbat. Branch Bacardi s-a oprit în dreptul nostru, cu burta suptă și aproape lipită de șira spinării, dar cu pieile revărsându-i-se peste elasticul de la șortul de boxer din satin roșu.

Sheila nu scoate nici un cuvânt. Nici măcar nu-i aruncă o privire.

Cu degetul mare încârligat în direcția mea, Bacardi spune:

— Ai greșit echipa, scumpule.

Bacardi își împreunează mâinile pe pieptul ras. Zâmbește, trecându-și limba peste dinții de sus, îmi face cu ochiul și-mi spune:

— Dar dacă vrei să-mi porți copilașii, poți conta pe mine.

La care oribilitatea neagră de pulover ripsat, din bumbac sintetic, al asistentei se cutremură.

Umerii i se cutremură și, închizând ochii, ea spune:

— Violatorule.

În Oklahoma, ceremonia de absolvire fusese sâmbătă seara, iar acum era luni dimineața. Doar cu puțin timp în urmă, pășeam pe terenul de fotbal, cu toca neagră și pelerina de rigoare, primindu-mi diploma de la directorul Frank Reynolds. Iar acum stau lângă valiza primită prin poștă drept cadou de absolvire. Atât eu, cât și taică-miu scrutând drumul. Uitându-ne după autobuzul ăla, taică-miu îmi spune:

— Să ne scrii când cunoști vreo fată, una specială.

La câțiva fulgi de mătreață după ce Branch Bacardi se îndepărtează, asistenta de producție îmi spune:

— A forțat-o să facă avort. I-a promis că plătește el. Aburind-o cum că un nou-născut îi va distruge sânii și-i va pune capăt carierei în filme.

Asistenta îmi spune că trebuie să recupereze pungile maro de hârtie ale celor trei bărbați care se află cu Cassie Wright pe platou. Trebuie să le ducă boarfele și încălțările.

Vizavi, actorul tânăr se uită la pilula din palma făcută căuș.

O întreb, tachinând-o, de ce nu-i mai vedem niciodată pe cei care sunt chemați pe platou. Se toarnă cumva un film *snuff* cu o văduvă neagră? E cineva pe platou care-i omoară pe toți cei 600 de actori odată ce au ejaculat?

Glumesc, vă dați seama.

Dar asistenta mă săgetează cu privirea preț de unul, doi, trei fulgi de mătreață, pe care îi pescuiesc cu buricele degetelor și-i expediez în aer. Patru, cinci, șase fulgi mai târziu, îmi răspunde:

— Da. Toată chestia e de fapt un complot elaborat ca să prăduim niște haine bărbătești uzate.

Pescuind fulgii albi, o întreb pe asistentă de ce nu renumerotează pur și simplu actorii ca să-i

trimită pe platou de mai multe ori. Le-ar putea filma doar brațul, de fiecare dată cu alt număr. În felul ăsta, puștiul cu numărul 72 ar putea pleca. Iar întreaga producție n-ar mai trebui să-i țină pe toți închiși aici și să le facă pe plac.

Cu planșeta într-o mână, sprijinind-o de burtă, asistenta desprinde carioca neagră și groasă cu mâna liberă. O flutură prin fața ei, în dreptul ochilor, și-mi spune:

— Cerneală permanentă.

În dimineața aia de luni în Oklahoma, scrutând întinderea însorită, tatăl meu spune:

— Ştii, nu? Cum s-o faci cu o fată? Spune: Cum să te protejezi, adică?

I-am spus că știam. Ştiu.

La care el:

— Şi ai făcut-o?

Dacă mi-am pus prezervativ, l-am întrebat. Sau dacă mi-am pus-o cu o fată?

La care el a râs, plesnindu-și coapsa de s-a scuturat praful din jeanși, și mi-a spus:

— De ce și-ar pune cineva prezervativ dacă nu pentru o fată?

În locul în care ne aflam, pe pietrișul de pe autostradă, doar noi doi, înconjurați de Oklahoma care se-ntindea în toate direcțiile, i-am spus tatălui meu că n-o să întâlnesc niciodată fata potrivită.

La care el mi-a spus:

— Să nu zici asta. Uitându-se în zare, mi-a spus: Ceva mai mult curaj.

Carioca aia neagră, îmi spune asistenta, nu iese la spălat. N-o poți înlătura. Odată ce-ți scrie numărul, e permanent ca un tatuaj care durează cam cât un săpun nou pe care-l ai la duș.

Atașând carioca înapoi pe planșetă, ea spune:

— Sper că ai o rezervă îndestulătoare de cămăși cu mânecă lungă.

Cataroaie și soare. Nici urmă de autobuzul Greyhound. Toate hainele mele împăturite și așezate frumos în valiză. Ar fi trebuit să-mi țin

gura. Să schimb subiectul și să pălăvrăgim despre vreme sau despre prețul unei banițe de grâu de iarnă. Am fi putut omorî timpul vorbind despre doamna Wellton, care ține oficiul poștal, și despre colonul ei iritabil. Un schimb de opinii despre noile tractoare Massey și cele John Deere, puțină flecăreală despre cât de umedă a fost vara trecută, și amândoi am fi fost mult mai fericiți în clipa asta.

În continuare, nici urmă la orizont de autobuzul ăla Greyhound.

Şi ce să vezi? Stric totul. În ultimele mele zece minute înainte să plec de-acasă, îi spun tatălui meu că sunt un Oklahomo.

În timp ce vorbesc cu asistenta de producție, mai înghit o pastiluță. Transpirația mi se scurge din firele de păr pe sprâncene și mai jos, pe tâmple și pe obraji. Sudoarea îmi atârnă de lobii urechilor, bălăngănindu-se. Stropii cad, lăsând urme negre în jurul picioarelor mele. Pielea de pe gât îmi arde, fierbinte.

Asistenta de producție spune:

— Nu mai lua pastilele alea. Spune: Nu arăți prea bine.

Îi spun că n-am nimic.

Tot așteptând să apară autobuzul, taică-miu mi-a spus:

— Trebuie să fie o neînțelegere, nu ești ceea ce spui că ești. Scuipă în praful de pe jos, pe pietrișul și mizeria de pe acostament, și-mi spune: Cineva ți-a făcut ceva rău când erai mic, de-asta.

Cineva s-a „jucat” cu mine.

Îl întreb: cine?

— Nu mai contează cine, îmi spune taică-miu. Nu trebuie decât să știi că nu ești, de la natură, așa cum zici că ești.

L-am întrebat: cine s-a „jucat” cu mine?

Taică-miu doar a dat din cap.

Atunci e o minciună, îi spun. Mă vrăjește ca să mă convingă să mă schimb. Îmi servește o poveste ca să mă amețească. Inventând vreun

motiv ca să nu fiu fericit așa cum sunt. N-am auzit să fie pedofili prin zonă.

El nu face însă decât să dea din cap, spunându-mi:

— Nu e nici o minciună. Continuă: Mi-aș fi dorit să fi fost.

Nici urmă de autobuz.

— Calmează-te, băi, se aude o voce. Aici în pivniță, Branch Bacardi spune: Dacă dai cumva ortul popii, ba de atac cerebral, ba de infarct, ăștia o să te întindă pe spate și o s-o lase pe Cassie să te călărească, înfiptă în pula ta moartă și sculată. În timp ce se îndepărtează, mai spune: Nu e decât o loterie, asta se întâmplă astăzi.

Pescuind fulgi albi de pe puloverul asistentei, îi spun că există o sinistră posibilitate să fi lăsat cincizeci și ceva de ciudați să mă fută în cur doar pentru a-i dovedi tatălui meu că se înșală.

Teama mea cea mai mare e că am fost futut de echivalentul a cinci echipe de baseball doar pentru a-mi dovedi că tatăl meu nu era un pervers.

În aceeași secundă în care autobuzul a apărut la orizont, tatăl meu mi-a spus:

— Ai încredere în mine.

Îi spun că minte. Genunchii mi s-au lăsat atât de tare, că aproape ating mânerul de la valiză. Mă țin pe picioare. Gura mea îi spune că mă minte ca să încerce să mă asigure că sunt heterosexual.

Autobuzul, mai mare cu fiecare cuvânt.

El spune:

— O să mă crezi dacă-ți spun cine a fost?

Cine s-a „jucat” cu mine când eram mic.

Cealaltă mână, în care am biletul de autobuz, îmi tremură.

Când aproape că a ajuns autobuzul, în acea ultimă frântură de conversație avută în Oklahoma, tatăl meu mi-a spus:

— Eu am fost.

El s-a „jucat” cu mine.

În timp ce discut cu asistenta de producție, culegând fulgi de pe puloverul ei, în loc de pastilă bag din greșeală un fulg în gură. Pielea ei moartă, cleioasă de la unsoare sau de la ceară. O scuip.

Pe monitoarele atârnate deasupra capetelor noastre, Cassie Wright își rupe veșmântul călugăresc în fâșii lungi, pe care începe să le înnoade cu brasiera și chiloții tanga de culoare roz și galben pastelat, fabricând o funie cu care să evadeze pe fereastră.

O întreb pe asistentă dacă pot să-i culeg fulgii din păr.

La care asistenta ridică din umeri, spunându-mi:

— Doar pe cei vizibili cu ochiul liber...

În Oklahoma, autobuzul trage lângă noi, lângă mine și tatăl meu, aflați în inima statului nostru, iar el îmi spune:

— Băiete, am greșit o singură dată. Spune: Nu te lăsa influențat pentru tot restul vieții.

Autobuzul frânează. Ușile de metal se deschid. Una, două, trei trepte și sunt la bord, iar șoferul îmi ia biletul din mână. Buzele mele murmură:

— Los Angeles.

Taică-miu rămas jos, spunându-mi:

— Ai promis că ne scrii. Spunând: Băiete, nu te lăsa condus de o greșeală care nu-ți aparține.

Urechile mele înregistrează toate astea.

Asistenta de producție se uită după Branch Bacardi, fixându-l cu privirea. Întorcându-și capul când acesta îi prinde privirea, îmi spune:

— Da, întotdeauna babacii îți vor fute viața...

Picioarele m-au purtat pe culoarul autobuzului Greyhound, până în spate de tot. Curul m-a așezat într-un scaun.

Curul meu a dat multe lovituri de-atunci.

Curul meu e o vedetă.

Numai că, ce să vezi? N-am scris niciodată acasă.

20. Sheila

În 1944, în timpul filmărilor la *Kismet,* Marlene Dietrich s-a bronzat pe picioare folosind vopsea de cupru. Vopsea pe bază de plumb de culoarea cuprului. Plumbul i s-a infiltrat în piele. Mai să moară otrăvită. Domnișoara Wright îmi spune asta în timp ce amestec ceara topită din două oale aflate pe foc.

Domnișoara Wright își scoate cu repeziciune bluza cu mânecă lungă, blugii și chiloții. Goală pușcă, domnișoara Wright se apleacă să întindă un prosop pe tăblia mesei de bucătărie. Pereții apartamentului ei de două camere sunt ticsiți de găuri de la cuie. Cu excepția unei canapele albe hărtănite, care se poate întinde, mobila a luat o pauză. Două scaune de bucătărie sudate din crom și o masă din același set. Domnișoara Wright întinde al doilea prosop și pe-al treilea pe masă. Mai întinde unul până când suprafața acoperită de prosoape devine vătuită.

Dulapurile sunt goale. În frigider se află probabil ceva mâncare comandată la pachet, învelită în staniol, de la grecii de la primul etaj. Așezată pe bazinul veceului stă ultima rolă de hârtie igienică.

Cu curul sprijinit de muchia mesei de bucătărie, domnișoara Wright îmi spune că actrița Luciile Ball n-a recurs niciodată la chirurgia plastică. Lucy nu și-a întins fața. În schimb, și-a lăsat părul de la tâmple să-i crească în șuvițe lungi și groase, pe care și le dădea peste ureche. Înainte să apară în public sau să joace la televiziune sau în film, Lucy își înfășură șuvițele alea lungi de păr în jurul unor scobitori de lemn. Cu o cască trasă strâns pe creștetul capului, Lucy rula în sus fiecare scobitoare, ridicându-și obrajii fleșcăiți și întinzându-le pielea. Înfigea fiecare scobitoare în

meșa de sub cască, după care își punea o perucă roșie bufantă ca să camufleze toată debandada. De la o vârstă încolo, de fiecare dată când o vezi pe Lucy Ball în reluări la televizor, cu mutrița și zbieretele ei care cerșesc râsete, toată numai zâmbet și arătând impecabil pentru anii ei, femeia e în agonie.

Întâmplare adevărată, potrivit domnișoarei Wright.

Arătând înspre cutiile stivuite din sufragerie, pe care scrie fie „Binefacere”, fie „Gunoi”, o întreb dacă intenționează să plece în vreo călătorie.

La care domnișoara Wright își proțăpește fundul pe prosoape. Cu mâinile agățate de marginea mesei, ca să nu miște prosoapele, se trage în spate până-și găsește poziția. Aflată fix în mijlocul prosoapelor, domnișoara Wright se lasă pe spate, sprijinindu-se în coate. Își ridică ambele picioare pe marginea mesei. Goală-goluță. Cu genunchii îndepărtați și îndoiți ca o broască, ea spune:

— Dacă plec undeva?

Scormonind cu unghiile în părul pubian, domnișoara Wright smulge un fir cărunt cârlionțat și-l lasă să cadă pe jos, spunându-mi:

— Hai să nu facem pe mironosița, bine?

Îmi spune că actrița Barbara Stanwyck își dădea pe față cu lipici alb Elmer. La fel cum ne umpleam de lipici pe mâini în școala generală. Acidul lactic relaxa celulele de piele moartă, fără strălucire, iar descojirea stratului de lipici uscat curăța porii și înlătura firele rebele.

Domnișoara Wright îmi spune că vedeta Tallulah Bankhead aduna coji de ouă și le strivea într-o pulbere grunjoasă, după care o amesteca într-un pahar cu apă și o dădea pe gât. Cojile de ouă pisate îi râcâiau și afectau gâtul cât să-i imprime o voce groasă și senzuală. Se pare că și Lauren Bacall a apelat la trucul ăsta.

Domnișoara Wright se zgâiește la părul meu. Își freacă bărbia și-mi spune să amestec șamponul cu o aspirină pisată. După care să mă spăl pe păr cu asta, ca să scap de mătreață.

Eu? Amestec în continuare ceara.

Domnișoara Wright, cu picioarele crăcite în mijlocul mesei de bucătărie, îmi spune:

— Nu te-a învățat nimic maică-ta?

Marilyn Monroe, îmi spune ea, își tăia tocul de la un pantof, pentru ca un picior să pară mai scurt și unduirea șoldurilor în timpul mersului să fie mai pronunțată.

Cea mai bună soluție pentru a estompa o vânătaie e pasta de dinți. Ca să-ți reduci cearcănele, stai întinsă cu o felie de cartof peste ochi. Acidul alfa-lipoic din cartof stopează inflamația. Exfoliază-ți tenul cu praf de copt și nu mai folosi niciodată săpun.

Ceara, îi spun, e gata. Nici prea fierbinte, nici prea groasă.

Pe aragaz, într-o oală, e ceara moale, aia galbenă, pe care o fierbi în propria ei cutie. În cealaltă oală e o pungă cu gogoloaiele alea franțuzești, care seamănă cu o pungă de boabe de fasole înjumătățite, dar de culoare bleumarin. Ceară solidă, din care rezultă prin topire o pastă bleumarin.

Domnișoara Wright mă întreabă:

Ai pregătit fâșiile de tifon?

Din rola de tifon, albă și lată ca o rolă de hârtie pentru casa de marcat, am tăiat deja o parte în pătrate mici.

Uitându-se la mine cum scufund un băț de lemn, asemeni celor cărora doctorii le spun apăsătoare de limbă, uitându-se cum scufund și apoi amestec cu bățul în oala cu ceară galbenă, domnișoara Wright îmi spune să încep cu ceara bleumarin. Ceara solidă e mai ușor de controlat. Ceara bleumarin franțuzească îți face un contur mai bun. E mai eficientă în zonele sensibile.

Uitându-se la mine cum pescuiesc un cocoloș fierbinte de ceară bleumarin și mă întorc ca să mă aplec între picioarele ei, domnișoara Wright îmi spune că Dolores del Rio se mânjea cu praf de budincă din struguri ca să-și coloreze sfârcurile într-o nuanță întunecată. Ca să se vadă mai bine prin haine. Rita Hayworth folosea praf de budincă din căpșuni ca să și le vopsească pe-ale ei în roz puternic.

Starleta de Betty Grable își pulveriza fixativ pe curul gol și pe sâni până i se umezeau. În felul ăsta, sutienul și chiloții de la costumul ei de baie rămâneau fermi pe poziția dorită. Tot așa se întâmplă și dacă folosești fixativ în pantofii cu toc cui.

Întinsă pe masă, fofoloanca încărunțită a domnișoarei Wright. Un tufiș blond cu rădăcini cenușii. Dunga roz a cicatricei de după operația de epiziotomie i se prelinge până aproape de fund. Manevrând bățul de lemn, întind ceara albastră, uniformizând pasta fierbinte pe părul pubian.

Mușchii ei de la picioare tresar și se contorsionează în spasme regulate. Ochii strâns închiși. Domnișoara Wright îmi spune că puhavul de Lon Chaney fierbea ouă. Pe când juca în *Fantoma de la Operă,* Chaney venea cu ouă fierte pe platou. Înainte de filmare, curăța un ou și descojea cu atenție pielița albă ca de cauciuc a albușului. Ca să pară orb, Chaney își acoperea irisul cu membrana asta de ou. Ca o falsă cataractă. Pielița s-a infectat de microbi, iar Chaney și-a pierdut vederea la un ochi.

Întâmplare adevărată.

Iau cu spatula un alt cocoloș de ceară fierbinte. Îl întind ca să acopăr mai bine flocii domnișoarei Wright.

Pentru a combate durerea, cumplita și sfâșietoarea durere survenită în urma epilării, domnișoara Wright îmi spune că majoritatea executanților palpează locul cu pricina. Apasă cu

putere până când terminațiile nervoase amorțesc. Dar cea mai bună metodă, zice ea, e pălmuiala. Adevărații experți smulg ceara cu forță, după care plesnesc locul golaș. Tare.

Ea îmi spune că întotdeauna trebuie să te razi pe picioare dimineața. Seara, firele de păr sunt mai rezistente, drept care nu le vei putea înlătura în întregime. Iar dimineața următoare te trezești cu țepi.

Extrăgând un nou cocoloș fierbinte de ceară, o întreb de ce a mai făcut copilul dacă tot l-a abandonat? De ce nu l-a avortat, pur și simplu? De ce a mai trecut prin tot calvarul nașterii dacă tot nu intenționa să-l păstreze? Şi aplecându-mă peste masa cromată de bucătărie, îi pictez o nouă fâșie aburindă din ceară bleumarin între picioare.

Pentru exfoliere, domnișoara Wright îmi spune că trebuie să te freci cu zaț rece de cafea. Acidul tanic îți înlătură ușor pielea moartă. Ca să-ți ascunzi celulita, trebuie să aplici pe piele un strat de zaț cald și să ții apăsat zece minute. Coapsele tale creponate vor arăta instantaneu mai bine, dar numai pentru următoarele douăsprezece ore.

Ea îmi spune că la cât de groaznică și mârșavă a fost concepția acestui copil, a vrut să se aleagă măcar cu un lucru bun de pe urma ei.

Domnișoara Wright îmi face semn să mai iau un cocoloș din ceara fierbinte și aburindă și-mi spune:

— Am auzit că dacă pui un cuțit sub masa de bucătărie, o să-ți taie durerea în două...

În filmele porno, spune ea, prim-planul cu erecția vârâtă în orificiu se numește „mușchi împănat”. Cu ochii în continuare închiși, cu dinții încleștați și cu pumnii strânși pe măsură ce ceara se usucă, iar sudoarea se-mbibă în prosopul împăturit, domnișoara Wright îmi spune:

— Domnule DeMille, sunt gata pentru „mușchiul împănat”.

Îmi spune să smulg ceara cu forță, trăgând în direcția opusă celei de creștere a părului. Îmi spune să trag fulgerător și să plesnesc locul golaș.

Mirosul de lumânări aprinse din biserică. Miros de tort aniversar, înainte să-ți pui dorința și să sufli. Din pizda ei, miros de pâine caldă de la brutărie.

Îmi spune, scrâșnind printre dinți:

— Nu mi-am pus în cap să ajung vedetă porno...

Domnișoara Wright îmi spune că un clasic truc franțuzesc presupune înmuierea unei cârpe de spălat în lapte rece cu care să-ți acoperi fața preț de câteva minute. Înmoaie apoi cârpa în ceai fierbinte și acoperă-ți din nou fața. Proteinele reci din lapte și antioxidanții fierbinți din ceai vor duce la creșterea circulației sângelui prin piele și te vor face să strălucești.

Dâre de transpirație se scurg pe coapsele ei dezgolite. Lăsând pete întunecate de umezeală pe stratul gros de prosoape. Domnișoara Wright îmi spune:

— Ai iubit-o pe mami?

La care eu prind de un colț ceara albastră. O desprind nițel de pe piele. Trag cu putere de banda rigidă bleumarin. Smulg o fâșie de covoraș blond cu vârfuri cenușii. Îi trag o palmă peste piele, cu toată forța.

Trebuie că doare, pentru că ochii domnișoarei Wright sunt inundați de lacrimi.

De la talie în jos, redusă la o fetiță. Netedă ca un cur de copil.

Broboane de sânge răsar din toate părțile. Fiecare folicul e ca o gămălie roșie.

Îi mai trag o palmă, să-i iau durerea, și o lacrimă amestecată cu rimel i se scurge dintr-un ochi, lăsând o dâră neagră pe fața domnișoarei Wright. O mai plesnesc o dată, și mai tare, împroșcându-ne pe amândouă cu sânge.

21. Dl 600

Tipul cu ursulețul și Sheila par că se înțeleg foarte bine. De minune. Tipul îi atinge părul și sânii. Sheila îi spune tot soiul de tâmpenii despre mine. Amândoi mă privesc. Mă arată cu degetul. Mâncând căcat.

Tipul de la televizor atâta se mângâie pe creștet, că îi cade părul. Venele de pe față i s-au umflat ca naiba, noduroase și roșii. Are globii oculari bulbucați, ca un mops, aproape că i se rostogolesc pe obraji. Ochii injectați de sânge, umezi cu fiecare clipire. Sudoarea i-a lipit părul de ceafa și de frunte.

Tipul cu ursulețul nu se simte prea bine.

Nici măcar glazura de bronz întunecat de Palm Springs nu-i poate camufla simptomele.

Testele alea pe care Sheila ne-a pus să le facem, analizele alea medicale cu care majoritatea tipilor a trebuit să se prezinte, nu constituie o asigurare solidă. Prezervativele se rup. Se spune că nici măcar nu sunt atât de groase încât să blocheze un virus.

Dau ture, asemeni tigrilor de la grădina zoologică, strecurându-mă printre gagii. Învârtindu-mă prin cameră, navighez printre nori puturoși de loțiune pentru bebeluși și apă de colonie Stetson, atent să nu alunec pe urmele uleioase lăsate de indivizii care încearcă să strălucească.

Nu se poate ca tipul cu ursulețul să se lase regulat de un milion de futălăi infectați pentru ca apoi să-mi transmită mie problemele lui. Oi fi eu actorul cu numărul 600, dar n-o să evoluez la aparat la doar câteva secunde după el. Mi se rupe dacă o omoară pe fufa aia, care oricum vrea să dea colțu', dar cu mine nu-i merge. Doar pentru că vrea să-și asigure un loc de muncă în următorii ani.

Băieții fac un banc. Spun ei: „Câte filme cu poponari sfârșesc prin a fi filme *snuff*?”. Răspunsul fiind: Dacă aștepți îndeajuns – toate!

Bancul ăsta... nu e tocmai banc.

Sheila și tipul cu ursulețul continuă să se uite la mine. Mâncând căcat.

În vecinătate, puștiul 72 se tot uită-n palmă, jucându-se cu pastila pentru erecție.

La televizoare, Cassie e goală pușcă și coboară pe un căcat de sfoară improvizată din lenjerie, dându-și drumul de la geam și aterizând, în toiul nopții, pe un tăpșan. Purtând doar tocuri cui și niște cercei uriași, o ia la sănătoasa urmărită de o haită de Dobermani cu urechile ascuțite, în zgomotul asurzitor al sirenelor. Lanternele străpung întunericul, luminând iarba și tot restul.

Tipul cu ursulețul râde. Sheila râde. Amândoi uitându-se la mine.

Poate că nu mai sunt așa de tânăr cum eram, dar nu pot lăsa pe nimeni să se cace în capul meu. O parte din finanțarea acestui proiect se datorează prezenței mele. Din munca mea de ani de zile s-au plătit fulgii de porumb și rahaturile cu care se îndoapă toată lumea. Chiria acestui loc. Patul în care-și fac de cap masculii acolo sus. Pentru toate astea am pretenția să fiu cât de cât respectat.

Handicapatul ăla mic cu numărul 72 se zgâiește ba la pastila din mână, ba la Cassie cum aleargă în lătrăturile câinilor.

Mă opresc lângă el. Îi zic:

— Auzi, tu ai de gând să mori astăzi? Zic: Normal că nu. Nici eu. Zic: Alde Dan Banyan ăla, cu ursulețul lui, o să ne îngroape pe amândoi.

Îi spun ce idee am și-l rog să mă urmeze. Cu aerul cel mai nevinovat de pe lume, ne îndreptăm amândoi spre locul în care se află tipul cu Sheila, în plină conversație. Ea agățată de planșetă. El de câinele inscripționat cu numele lui Britney Spears.

Îi spun Sheilei că din cauza autobronzantului nu mi se mai vede numărul de pe umăr și o rog să-

mi împrumute carioca ei, ca să-mi reîmprospătez rapid „600”-le.

Sheila se uită la mine, strâmbându-și colțul gurii și dezgolindu-și dinții. Nările i s-au dilatat atât de tare, încât tunelurile prin care îi urcă aerul în cap, până hăt la creier, arată ca niște scoici de mare rozalii. Sheila desprinde dintr-un gest carioca de pe muchia de sus a planșetei și mi-o întinde.

O iau și-i spun:

— Mersi, păpușica.

Sheila nu-mi răspunde. Nici ea, nici tipul cu ursulețul nu scot nici un cuvânt. Nu se mai hăhăie. Privirile și flecăreala lor așteaptă să-mi iau tălpășița.

Ca să-i păcălesc, fac câțiva pași, urmat îndeaproape de pușți. Facem un ocol prin spatele Sheilei. Fără să dăm nimic de bănuit. Scot capacul de la cariocă și scriu din nou „600” peste numărul vechi de pe braț. Trec carioca în cealaltă mână și-mi pictez și celălalt braț.

Puștiul cască ochii la maică-sa, care încearcă să se cațere într-un copac, goală pușcă și pe tocuri, scena fiind filmată din contraplonjeu, cu câinii care latră în jurul copacului și cu paznicii apropiindu-se. Urma lăsată de chiloții tanga ai lui Cassie, prelungită la margini cu o tentă de soare de Acapulco, câteva săptămâni de bronz bejuliu de Monterey, demarcate de o fâșie intensă de roșeață după un weekend pierdut în Tijuana.

Dintr-un pas, am ajuns în spatele tipului cu ursulețul, strecurându-mi mâna liberă pe la spate, pe sub brațul lui. Îl prind cu mâna de gât, lipindu-mi degetele de firele răzlețe care-i cad pe ceafa. Îl trag în spate ca să-l am la cheremul meu, în timp ce mâna lui liberă lovește aerul. În timp ce picioarele îi alunecă pe podeaua îmbibată de loțiune pentru bebeluși, încercând să mă cotonogească fără efect, îi pun carioca la frunte și scriu ce aveam de gând. Patru litere mari și late pe fruntea lui de vedetă de televiziune. Slăbesc

strânsoarea, iar el se desprinde, întorcându-se să mă înfrunte.

Totul s-a petrecut cât ai zice pește.

Sunt slinos din cap până-n picioare de la sudoarea tipului, pe piept, pe brațe și pe abdomen.

Roșu ca sfecla și cu ochii la carioca din mâna mea, tipul cu ursulețul îmi spune:

— Ce-ai scris?

Își repede mâinile la frunte și-ncepe să se frece, uitându-se dacă i se ia negreala pe degete. Frecându-se cu ambele mâini, îmi spune:

— Ai scris „HOMO”, nu? Către puștiul 72: A scris „HOMO”?

Puștiul clatină din cap.

Tipul cu ursulețul se uită la Sheila.

La care Sheila îi spune:

— Mai rău.

Dându-i carioca înapoi Sheilei, zic:

— Vrea publicitate? Asta o să-i aducă publicitate.

Sheila lasă carioca să-i cadă pe ciment, la picioare. Lângă cariocă este ursulețul pe care tipul l-a scăpat, cu cerneala mâzgălită și difuză, dizolvată în loțiunea pentru bebeluși de pe podea.

Tipul cu ursulețul își umezește degetele și-și freacă fruntea.

— Tu, spune el, tu ai violat-o pe mama puștiului ăstuia. Ai drogat-o și i-ai distrus viața.

La care puștiul 72 zice:

— Cum vine asta?

Sheila ridică mâna ca să se uite la ceas și spune:

— Domnilor, dacă se poate să mă ascultați...

Fără să mai comenteze, tipii sunt ochi și urechi. Se foiesc ca să audă mai bine. Câteva mâini se înalță ca să taie sonorul televizoarelor. Lătrăturile și sirenele au amuțit.

Tipul cu ursulețul o zbughește la baie, croindu-și drum din coate printre oameni. Lipăind pe podea.

— Am nevoie de următorii performeri, spune Sheila, consultându-și lista.

Puștiul 72 mă întreabă:

— Pe cine ai drogat?

În toată liniștea aia se aude un strigăt, un strigăt care ni se adresează, venind din direcția tipului cu ursulețul:

— Trezește-te, idiotule. Ticălosul ăla e taică-tu.

— Numărul 569, strigă Sheila. Numărul 337... Tipul cu ursulețul își croiește drum cu umerii printre tipii aflați în pragul ușii de la baie, unsuroși de la loțiunea pentru bebeluși și smirnă ca niște statui ca să audă mai bine.

Sheila se apleacă după carioca aflată la picioare. Ridicându-se, spune:

— Şi numărul 137...

Îi spun puștiului:

Eu n-am venit azi aici ca să dau ortul popii. Puștiul 72 se apleacă să culeagă ursulețul de pe jos, de pe podeaua năclăită.

Iar în baie, privindu-se în oglinda de deasupra chiuvetei minuscule, tipul cu ursulețul începe să urle.

22. Dl 72

Fata cu cronometrul continuă să-l cheme pe-alde Dan Banyan până când acesta iese din baie cu apa șiroindu-i pe față, cu clăbuci de săpun pe frunte și cu părul sau cu ce i-a mai rămas din el lins în părți. Fata cu planșeta se află în capul scărilor, profilată în cadrul ușii deschise. Reflectoarele alea de pe platou sunt prea puternice ca să te poți uita în direcția lor. Lumina venită din spate dansează în jurul siluetei ei întunecate. Fata continuă să-l cheme pe Dan Banyan, strigându-l după numărul său, 137, până când acesta o ia în sus pe scări, încă frecându-și fruntea cu un teanc de șervețele de hârtie umede.

Toată lumea se uită în altă parte, ferindu-și privirea de lumină și de imaginea detectivului Dan Banyan, care își trage nasul și se șterge la ochi cu amândouă mâinile, cu umerii aduși în față, tremurând din toate încheieturile și bâiguind „...nu-i adevărat ce se-ntâmplă...” printre icnete și gâfâieli.

Ca să-mi feresc privirea, mă aplec, întind mâna și iau câinele acoperit de autografe din locul în care a aterizat pe jos. Numai că e prea târziu, javra din câlți s-a îmbibat de la uleiul de pe picioarele unuia, de la vreun suc vărsat pe jos sau de la urmele de pișat rece venite dinspre baie, iar numele Lizei Minnelli sau al Oliviei Newton-John au devenit acum neclare. Pielea câinelui, distrusă și plină de pete și de urme întunecate.

Fără ca nimeni să-i dea vreo atenție, Dan Banyan, alias tipul 137, dispare în lumină, cu fruntea încă mânjită de dl Bacardi, care i-a scris pe ea „SIDA”.

Pe câinele lui nu se mai vede cât de mult îl iubește Julia Roberts. Trupul de pânză e umed,

rece și lipicios, iar degetele mi se înnegresc la atingerea lui.

Îi spun dlui Bacardi că Dan Banyan o să-și vrea câinele. Ca să-i dea mami un autograf pe el, îi spun.

Dl Bacardi se uită înspre ușă doar când aceasta e închisă, fixând capul scărilor din care a dispărut Dan Banyan. Cu ochii la ușa aia, dl Bacardi spune:

— Băiete, părintele tău te-a luat vreodată deoparte ca să discutați despre sex, așa, ca-ntre bărbați?

Îi spun că nu e tatăl meu. Îi întind câinele, dar n-are de gând să-l ia.

Nedezlipindu-și ochii de la ușa aia, dl Bacardi spune:

— Cel mai bun sfat pe care mi l-a dat babacu' – și zâmbește, nescăpând ușa din ochi – a fost să-mi rad părul de la baza pulii; sculată sau nu, o să pară cu cinci centimetri mai lungă. Dl Bacardi închide ochii, dă din cap. Deschide ochii, uitându-se la mine de astă dată. La câinele pe care-l am în mână, și-mi spune: Vrei să fii erou?

Porțiunile jilave ale câinelui continuă să dizolve cuvintele, transformând-o pe Meryl Streep într-un și mai mare haloimăs de cerneală roșie și albastră, ca niște vânătăi de culoarea bulelor hemoragice și a petelor tumorale pe care tatăl meu adoptiv le-ar picta pe figurina minusculă a unui drogat pentru macheta lui feroviară.

Răsfirându-și degetele de la o mână și cuprinzând cu ea întregul perimetru al pivniței, dl Bacardi îmi spune:

— Vrei să-i salvezi pe toți ăștia de-aici?

Nu vreau decât s-o salvez pe mami.

În cazul ăsta, spune dl Bacardi, dă-i asta maică-tii. Şi lovește cu un deget inima de aur care-i atârnă de lanțul de la gât. Lanțul se întinde, rigid ca o sârmă, și i se mulează strâns pe grumazul gros, iar tensiunea face ca inima să nu-i mai atârne

lipită de gât, ci să stea ridicată și să tresalte cu zgomot de fiecare dată când vorbește. Dă-i asta, spune dl Bacardi, făcând inima să danseze, și o să pleci de-aici bogat.

Noroc chior.

Din greșeală, le-am povestit părinților mei adoptivi despre filmarea asta de azi și imediat mi-au sărit la beregată, spunându-mi că doar să îndrăznesc să ies astăzi din casă, că m-au și renegat. Schimbă yalele și îi sună pe cei din rețeaua de magazine Goodwill să trimită un camion și să-mi salte hainele, patul și alte cele. Ca să scot bani din bancă e nevoie de semnătura lor, pentru că din contul ăsta mi-e plătit colegiul. După ce maică-mea adoptivă a povestit la toată lumea cum m-a prins ea cu păpușa aia gonflabilă, cu surogatul ăla de Cassie Wright luat la mâna a doua, asta a fost condiția pe care mi-au pus-o pentru a avea un cont de economii. Toți banii pe care i-am câștigat de pe urma gazoanelor tunse și a câinilor plimbați i-am băgat în contul ăsta, din care nu pot cheltui nimic fără permisiunea lor.

Îi spun asta dlui Bacardi în timp ce-mi croiesc drum spre masa cu gustările pe care ni le-au pus la dispoziție. Sosurile și dulciurile. După ce am cumpărat trandafirii ăștia pentru mami, nu mi-au mai rămas bani nici pentru o pizza. Îndopându-mă cu chipsuri și cu floricele cu aromă de brânză, îi spun că planul meu a fost să vin azi aici ca s-o salvez, s-o iau sub aripa mea și s-o ajut pe mami ca să nu mai fie nevoită să joace în filme porno, numai că acum nu-mi pot permite nici măcar o cină.

În vreme ce-mi ung niște biscuiți cu brânză topită și înmoi tulpini de țelină în sos *ranch,* continui să vorbesc și-i spun dlui Bacardi că tot ce am pe lumea asta se află în punga aia maro de hârtie cu numărul meu 72 pe ea.

Legănând buchetul de trandafiri, înfig scobitori în cârnăciori.

Ţinând sub braț câinele jilav plin de autografe, întind sos de friptură pe pâinea cu usturoi.

Dl Bacardi mă urmărește cu privirea. Se încruntă, strâmbându-și colțul gurii, și face riduri pe frunte. Își duce o mână după gât. Apoi o duce și pe cealaltă, împreunându-le pe grumaz și etalându-și țepii cărunți de la subsuori.

— Stai așa, spune el, și-și desprinde lanțul de la gât. Dl Bacardi flutură inima de aur, legănată pe lanțul care-i atârnă din mână. Îmi întinde inima și-mi spune: Ia asta. Pașaportul tău spre avere și celebritate. Bălăngănind inima, care pâlpâie în lumina televizorului, îmi spune: Imaginează-ți că nu mai trebuie să muncești nici măcar o zi în toată viața ta. Îți dai seama, băi? Să fii bogat și faimos de-acum înainte.

Maică-mea adoptivă, îi spun, e așa o ipocrită. În ziua în care m-a prins în flagrant cu surogatul de sex, se întorcea acasă de la cursurile ei de cofetărie. Ea și tatăl meu adoptiv dorm în camere separate de nici nu mai știu când. Maică-mea adoptivă îmi pune interdicție la internet, de teamă să nu mă strice și mai tare, în vreme ce atelierul ei de cofetărie primește vizita unui brutar specializat în prăjituri erotice, prăjiturile alea sexuale decorate la mișto cu oameni goi pușcă de la care, în loc să ceri un colț sau o floare din glazură, toată lumea vrea coiul stâng. Ce ipocrită. După care își petrece timpul în bucătărie exersând cum să facă scroturi din înghețată fierbinte și găoaze din spumă de lămâie, combinând coloranți alimentari ca să picteze sfârcuri și clitorisuri. Irosind galoane de glazură din margarină ca să stoarcă din ele prepuțuri fâșii-fâșii pe coli de hârtie cerată. Dacă deschizi frigiderul nostru, o să găsești înăuntru coli pline cu labii, fragmente de coapse sau de fese, ca-n bucătăria criminalului în serie Jeffrey Dahmer.

Tatăl meu adoptiv își face veacul în beci, pigulind la figurinele unor infirmiere nemțoaice,

pilindu-le sânii ca să-i micșoreze, pictându-le negru sub unghii și murdărindu-le dinții ca să le facă să arate a prostituate minore. În vreme ce maică-mea adoptivă vopsește nucă de cocos rasă ca să obțină păr pubian și stoarce un con de ornat ca să decoreze cu vene roșii o erecție alimentară diabolică.

Din javra umedă și plină de autografe mi se scurge într-o parte o dâră de cerneală apoasă, pe mână și pe picior.

Iar dl Bacardi îmi spune:

— Ia-o. Băgându-mi inima de aur în față, îmi spune: Uită-te înăuntru.

Am degetele lipicioase de la zahărul pudră și de la gem și încă țin în căușul palmei pastiluța pe care mi-a dat-o Dan Banyan, leacul de care am nevoie ca să mi se scoale cârnăciorul. Deși am mâinile ocupate cu buchetul de trandafiri, cu pilula pentru erecție și eu câinele jilav, meșteresc cu unghiile la inima de aur până se deschide cu un clic. Din interior mă privește un bebeluș, un cocoloș de piele, chel, cu buzele țuguiate și la fel de zbârcit ca păpușa gonflabilă. Eu. Eu sunt bebelușul ăsta.

Inima încă e caldă de la gâtul dlui Bacardi. Alunecoasă de la loțiunea lui pentru bebeluși.

În cealaltă parte se află o pastiluță.

O pastiluță și-atât. În interiorul inimii.

— Cianură de potasiu, spune dl Bacardi.

Îmi spune s-o ascund în învelitoarea de hârtie de la flori.

— Cassie este o masochistă înnăscută, spune el. E cel mai tare cadou pe care un fiu i-l poate face...

Nu știu ce să zic.

O vrea, îmi spune el. L-a implorat să i-o aducă, ba chiar i-a dat și medalionul ca s-o ascundă în el.

Dl Bacardi îmi zice:

— Spune-i că-i de la Irwin și o să-nțeleagă.

Îl întreb: Irwin?

— Ăsta a fost numele meu, zice el. Așa mi se spunea.

Îmi zice să i-o dau și ea va muri, iar eu voi pleca de-aici bogat. O să am suficienți bani, n-o să mai am nevoie de familie, n-o să mai am nevoie de prieteni. Dacă ești îndeajuns de bogat, spune dl Bacardi, nu mai ai nevoie de nimeni.

Bebelușul dinăuntru, un boț zbârcit. Pastiluța netedă.

Ce nu și-a dorit Cassie Wright și ce-și dorește.

Ce-a aruncat la coș și ce-a comandat.

Dl Bacardi spune:

— Maică-ta știe ce vrea. Şi-a dorit liposucție, am plătit pentru ea. A vrut silicoane, i le-am plătit. O căruță de bani ca să elimine grăsimea, înlocuind-o cu plastic.

Poza bebelușului a purtat-o la gât aproape toată viața.

Dl Bacardi spune:

— Cassie și-a dorit să joace într-un film porno ca să poată fugi de-acasă. Cassie m-a rugat să-i dau ceva ca s-o ajut să se relaxeze.

Nasul bebelușului, nasul meu. Bărbia durdulie, bărbia mea. Privirea crucișă, a mea.

Maică-mea înghite pastila asta, sau poate doar mușcă din ea, și mușchii îi paralizează. Nu mai poate respira pentru că i s-a blocat diafragma și se învinețește pe loc. Nu tu dureri, nu tu sânge și e pur și simplu moartă.

Mami tocmai a murit. Iar ce s-a întâmplat aici e ultimul record mondial în materie de orgie filmată. A murit ca o eroină, iar noi intrăm cu toții în manualele de istorie.

— În plus, spune dl Bacardi, nimeni nu mai apucă să presteze după ursulețul contagios. Spune: O să salvezi vieți, băiete.

Nu trebuie decât să ascund cianura în florile mele, să i le ofer și să-i spun că-s de la Irving.

— Irwin, zice dl Bacardi.

Îi spun că avem o mare problemă.

De la javra umedă și plină de autografe m-am ales cu numele lui Cloris Leachman imprimat pe braț, numai că de-a-ndoaselea. Lângă el mi s-a imprimat „Ești totul pentru mine”, tot de-a-ndoaselea.

— Îți jur, spune dl Bacardi, asta-i tot ce-și dorește.

Bebelușul ăla se uită la noi.

Şi-i spun că nu. Problema e lumina, lumina asta chioară de-aici din subsol. În palma mea făcută căuș se află cianura și pilula pentru erecție, dar nu mai știu care-i una și care-i cealaltă. Care e sex și care e moarte – nu mai fac diferența între ele.

Îl întreb pe care să i-o dau.

La care dl Bacardi se apleacă să se uite, suflând amândoi aer fierbinte și umed în palma mea deschisă.

23. DI 137

Asistenta de producție se chinuie să mă scoată pe ușă afară. După câteva chicoteli și la nici două pufăieli de țigară, după ce ejaculez pe minunățiile de sâni ale lui Cassie Wright, cu sperma caldă scurgându-se lent, asistenta îmi îndeasă în brațe o pungă de hârtie plină de haine. Îmi spune să mă îmbrac. Eu, în schimb, îi spun domnișoarei Wright cât de tare m-a impresionat în rolul profesoarei tenace și bătăioase care dorește să schimbe lucrurile în rândul unor elevi dintr-o școala pentru copiii defavorizați. A fost înălțătoare. Pur și simplu înălțătoare. Vulnerabilitatea și determinarea personajului ei au făcut din ea cel mai bun lucru din filmul *Cu curul în jungla de asfalt.*

Lansat ulterior cu titlul *Ce linsă era valea mea.*

Relansat ulterior cu titlul *Sex cu domnișoara Brodie în floarea vârstei.*

Domnișoara Wright a scos un țipăt scurt. De fapt, a țipat pentru că s-a mirat că știu filmul. Că știu toate filmele ei, de la *Îngeri cu fese murdare* la *Sperme de alint.*

Culoarea ei favorită e fucsia. Parfumul ei preferat e al lemnului de santal. Înghețata: vanilie. Ce-o enervează: magazinele care te obligă să-ți lași geanta la intrare.

Adulmecându-mi părul, a țipat din nou.

Am pălăvrăgit amândoi despre așternuturile din bumbac în comparație cu cele sintetice. Am bârfit despre Kate Hepburn, lesbiană sau nu? Domnișoara Wright spune: categoric. Am trăncănit despre mamele noastre. Şi-n tot timpul ăsta, i-o bag în vagin, în cur, între sâni, mi-o ia la mână. O ținem așa, taca-taca, și flecărim ca la o petrecere

între cucoane, în vreme ce erecția mea intră și iese, intră și iese.

Asistenta de producție stă lângă pat, în afara cadrului, cu cronometrul în mână.

Și ce să vezi? Taman când abordăm, eu și domnișoara Wright, subiectul dietelor noastre favorite, asistenta oprește cronometrul cu degetul ei mare și spune:

— Gata.

Imediat după aceea, mă trezesc în brațe cu o pungă de haine și sunt împins către o ușă deschisă, inundată de lumina de afară. Mă mișc împleticit, cu chiloții în vine și cu erecția bălăngănindu-se în fața mea ca bastonul unui orb, iar asistenta de producție are tupeul să-mi spună:

— Mersi că ai „venit”.

La un pas să fiu îmbrâncit în stradă, gol-goluț, cu pielea încă înfierbântată de la luminile de pe platou, mă uit în pungă și dau peste o bluză de rugby, o chinezărie sintetică în dungi, cu doi năsturei, cu mânecile suflecate și urmă de talie, și pun piciorul în prag.

Astea nu sunt hainele mele. Într-adevăr, pe pungă e scris „137”, numărul meu, dar hainele mele, pantofii mei și dl Toto au rămas în camera verde. Asistenta trebuie să-mi dea voie să mă întorc acolo. Dacă nu mă lasă să arunc o privire, sun la poliție. În picioarele goale și la un metru de alee, bat pasul pe loc, pe cimentul din hol, și aștept.

Uitându-se la ceas, asistenta spune:

— Bine. Spune: în regulă. Oftează și spune: întoarce-te și aruncă o privire.

În capul scărilor, scrutându-i pe puținii actori care-și așteaptă rândul, le spun: Domnilor. Doar cu chiloții, bombați de la erecție, pe mine, ridic ambele mâini în aer și le spun: încă mai sunteți convinși că vă uitați la un poponar?

Cu dl Toto sub braț, tânărul actor cu numărul 72 rămâne cu cartofiorul în aer și spune:

— E moartă?

Branch Bacardi spune:

— La ce bun? Lovindu-se cu degetul în frunte, spune: Nu ți-au putut filma fața. Asta înseamnă pula publicitate.

Ca să savurez clipa, cobor o treaptă. Şi-ncă una. Pe monitoare, Cassie Wright ia de mână un actor surd și orb. Îi prinde degetele mănunchi și apasă cu ele pe pubisul ei, spunând: „Apă...” E scena mea preferată din *Miracol sexual în Alabama.* Mai fac un pas după care mă opresc din nou. În deplină liniște, pornesc spre locul în care se află Bacardi. Dau din cap, fără să scot nici un cuvânt, în timp ce tânărul mi-l întinde pe dl Toto.

În tăcerea generală, zâmbesc și-mi duc mâna la frunte, dându-mi bretonul la o parte și scoțând la iveală literele de dedesubt: „mi-eŞtI DrAg”, scris și semnat de Cassie Wright.

Îi spun tânărului actor cu numărul 72:

— A fost ideea ei. Lipindu-mi degetele de la o mână pe buze, trimit un sărut înspre capul scărilor și platou, spunând: Mama ta e un adevărat înger.

Branch Bacardi își dă ochii peste cap, cu pieptul gol și epilat, fără nimic la gât. Medalionul a dispărut, îmi spune:

— Așadar ai reușit s-o fuți.

Nu că mă laud acuma, dar m-am descurcat atât de bine, încât încep să mă întreb dacă sărmanul meu tată din Oklahoma chiar e atât de pervers pe cât mi-a mărturisit.

Actorul 72 strânge ceva în pumn – medalionul, cu lanțul care-i atârnă printre degete. Se uită la Bacardi și spune:

— Şi eu mă-ntreb acum.

Din capul scărilor, asistenta strigă:

— Domnilor, dacă se poate să mă ascultați...

Pungile stau aliniate lângă perete, inclusiv a mea. În cameră e mai întuneric decât înainte. Lumina ambientală de la monitoare, mai slabă.

Actorul 72 spune:

— Domnule Banyan? Deschide palma și mi-o întinde sub nas. Pe fundul ei se odihnesc două pastile, iar el mă întreabă: Pe care dintre ele mi-ați dat-o pentru erecție?

— Am nevoie de următorii performeri, strigă asistenta.

Ambele pastile arată identic.

— Numărul 471, spune asistenta. Numărul 268...

Clipesc. Cu ochii întredeschiși. Mă aplec prea aproape, prea iute și dau cu capul de mâna actorului.

— Stai așa..., spun.

Dacă închid ochiul drept, nu mai văd nimic. Deschis sau închis, ochiul stâng e inutilizabil. Ca să vezi. O fi de la mini-infarctul ăla sau vreunul dintre efectele secundare despre care mi-au frecat ridichea asistenta și Bacardi.

În clipa asta, când îl am pe Branch Bacardi la degetul mic, în clipa asta minunată în care îl am la cheremul meu, trebuie să mă țin tare. Mă împleticesc până ating muchia mesei cu gustări; fără să văd nimic, mă întind și iau prima chestie care-mi pică-n mână. O duc la gură și-ncep să mestec. Relaxat. Nonșalant.

Asistenta spune:

— ...și numărul 72.

Tânărul actor îmi arată mâna lui. Îmi spune:

— Grăbiți-vă, vă rog. Pe care s-o iau?

Mâna tânărului actor miroase a brânză, usturoi, unt și oțet. Şi trandafiri.

Dar nu văd nimic. În cameră e prea întuneric, iar pastilele sunt prea mici.

Chestia pe care o am în gură și de care trag cu dinții e un prezervativ nou-nouț. Gata lubrifiat, dacă e să mă iau după ce gust amărui are, de la propriul spermicid. Senzația aceea alunecoasă pe limbă, de la gelul K-Y.

Asistenta urlă:

— Numărul 72, sunteți chemat pe platou, acum. Imediat.

Branch Bacardi, toată lumea, în expectativă.

Așa că... pur și simplu arăt una cu degetul.

— Asta, îi spun, continuând să mestec și înecându-mă cu gustul amar menit să omoare sperma și să combată sarcina, și-i indic o pastilă.

Oricare. Nu mai contează.

24. Sheila

Aplecându-mă peste domnișoara Wright, cu o pensetă cromată în mână, prind un fir din sprinceană între vârfurile ei ascuțite. Îmi mușc limba. Închid ochii când smulg firul. Prind cu penseta un alt fir rebel.

Domnișoara Wright nici măcar nu clipește. Nu tresare și nici nu se lasă pe spate în scaun ca să scape de durere. Îmi spune că atunci când unu' pe nume Rudolph Valentino a murit de apendicită, două tipe din Japonia s-au aruncat într-un vulcan activ. Futăciosul ăsta de Valentino a fost un star al filmului mut, iar când a murit în 1926, o tipă din Londra s-a otrăvit și-a fost găsită pe un morman de fotografii cu el. Un liftier de la Hotelul Ritz din Paris s-a otrăvit într-un pat acoperit de o colecție similară de poze. În New York, două femei s-au postat în fața spitalului în care a murit Valentino și și-au tăiat venele. La înmormântarea lui, o adunătură de sute de mii de oameni a luat cu asalt și a spart geamurile capelei funerare, distrugând coroanele și ghirlandele de flori mortuare.

Un metrosexual coclit pe nume Rudy Vallee a compus un cântec de succes despre pulărăul ăsta de Valentino. Intitulat *There's a New Star in Heaven.*

Întâmplare adevărată.

După ce-i ajustez sprâncenele, îi masez fruntea cu un burete înmuiat în loțiune hidratantă. După care o tamponez cu buretele pe obraji și în jurul ochilor.

Echipa noastră de „spoitori", cei șase sute de futaci sunt încă la ei acasă și mai au de dormit o oră până le sună ceasul deșteptător. Afară e încă întuneric, nici n-ai zice că a început o nouă zi. Luminile de pe platou sunt aranjate. Pelicula pregătită. Aparatele de filmat, gata de acțiune.

Uniformele naziste, închiriate și atârnate, învelite încă în plasticul de la spălătorie, în afară de mine și de domnișoara Wright, nu mai e nimeni aici.

Cu ochii închiși, cu pielea întinsă de buretele hidratant, domnișoara Wright îmi spune că antreprenorii de pompe funebre care pregătesc mortul îl machiază și îi coafează părul pe partea dreaptă, pentru că asta e partea expusă pentru public atunci când sicriul e descoperit. Omul de la pompe funebre spală cadavrul manual. Îmbibă cocoloașe de vată în otravă pentru insecte și ți-o vâră adânc în nas ca nu cumva să-și facă gândacii culcuș acolo. Îți bagă un deget în fund ca să-ți deschidă supapa anală și să permită evacuarea gazelor blocate în interior. Îți strecoară cupe din plastic, ca niște mingi de ping-pong tăiate pe din două, pe sub pleoape ca să le țină închise. Îți unge buzele cu ceară topită ca să nu se usuce și descojească.

În tot timpul ăsta, eu uniformizez fondul de ten. Aplicându-i o nuanță moderată de bronz în jurul gurii. Întinzându-l până sub fălci.

Așezată în scaunul alb pentru machiaj, cu baveta de hârtie prinsă în jurul gâtului, domnișoara Wright îmi povestește de un afemeiat notoriu, unu' Jeff Chandler, care în 1961, în timpul filmărilor la *Merrill's Marauders,* în Filipine, a făcut hernie de disc. Obsedatul ăsta de Chandler era mare sculă în epocă, rival cu Rock Hudson și Tony Curtis. A scos un album și câteva piese pentru casa de discuri Decca. A ajuns pe masa de operație pentru o intervenție rapidă. Medicii i-au ciupit o arteră. Au pompat în el 25 de litri de sânge, dar futangiul ăsta tot a murit în timpul filmărilor.

Cu ochii închiși, genele tremurânde și sprâncenele arcuite ca să-i pot machia pleoapele, domnișoara Wright îmi povestește cum Tyrone Power, curvar notoriu de la Hollywood, a făcut infarct și a murit pe loc în timp ce filma o scenă de capă și spadă în *Solomon and Sheba.*

Domnișoara Wright îmi spune că atunci când Marilyn Monroe și-a pus capăt zilelor, Hugh Hefner a cumpărat mausoleul de alături, pentru că vrea să-și petreacă eternitatea lângă cea mai frumoasă femeie care a trăit vreodată.

Domnișoara Wright îmi spune că în timp ce filma la serialul TV *High Jungle,* labagiul de Eric Fleming s-a răsturnat cu barca în Amazon. Fleming a fost luat de curent și peștii piranha. Și aparatul încă filma.

Întâmplare adevărată.

În timp ce o dau cu rimel, domnișoara Wright îmi povestește de căcănarul de Frank Sinatra, care a fost îngropat laolaltă cu o sticlă de whiskey Jack Daniel's, un pachet de țigări Camei, o brichetă Zippo și zece monede de zece cenți ca să poată da telefoane. Comicul Emie Kovacs e îngropat cu buzunarul plin de havane rulate manual.

La moartea lui, în 1956, onanistul de Bela Lugosi a fost îngropat în costumul de vampir. La înmormântare, desprinsă parcă din filmele lui cu Dracula, și-a luat și dinții falși în sicriu. Mantia de mătase, ce mai, tot tacâmul.

Walt Disney nu e criogenizat, îmi spune domnișoara Wright. A fost incinerat și băgat în același cavou cu nevastă-sa. Cenușa Gretei Garbo a fost împrăștiată deasupra Suediei. Cea a lui Marlon Brando a fost aruncată peste palmierii de pe insula lui privată din sudul Pacificului. În 1988, la patru ani de la moarte, Peter Lawford încă datora zece mii de dolari pentru locul lui de veci din Parcul Memorial Westwood Village – aflat la doi pași de cea mai frumoasă femeie care a trăit vreodată. Drept care Lawford a fost evacuat, iar cenușa lui împrăștiată în mare.

Eu am ajuns la faza în care-i pudrez obrajii domnișoarei Wright. Accentuându-i cele două laturi ale nasului cu o pudră de culoare închisă. Desenându-i conturul buzelor.

Ușa de la stradă se deschide înspre alee și doi membri ai echipei de filmare intră în încăpere. Aruncând țigările în urma lor. Tehnicianul de sunet și cameramanul, mirosind amândoi a fum de țigară și aer rece. Întunericul din alee lăsând loc unei lumini bleumarin. Ecoul învolburat al traficului. Ora de vârf a dimineții.

În timp ce o rujez, domnișoara Wright îmi povestește cum puțopalmistul de Wallace Reid, malacul de 1,90 metri supranumit „Regele de la Paramount", a dat colțul în camera de izolare încercând să-și injecteze morfină.

Atunci când apariția sonorului a revelat lumii întregi că distinsa Marie Prevost avea o voce de gâscă și vorbea cu un accent de Bronx să-l tai cu cuțitul, tipa s-a retras din activitate. S-a îmbuibat cu alcool până a crăpat. A murit încuiată în apartament, iar Maxie, teckelul ei flămând, a ronțăit din ea preț de patru zile, până când agentul ei s-a ostenit să-i bată la ușă.

— Din cel mai mare star feminin de cinema, Marie Prevost a ajuns mâncare pentru câini – uite-așa, spune domnișoara Wright, pocnind din degete.

Starul de cinema Lou Tellegen s-a așezat în genunchi peste un morman de fotografii publicitare și tăieturi din presă și s-a înjunghiat cu foarfeca. John Bowers a intrat în ocean și dus a fost. James Murray s-a aruncat în East River. George Hill și-a zburat creierii cu o pușcă de vânătoare. Milton Sills a pierdut controlul limuzinei sale în „curbura morții" de pe Sunset Boulevard. Frumoasa Peg Entwistle s-a cățărat pe semnul Hollywoodului și s-a aruncat în gol, găsindu-și moartea. Starleta Gowili Andre a ars de vie pe o grămadă de poze cu ea din reviste.

Un strop de parfum, câteva retușuri cu peria de păr și am terminat.

Domnișoara Wright deschide ochii.

Nici urmă de vată otrăvită în nas. Nici o supapă anală. Lentile de contact albastre, de

culoare cerului din deșert, înoată în ochii ei. Şi nu mingi de ping-pong tăiate pe din două.

Păpușa gonflabilă perfectă a lui Hitler, blondă cu ochi albaștri.

Domnișoara Wright își studiază reflexia în oglinda aflată deasupra măsuței de toaletă. Își sucește gâtul ca să-și vadă profilul drept, profilul stâng. Spune:

— Întotdeauna există modalități mai nasoale să dai colțul... Mâna ei extrage un șervețel dintr-o cutie, iar buzele ei spun: Toată viața am trăit doar pentru mine. Întinde șervețelul cu ambele mâini și-și lipește buzele de el. Pătându-l. Spunând: Nu c-aș fi mai groaznică decât Joan Crawford.

Domnișoara Wright își desprinde ușor buzele de șervețel, lăsând pe el un sărut roșu perfect, și spune:

— Poate că a venit vremea să fac ceva pentru copilul meu.

Întinzând mâna să iau șervețelul, spun:

Pentru băiețelul dumneavoastră?

La care domnișoara Wright rămâne mută. Ridică șervețelul sărutat de buzele ei perfecte. Îmi întinde șervețelul murdar.

25. Dl 600

Tipul cu ursulețul se întoarce cu corpul spre mine, rotindu-și capul în cealaltă direcție. Individul are impresia că nu pot distinge nimic, dar îl văd cum scoate printre buzele date cu strugurel un prezervativ molfăit și uzat. Un prezervativ pe care ori l-a folosit, ori l-a găsit pe platou, nu vreau să știu. La câte filme porno cu poponari am văzut, nu mă mai miră că gagiii se excită înghițindu-și propria spermă. Sau pe-a altora.

Puștiul îi arată cele două pilule, cea pentru erecție și cianura.

Ursulețul îi indică ceva. Individul dă din umeri și arată una cu degetul, spunându-i:

— Cred că-i aia.

Sheila ține ușa deschisă, orbindu-ne cu lumina care vine dinspre platou. Sheila spune:

— Numărul 72, dacă se poate să ne urmați, vă rog...

Puștiul întinde ursulețul ăla tăvălit prin pișat. Degetele puștiului sunt pătate cu negru, bicepșii, spatele și abdomenul sunt pline de urme negru-albăstrui de culoarea leziunilor provocate de sarcomul Kaposi, supranumit cancerul homosexualilor. Iscăliturile Barbrei Streisand și a lui Bo Derek i se scurg pe toată mâna. Puștiul spune:

— Mulțumesc.

Pe ecranele televizoarelor, întreaga viață îmi trece prin fața ochilor. Pe unul dintre ele apar în chip de președinte și le-o trag Primei Doamne și lui Marilyn Monroe până când primesc un glonț în cap în timp ce dau o tură cu decapotabila. Pe alt ecran, sunt un adolescent care livrează pizza cu salam extra la domiciliul unui club de fete.

Puștiul 72 urcă scările către Sheila, care așteaptă în cadrul ușii. Pe ultima treaptă se oprește

și se uită înapoi, brusc subțiat de la luminile strălucitoare care-l înconjoară. Puștiul bagă ceva în gură și-și dă capul pe spate. Primește o sticlă plină pe jumătate cu apă de la Sheila și bea zdravăn din ea, agitația bulelor trădând fiecare înghițitură. Ușa se închide și e dus.

Ursulețul se agață de tăblia mesei cu mâncare și se sprijină de ea.

Îl întreb dacă tătânele său i-a pomenit vreodată ceva despre sex.

Tipul cu ursulețul îmi zice:

Poți să-mi împrumuți mobilul?

La care eu: De ce?

La care ursulețul bâjbâie cu mâna peste masă, apucă un prezervativ, îl bagă în gură, după care îl scuipă, îmi spune:

— Aș vrea să chem întăriri.

Normal că am un telefon. În geanta mea de sală. I-l dau, în timp ce-i povestesc cum în liceu ieșeam cu o gagică pe nume Brenda, una mult prea mișto, focoasă rău, dar în același timp super distinsă și rafinată.

Tipul cu ursulețul ține telefonul aproape de vârful nasului, lăsând loc doar pentru degetul care apasă pe butoane. Privindu-mă cu coada ochiului, îmi spune:

— Sunt ochi și urechi...

La un televizor mă văd în chip de hodorog care regulează o asistentă voluntară la un sanatoriu. În același timp, la alt televizor apar în chip de cercetaș care și-o trage cu comandanta de detașament.

Povestesc mai departe despre cum Brenda era fata cu care mă vedeam petrecând tot restul vieții, căsătoriți, cu copii, eu și Brenda ridicând o casă și trăind până la adânci bătrâneți. Indiferent cum, numai să rămânem împreună. Ideea e că o iubeam prea mult ca să încerc să i-o trag, atât de mult încât nici măcar nu m-am rugat de ea să mă lase să-i sug

sfârcurile sau să-i îndes mâna în prohabul blugilor. Între noi exista afecțiune reciprocă și respect.

Tipul cu ursulețul spune în telefon:

— Lenny? Sprijinindu-se cu cealaltă mână de masă, tipul continuă: Aș vrea să fac o comandă în regim de urgență.

În al doilea an de liceu, eram atât de îndrăgostit de Brenda, încât i-am arătat bătrânului meu tată o poză cu ea.

Ca să-ți faci o idee cum era gagiul: mi-a luat poza dintre degete. A studiat-o, dând din cap. Mi-a dat-o pe Brenda înapoi, spunându-mi:

— Cum poate minunea asta de fată să se uite la un tontălău ca tine? Ba mai mult: Băiete, pizda asta este cu mult peste nivelul tău.

La care eu i-am spus că vreau să mă căsătoresc cu ea.

La televizor apar în chip de soldat, un amărât de soldat care scapă de bombardamentele japonezilor și le sparge scoica-n două unor hawaiiene beton, în filmul *Din carici în eternitate.*

Tipul cu ursulețul spune în telefon:

— Am nevoie imediat de cineva de la agenția de escorte, pulă să aibă, nu contează vârsta sau rasa, important e să i se scoale, să dea din cur, să termine și să se care. Ursulețul continuă: Nu, nu e pentru mine. Adaugă: n-am fost niciodată așa de disperat.

Când i-am mărturisit intenția de-a mă căsători cu Brenda, babacu' a zâmbit. A zâmbit și mi-a pus mâna pe umăr. M-a întrebat:

— I-ai băgat ratonul la veveriță?

Am dat din cap că nu.

La care bătrânu' mi-a zis:

— Vrei să-ți dau o soluție sigură ca să n-o lași cu burta la gură?

Tipul cu ursulețul se prinde că mă uit la el și-mi spune:

— Zi mai departe, pe bune că te ascult...

Babacu' mi-a spus că, în epoca în care nu se inventaseră prezervativele, anticoncepționalele, bureții contraceptivi și alte rahaturi asemenea, pentru a nu-și lăsa gagicile gravide, bărbații aveau grijă ca imediat după ce-și vărsau sămânța, cu pula încă adânc înfiptă, să se pișe nițel. Să scape câteva picături, acolo. Urina, mi-a zis bătrânu', e destul de acidă încât să anihileze sperma.

Altfel spus, să se pișe în pizda ei.

El îmi spune că Brenda n-o să se prindă.

Bătrânu' îmi spune că ăsta e un truc pe care toții tații grijulii îl predau fiilor. E ca un soi de moștenire care se transmite din generație în generație și că dacă voi avea vreodată un băiețel, să-i spun și lui.

În acel an am petrecut ultima perioadă mișto din viața mea. Aveam o fată pe care o iubeam. Aveam un tată care mă iubea.

Tipul cu ursulețul spune în telefon:

— 50 de parai, atât și nimic mai mult. Tipul râde și continuă: Trebuie să ai vreun distrus pe-acolo, vreun drogat, ceva, care s-o facă pentru 50 de parai...

Noaptea în care am făcut, în cele din urmă, dragoste cu Brenda a fost superbă. Am întins o pătură sub un copac plin de floricele rozalii, deasupra noastră nu erau decât stele și flori. Am luat cu noi o sticlă de vin pe care babacu' mi-a dat-o special. Şampanie. Brenda a gătit prăjiturele cu ciocolată, ne-am amețit un pic și am făcut dragoste. Nu ca-n filme, unde o pulă și o pizdă se bat pe viață și pe moarte, cu ciocăneli, trosneli și bubuieli, ci mai degrabă ca și cum epidermele noastre ar fi avut o conversație. Începeam să ne cunoaștem unul pe celălalt, mirosindu-ne, gustându-ne și atingându-ne. Spunându-ne ceea ce nu puteam transmite prin cuvinte.

Amândoi goi pe pătură, cu petale de floricele căzând peste noi, Brenda m-a întrebat dacă am adus vreun prezervativ.

La care eu i-am atins buzele cu degetul și i-am spus să nu-și facă griji. I-am spus că tatăl meu mi-a pasat secretul, cum să fiu atent.

Tipul cu ursulețul spune în telefon:

— Nu-mi pasă cât de sordid și de bătrân arată individul. Poate să fie și gras, și dezgustător, cei 50 de parai sunt ai lui.

Sub copacul ăla plin de floricele, am strâns-o în brațe pe Brenda, am ajuns împreună la primul nostru climax, momentul de debut al relației noastre trainice. Avea pe deget inelul promisiunii, terminasem sticla de vin. Am rămas înlănțuiți, eu deasupra ei, încă înăuntru, scremându-mă să-mi dau drumul de la șampania aia dulce.

Pe monitoarele televizoarelor apar în rolul unui magnat milionar cu părul alb care-și cordește secretara pe un birou sculptat din lemn. Pe alte ecrane sunt un instalator care desfundă țevile unei neveste plictisite.

Am rămas în Brenda și, ca s-o protejez, am scăpat în ea câteva picături de pișat. Vezica îmi exploda și nu m-am mai putut opri. Micul meu jet a continuat să se reverse, iar Brenda și-a ridicat privirea ca să se uite în ochii mei, de foarte aproape, cu nasurile noastre atingându-se, cu buzele ei lipite ușor de buzele mele.

Brenda mi-a zis:

— Ce faci acolo?

Încordându-mă din răsputeri ca să mă opresc din pișat, dar în continuare înăuntrul ei, i-am spus:

— Nimic. Nu fac nimic, i-am spus.

Tipul cu ursulețul vorbește în telefon:

— Îți vine careva în minte? Râde și continuă: Ţi-am spus deja, nu-mi pasă cât de oribil...

Brenda a început să se zbată, răsucindu-se de pe o parte pe cealaltă și cărându-mi pumni. Mi-a repetat încontinuu:

— Porcule. Ești un porc.

Imobilizată sub greutatea mea, Brenda m-a împins și s-a zvârcolit, zicându-mi să mă dau jos

de pe ea. Să mi-o scot.

La care eu i-am tot spus: nu încă. Imobilizându-i brațele, i-am spus, în repetate rânduri, că fac asta ca s-o protejez.

La televizoare e un film de epocă în care i-o trag Cleopatrei pe la spate. Altul în care joc în rolul unui cosmonaut care se acuplează cu o bunăciune extraterestră verzuie, plutind în imponderabilitate pe o navetă spațială.

Sub florile alea și sub cerul înstelat, călare pe Brenda, nu m-am oprit decât în momentul în care și-a strecurat un genunchi între picioarele mele și m-a pocnit iute, zdrobindu-mi coaiele. M-a luat durerea instantaneu de la lovitura aia. Pula mi s-a curbat și a țâșnit afară, încă sculată și împroșcând cu urină, stropindu-ne pe amândoi cu pișălăul ăla cald de la șampanie. M-am apucat cu ambele mâini de coaiele stâlcite, eliberând-o pe Brenda din strânsoare, și ea s-a putut ridica de sub mine.

Ceva a zburat și m-a lovit în față, prea tare ca să fie o floricică, durându-mă prea tare ca să fie un scuipat. Brenda și-a strâns hainele și a luat-o la sănătoasa, iar atunci am văzut-o pentru ultima dată: din spate, alergând, cu pisatul meu scurgându-i-se pe interiorul coapselor.

Tipul cu ursulețul spune:

— Bine, trimite pe cine vrei, numai trimite-l acum. Tipul închide telefonul și mi-l dă înapoi.

De-aia l-am sfătuit pe puști așa.

Ursulețul se strâmbă, scuipă ceva pe podea. Alt prezervativ. Se uită la mine chiorâș și-mi spune:

— I-ai sugerat acelui tânăr tulburat să se pișe în mă-sa?

Nu, îi spun. Și-i explic ce-i cu pastila de cianură pe care și-a dorit-o Cassie, cum a trebuit să vin cu ea pitită în medalion și cum puștiulachele s-a oferit să-i livreze pastila.

La care ursulețul rămâne cu gura căscată și sprâncenele arcuite a mirare. Fața îi revine la

normal, înghite și spune:

— Pastilele alea două pe care mi le-a arătat – vrei să spui că una dintre ele era cianură?

Dau din cap că da.

Amândurora ne fug privirile către ușa închisă a platoului de filmare.

Mă văd la televizor în chip de om al cavernelor înlănțuit într-o orgie cu un trib de humanoizi jegoși, păroși și cocoșați din comuna primitivă, nu foarte evoluați, mai mult animale decât oameni.

Tipul cu ursulețul ridică din umeri, spunând:

— Chiar dacă puștiul ia pastila care nu trebuie, tot batem recordul mondial. Adaugă: Am sunat la o agenție, cavaleria e pe drum.

Tipul îmi spune că agenția are pe cineva dispus să presteze o oră pentru mai puțin de 50 de parai. Ceva băbăciune, spune agenția, flască, ridată și cu pielea scorojită, de care face mișto toată industria filmului. Ochi injectați, respirație puturoasă. Ceva dinozaur porno de care încă n-au dat, dar pe care încearcă să-l contacteze și să-l trimită instant încoace, să-l înlocuiască pe puștiul 72. În eventualitatea în care ăsta crapă sau nu are erecție sau se apucă să-i spună lui Cassie că o iubește și primește un șut în cur afară.

Ursulețul spune:

— La cum mi l-au descris, abia aștept să văd cât de hidos arată monstrul ăsta...

Clipește, închide un ochi, apoi pe celălalt. Se freacă la ochi cu pumnii, clipind repede și chiombindu-se încruntat la monitoare.

Mă văd la televizor în chip de model bine făcut pozând nud în centrul unui atelier de desen, supt de niște splendide studente la arte plastice.

Chestia aia care m-a pocnit în moalele capului în noaptea aia, mult prea contondentă ca să fie o floricică roz, era inelul pe care i l-am oferit Brendei în ultima noastră noapte împreună.

Telefonul pe care-l țin în mână începe să sune. Recunosc numărul de pe ecran, este agentul meu.

26. Dl 72

Fata cu cronometrul îmi dă voie să mă întorc în pivniță, sub pretextul că trebuie să-i înmânez ceva important dlui Bacardi. Mă conduce în jos pe scări, în camera de așteptare. Mirosul de sărățele și de loțiune pentru bebeluși.

În clipa în care mă vede, dl Bacardi își duce telefonul mobil la piept și-mi spune:

— Ai omorât-o?

Alde Dan Banyan spune:

— Sau, mai rău... i-ai spus cumva că *ai iubit-o*?

Iar fata cu cronometrul spune:

— Domnilor, atenție la mine...

Un tip care o ia în sus pe scări ca să fie cu Cassie Wright e ca și cum ar vizita-o la spital. Gagica a fost așezată într-un pat alb cu așternuturi albe și plin de perne, crăcită și sorbind dintr-o cană cu suc de portocale printr-un pai îndoit din plastic. Acoperită de la brâu în jos de un cearșaf. Patul e în bătaia puternică și strălucitoare a reflectoarelor din platou, ca într-o sală de operație. Iar când fata cu planșeta te conduce înăuntru, e ca și cum Cassie Wright ar fi o duduie întinsă în pat care așteaptă infirmiera să-i spele copilul proaspăt născut pentru a-l alăpta.

La capul patului i-au pus în devălmășie vaze cu flori strânse în buchet, trandafiri, trandafiri și iarăși trandafiri. De toate felurile, dar exclusiv trandafiri. Iar măsuțele de lângă pernele de pe pat le-au umplut cu felicitări dantelate pe margini și scânteind de paiete. Felicitări strecurate prin buchetele de flori. Felicitări căzute pe jos și murdare de urmele pantofilor care au călcat pe ele.

Toate felicitările astea sunt de Ziua Mamei. „Pentru cea mai tare mamă din lume!”. Şi „Pentru

cea mai bună mamă pe care o poate avea vreodată un băiat!”.

Fata cu cronometrul te aduce înăuntru, trăgându-te de mână, și spune:

— Domnișoara Wright... Fata arată spre florile pe care le ții în mână și spune: V-am mai adus un fiu...

Ulterior, în pivniță, alde Dan Banyan îmi spune:

— Maică-ta e superhaioasă. Spune: Crezi că dacă o invit la cină o să accepte?

Urlând la telefon, dl Bacardi zice:

— Cum poți să spui așa ceva? Ţipă: Am cel mai uniform, mai intens și mai închis bronz din toată industria asta!

În aglomerația de pe platou erau tipi îmbrăcați, cu aparate de filmat pe umeri sau unii care manipulau cablurile încolăcite ieșind din aparatele de filmat și intrând în alte surse de curent, prize sau alte cabluri. Câțiva agitau niște bare de capătul cărora atârnau microfoane. Niște unii stăteau grămadă peste Cassie Wright, înarmați cu rujuri și perii de păr. Alții îndreptau reflectoarele puternice și umbrelele reflectorizante pentru ca luminile să pice fix în locul de pe pat în care stătea Cassie.

Cu toții ca-ntr-o familie, râzând, cu ochii injectați de oboseală, așteptând nașterea unui copil. Oameni cu felicitări de Ziua Mamei lipite sub talpă, plimbându-le de colo-colo prin mica încăpere. Petale de trandafiri împrăștiate peste tot.

Fata cu cronometrul îți deschide drumul prin ușa deschisă, ținându-te de braț, iar unul dintre cameramani spune:

— Doamne, Cass, câți copii ai făcut?

Lumea râde, toți în afară de mine.

Toată acea familie în care ești adus pe lume.

Tolănită în pat și cu un ruj între dinți, Cassie Wright spune:

— Azi i-am făcut pe toți.

Înapoi în pivniță, dl Bacardi urlă în mobil:

— Vremea mea *nu* a trecut. Țipă: Dacă vrei să știi, nimeni nu execută mai bine ca mine o penetrare anală în poziția umeri-craci, cu ejaculare la comandă, fără să mi-o iau la labă.

Alde Dan Banyan se uită la televizoare și spune:

— Crezi că m-ar lua în căsătorie?

Înghesuite lângă perete în platou, cele trei uniforme naziste stăteau grămadă pe jos, pătate de sudoare. Fata cu cronometrul mi-a spus că echipa de filmare a renunțat pe parcurs să le mai folosească, pentru a câștiga timp.

Un tip îi ținea paharul de suc îndeajuns de aproape încât Cassie Wright să atingă paiul cu buzele. În timp ce sorbea din sucul de portocale, tipul s-a uitat la mine și mi-a zis:

— Haide, puștiule. Hopa sus, călare. A spus: Unii dintre noi vor să ajungă diseară acasă.

Cassie Wright l-a dat la o parte cu o mână. Cu cealaltă mână, mi-a făcut semn să mă apropii, și-a prins sânul în căușul palmei și și-a țuguiat sfârcul înspre mine, spunând:

— Nu-l băga în seamă pe regizor. Trebuie să zică și el ceva. Mi-a oferit sânul, spunându-mi: Hai încoa' la mami...

Sânul ei sting, ăl mai mișto dintre cele două. La fel ca ăla pe care-l am acasă. Pe care-l aveam acasă, în casa în care am locuit până când părinții mei adoptivi au schimbat yalele.

Dl Bacardi spune în telefonul mobil:

— 20 de dolari? Să trec pe-acolo și să-mi moi fitilul preț de 30 de secunde? Uitându-se la Dan Banyan, continuă: Ești sigur că nu e vorba de 50 de dolari?

Chiombindu-se la monitoare, alde Dan Banyan spune:

— Regina filmelor porno și regele serialelor TV, la altar. Adaugă: Am putea avea propriul nostru reality show.

Nici urmă de Cassie Wright la televizorul la care se uită. E o scenă de legătură în care un buldozer basculează gunoiul într-o remorcă.

În platou, la un pas de ea, am îngenuncheat lângă patul mare și radiant, cu petale de trandafiri lipite de tălpi.

Singurii indivizi pe față ne priveau prin obiectivul aparatului de filmat sau întorși cu capul în direcția monitorului video, auzind în cască discuția dintre noi.

În genunchi lângă pat, cu sânul lui Cassie Wright în față, am întrebat-o dacă mă recunoaște.

— Ia și suge, mi-a zis ea, frecându-și sfârcul de buzele mele.

Am întrebat-o dacă știe cine sunt.

La care Cassie Wright a zâmbit și mi-a spus:

— Ești cumva tipul care-mi ambalează cumpărăturile la supermarket?

Clipind din ochi și chiorându-se la televizor, alde Dan Banyan spune:

— O să ne punem pirostriile în Las Vegas. Va fi evenimentul monden al deceniului.

Urlând în telefonul mobil, dl Bacardi spune:

— Fanii mei nu vor o față nouă. Fanii mă vor pe mine!

Sunt fiul ei, i-am spus lui Cassie Wright. Copilul pe care l-a trimis spre adopție.

— V-am spus eu, a zis tipul cu cana de suc în mână.

Am venit aici pentru că nu mi-a răspuns la scrisori.

— Încă unul..., a zis' cameramanul, cu vocea înfundată în carcasa de metal și de plastic a aparatului de filmat, care era atât de aproape de fața mea, încât mă puteam vedea cum vorbesc, reflectat în lentilele alea bombate.

Înregistrat. Filmat. Văzut de lume, pentru totdeauna.

Când am deschis gura să spun ceva, Cassie mi-a îndesat sfârcul între buze. Ca să pot vorbi, a

trebuit să-mi întorc capul, spunând:

— Nu. Gustul sărat al sfârcului ei. Gustul de salivă de la ceilalți bărbați. I-am spus: Am venit aici ca să-ți ofer o viață nouă.

Fata cu cronometrul și-a luat ceasul de la gât în mână și a apăsat cu degetul mare pe butonul de sus. A spus:

— Start.

Mă simt ca surogatul de sex golit de aer. Dezumflat. Boțit. Înainte ca maică-mea adoptivă să fi fluturat pielea rozalie în fața tatălui meu adoptiv și înainte ca amândoi s-o fi fluturat în fața preotului Harner, transformând obiectul favorit și secret al adorației mele în ceva demn de toată ura mea. Nu minusculele curviștine pe acid desenate manual de tatăl meu adoptiv și nici păsăricile glazurate din spumă de cireșe și vanilie gătite de mama mea adoptivă, ci umbra mea rozalie expusă în fața tuturor.

Singurul lucru care mă făcea să mă simt special, acum cea mai mare rușine.

Ca să-i dovedesc că eu sunt, i-am arătat lui Cassie inima de aur pe care o purta Branch Bacardi. Scoțându-mi lănțișorul de la încheietură, am deschis inima și i-am arătat poza din interior, cu mine în chip de bebeluș. Am ascuns pastila de cianură în palmă și am strâns pumnul.

De unde până adineaori zâmbea, lui Cassie Wright i-a căzut fața la vederea bebelușului din poză, îmbătrânind brusc. Buzele i s-au subțiat, iar obrajii i s-au fleșcăit, scurgându-i-se sub bărbie. Mi-a spus:

— De unde ai asta?

De la Irving, i-am spus.

La care ea:

— Vrei să spui Irwin...

Dau din cap că da.

Mi-a zis:

— Ţi-a mai dat și altceva?

Strângând cu forță pumnul în care aveam pilula, am dat din cap că nu.

Eu sunt ăsta, bebelușul din medalionul în formă de inimă, i-am spus. Sunt băiatul ei.

La care Cassie mi-a zâmbit din nou, spunând:

— Copile, nu vreau să te dezamăgesc prea tare, mi-a spus ea, dar bebelușul pe care l-am abandonat nu era băiețel. A închis inima cu un clic, după care mi-a luat medalionul și lănțișorul. Cassie și-a ridicat brațele până când mâinile i-au poposit pe grumaz. Prinzându-și lănțișorul, mi-a zis: Am spus la lume că era băiat, dar era, de fapt, o scumpete de fetiță...

Cronometrul făcea tic-tac, contabilizând minutele. Obiectivul aparatului de filmat era atât de aproape, încât tot ce-am putut vedea reflectat în el a fost o ditamai lacrima scurgându-mi-se din ochi.

— Acum, mi-a spus Cassie. Şi-a dat cearșaful la o parte și mi-a spus: Fii bun și ia-mă în pulă.

Înapoi în sala de așteptare din pivniță, alde Dan Banyan mă întreabă:

— Şi ce-ai făcut cu cianura?

Nu mai știu.

Mi-am băgat-o în chiloți. Inițial am scăpat-o pe jos. După care, pentru mai multă siguranță, mi-am strecurat-o sub coaie.

La care alde Dan Banyan se uită mirat la mine, spunându-mi:

— Cum crezi că o s-o mai bage careva în gură după ce-ai ținut-o în chiloții tăi murdari?

— E cianură! strigă dl Bacardi, ducând telefonul mobil la piept. Spune: Puțină transpirație cu smegmă n-are cum s-o facă mai letală decât e deja.

În timp ce-o regulam la sânge pe Cassie Wright, îndoindu-i piciorul până când genunchiul i-a atins fața, am auzit-o pe fata cu cronometrul spunând:

— Gata.

Am continuat s-o fut, răsturnând-o pe o parte și țintuind-o locului, cu genunchii întinși la maximum, și am auzit-o pe Cassie Wright spunând:

— Băiatul ăsta fute de parcă ar vrea să dovedească ceva.

Am pus-o în patru labe și i-am băgat-o pe la spate, cu mâinile încleștate în bucile ei umede și lăsate, și am auzit-o pe Cassie Wright spunând:

— Luați-l pe ticălosul ăsta mic de pe mine!

Mâini venite din spate m-au luat pe sus. Niște degete mi-au desprins degetele înfipte în coapsele ei. Gagiii m-au tras înapoi până când doar pula mea o mai atingea, am dat din șolduri până când doar vârful pulii mele rămăsese înăuntrul ei, după care a sărit și el afară, împroșcându-i fundul cu jeturi peste jeturi de lichid albicios.

Cu ultimele puteri, din gura lui Cassie Wright a ieșit:

— Băieți, ați filmat?

Regizorul a spus:

— Asta e bună de băgat în forșpan. A luat o gură de suc de portocale din cana cu pai îndoit și a spus: Atenție, puștiule, că o să ne îneci aici.

Cassie Wright a spus:

— Să mă șteargă cineva. Sprijinită în patru labe, s-a întors cu capul peste umăr și mi-a spus: Încântată de cunoștință, băiete. Să-mi cumperi filmele și-n continuare, bine?

În pivniță se aude o voce:

— Numărul 600? O voce de fată. Fata cu cronometrul spune: Sunteți așteptat în platou, domnule.

Dl Bacardi țipă în telefon:

— Dacă nu eram eu, aveai un căcat de agenție. Ţipă: Nu e vorba de bani, ci de lipsa de respect.

Dar se pornește în direcția scării, a fetei cu cronometrul, a platoului.

Înainte ca dl Bacardi să urce scările, îmi bag mâna în chiloți, căutând prin elasticul strimt și printre pliurile din scrot. Îi spun să aștepte. Scormonindu-mi coaiele cu degetele, sar o treaptă, două, trei și-l ajung din urmă pe dl Bacardi.

Îi spun s-o omoare. S-o omoare pe curva de Wright. S-o asasineze.

— Nu se poate s-o *omori,* spune alde Dan Banyan. Eu vreau să mă *căsătoresc* cu ea.

Dl Bacardi închide telefonul, spunând:

— Auzi la el, 20 de dolari...

Îi spun s-o fută până crapă, conform planului inițial. Şi-i strecor pastila în mână.

27. DI 137

Ca să vezi... Nici n-am apucat să mă căsătoresc cu Cassie Wright, că deja sunt pe punctul de a deveni văduv. Îi spun tânărului actor cu numărul 72: Te rog. Spune-mi, te rog, că pastila pe care i-ai dat-o lui Bacardi era doar un drajeu M&M.

— Cianură de potasiu, spune asistenta de producție aplecându-se să ridice un șervețel de hârtie de pe jos. Se găsește în mod natural în Africa, în rădăcinile de casava sau manioc și e folosită în arhitectură sub forma unui pigment bleumarin supranumit și albastru de Prusia. De unde și nuanța de albastru-cian...

De unde, spune ea, și termenul de „cianoză", utilizat pentru a descrie colorația pielii cuiva după ce a fost otrăvit cu cianură. Moarte sigură, instantanee și definitivă.

Pe monitoarele atârnate de tavanul încăperii, care reverberează și-n care nu mai suntem decât noi trei, țâțoasa de Cassie Wright interpretează o soră medicală cu un aer sever, angelică și tiranică în halatul ei alb apretat și încălțările butucănoase, care le îndulcește viața pacienților unui spital psihiatric făcându-le sex oral. Un clasic al culturii porno intitulat *Zbor deasupra unui cuib de buci.*

Le spun cât de mult îmi place filmul ăsta.

La care actorul 72 îmi spune:

— Despre ce vorbiți aici?

El spune că filmul la care ne uităm e despre o tânără și exuberantă aruncătoare de baseball care-și câștigă locul într-o echipă exclusiv masculină făcându-le sex oral coechipierilor ei.

Privind chiorâș, ridicat pe vârfuri și chinuindu-mă să disting ceva pe ecranul de deasupra noastră, mă sprijin ferm de tăblia mesei

pliante. Ancora mea. Un reper în camera întunecată.

Actorul 72 îmi spune:

— Filmul ăsta se cheamă *Drumul spre orgasm.* Spune: Ați orbit?

Nu mai contează dacă Bacardi îi dă sau nu pilula lui Cassie, spune asistenta, strângând paharele de hârtie unul peste altul și îndesându-le cu șervețele folosite. Ea e de părere că cei de la producție au deja un cadavru. Un bărbat pe moarte. Unul care poate să crape în orice clipă. Cianura, spune ea, călătorește sub formă de ioni prin vasele de sânge, formând un complex cu atomii de fier din enzima citocrom c-oxidază existentă în mitocondriile din celulele musculare. Această combinație modifică forma celulei, împiedicând-o să mai absoarbă oxigenul. Celulele afectate, în principal cele ale sistemului nervos central și ale inimii, devin incapabile să mai producă energie.

După ce mă căsătoresc cu Cassie și ne facem propriul nostru reality show, vă întreb, ce-ați zice dacă l-am numi *Bomba sexuală și detectivul supradotat*?

Strângând pungile goale de chipsuri, mototolindu-le și vârându-le într-un sac negru de gunoi, asistenta de producție spune:

Majoritatea intoxicațiilor cu cianură survin transdermal. Privindu-l pe actorul 72, ea spune: Cum te simți?

Ceva semne de moleșeală? Probleme de auz? Mâini amorțite? Transpirație, amețeală, atacuri de panică?

Cianura e responsabilă pentru moartea a 900 de oameni din Jonestown, care s-au sinucis în masă. Cianura a omorât milioane în lagărele de concentrare naziste. I-a omorât pe Hitler și pe nevastă-sa, Eva Braun. În anii ’50, în timpul Războiului Rece, spionii americani primeau niște ochelari de soare cu rame groase și caraghioase. În caz că erau prinși, fuseseră instruiți să molfăie

nonșalant terminația îndoită a ramelor de plastic, în care fusese turnată o doză fatală de cianură. Ochelarii ăștia sinucigași cu ramă de baga, spune asistenta, au fost adoptați de Buddy Holly și Elvis Costello, care au lansat o modă. Modă preluată de toți acei șmecherași care-și poartă moartea pe nas.

În clipa în care asistenta pomenește de Jonestown, privirile noastre, a mea și a actorului, sunt ațintite asupra bolului de punch golit pe jumătate, mucuri de țigară și coji de portocale plutind în limonada rozalie.

Întreb dacă noului meu reality show cu Cassie nu i-am putea spune *Acuplare sub acoperire.* Oare-i prea temerar pentru un program de televiziune?

Actorul 72 spune:

— Ce-i aia trans...?

— Transdermal, spune asistenta de producție. Adică „prin piele”.

În timp ce șterge cu mâna firimiturile de pe masă și curăță bufetul, asistenta povestește că majoritatea intoxicațiilor cu cianură se transmit prin pielea oamenilor. Adresându-se tânărului actor, ea spune:

— Miroase-ți mâna.

Puștiul își duce palma la nas și inspiră.

— Nu aia, spune asistenta, miroase mâna în care ai ținut pastila.

Actorul își adulmecă cealaltă mână, mai trage o dată aer în piept și spune:

— Migdale?

Mirosul ăla de migdale amare e de la cianida de hidrogen, rezultată în urma reacției dintre cianura de potasiu și umezeala din palmă. Semn că otrava i s-a infiltrat deja prin vasele de sânge.

— Fug să mă spăl pe mâini, zice actorul.

La care asistenta dă din cap, spunându-i că mai e un loc cu care pastila a fost în contact. La fel de transpirat și plin de pori și de terminații nervoase.

Întreb dacă viitorului meu reality show cu viitoarea mea soție, probabil moartă, nu i-am putea spune *Doamna rubicondă și vagabondul cu platfus.*

Actorul 72 își mută privirea de la asistentă, atingându-și pieptul cu bărbia ca să se uite în jos, și spune:

— Ah, nu!

Asistenta curăță masa de petele de suc vărsat, folosind un mănunchi de șervețele.

Asistenta culege prezervativele nedeschise, prezervative roșii, roz și albastre, și le pune într-o pungă de floricele.

Actorul 72 își miroase din nou mâna, după care se apleacă în față. Cu cealaltă mână își depărtează elasticul de la chiloți. Cu spatele îndoit și vertebrele puternic reliefate prin piele, trage adânc aer pe nas. Își mai îndoaie o dată trupul și inhalează lung, foarte lung. Îndreptându-se la loc, spune:

— Nu ajung.

Mi se adresează:

— Îmi faceți un serviciu? Spune: Mă puteți mirosi la coaie?

Asistenta de producție strânge-n pumni bomboanele împrăștiate – acadele, pufarine și jeleuri rostogolite alandala pe mese.

— Vă rog, îmi spune actorul 72, e în joc viața mea.

Ca să vezi ce mi se cere, când tocmai am aflat că sunt heterosexual.

Probabil că dulciurile pe care le-a consumat tânărul l-au ținut în viață până acum, spune asistenta. Glucoza e un antidot natural pentru otrăvirea cu cianură. Potrivit unui studiu empiric, reacția dintre glucoză și cianură produce mai puțini compuși toxici.

Actorul 72 se repede la bufet și se oprește lângă mâna mea sprijinită de tăblia mesei. Degetele lui se înfig spasmodic în dulciurile

rămase, bomboane Lemonhead și Hershey Kisses, drajeuri Skittles și batoane Butterfinger, și-ncepe să se îndoape cu ele. Mestecând bețe de lemn-dulce Red Vines și jeleuri, cu gura încleiată și plină de bale, actorul se întoarce spre mine, spunându-mi:

— Vă rog. Înfruptându-se cu paleuri cu ciocolată și cu After Eight, îmi spune: Mirosiți-mă, vă implor!

Grigori Rasputin, zis și Călugărul Nebun, care le-a sucit mințile rusoaicelor de la curte cu scula lui impresionantă de 45 de centimetri – asistenta de producție spune că depravatul ăsta de călugăr a supraviețuit mai multor încercări de asasinat cu cianură, pentru că toți ucigașii au amestecat cianura în ceva dulce: vin, bomboane sau prăjituri. Combinând toxinele cu cel mai eficient agent neutralizant.

În clipa asta, spune agenta, Branch Bacardi trebuie să facă în așa fel încât pastila să ajungă în corpul lui Cassie Wright. Că i-o bagă în gură sau altundeva, Cassie va fi cuprinsă de sfârșeală, amețeli, dureri de cap. Pielea i se va colora în albastru palid, iar inima va începe să-i pulseze, în încercarea de a pompa în celule mai mult oxigen decât pot ele asimila. Va intra în comă, va face infarct și va da colțul cât ai zice pește.

— Chiar dacă îi miroși coaiele, îmi spune asistenta, trebuie să știi că nu toată lumea poate detecta mirosul de cianidă de hidrogen.

De-afară, de undeva de deasupra, dincolo de locul în care ne aflăm, se aude un zgomot de sirene, din ce în ce mai tare, apropiindu-se de noi.

Asistenta de producție se întinde peste masă, culegând prăjituri mușcate pe jumătate. Resturi de pizza. Batoane cu sirop de arțar, clefăite și linse de glazură.

Sirenele vin încoace, răsunând în imediata vecinătate a zidurilor de beton.

— Dacă ai de gând să-i propui ceva domnișoarei Wright, spune asistenta, adresându-mi-se, nu-ți imagina că-i vei putea intra atât de ușor pe sub piele. Se apleacă să ridice o chestie de pe jos. Se uită încruntată la ce ține între degete și spune: Cât de nebun să fii să mesteci prezervative...?

Dau din umeri și-i spun că-i plină lumea de tot soiul de țăcăniți.

Răzuind cu vârful pantofului o gumă de mestecat lipită pe jos, ea îmi spune câte luni i-au trebuit ca să pună la cale întâlnirea cu Cassie Wright. Cum Cassie i-a pomenit de un copil pe care l-a dat spre adopție, cum asta a fost cea mai mare greșeală din viața ei, imposibil de reparat. N-a fost nevoie de prea mare efort pentru a o învinovăți pe Cassie și a o convinge să facă filmul ăsta, ca să-i lase averea copilului ei înstrăinat. Pentru a curăța și pune capăt halului în care Cassie Wright și-a irosit viața.

Sirenele sunt atât de aproape deja, atât de asurzitoare, încât asistenta trebuie să strige ca să se facă auzită.

Strângând în continuare firimiturile de pe masă și frecând urmele lipicioase lăsate de dulciuri, asistenta strigă:

— Numai ura te face atât de răbdător.

Strigând, îmi spune că doar o viață măcinată de furie și de ură te poate motiva îndeajuns încât să pândești ore-n șir pe la colțuri, prin ploaie sau în bătaia soarelui, să pierzi vremea prin stații de autobuz, sperând că vei da nas în nas cu Cassie Wright. Ca să te răzbuni.

Sirenele se opresc, iar noi, asistenta, actorul 72 și cu mine, rămânem în liniște, uitându-ne unii la alții.

Deși șoptite, cuvintele actorului 72 răsună în tăcerea care s-a lăsat:

— Tu ești. Actorul 72 înghite cocoloșul de zahăr și de salivă și spune: Tu ești copilul

înstrăinat al lui Cassie Wright. Adaugă: Iar Cassie nici măcar n-are habar.

Strivind în pumn o cutie goală din aluminiu, asistenta spune:

— Te corectez... Cu zâmbetul pe buze, ea spune: Chiar din clipa asta, eu sunt acel *foarte bogat* copilaș înstrăinat.

Asistenta de producție – nasul ei e nasul lung și drept al lui Branch Bacardi. Părul ei negru e părul lui. Buzele ei sunt buzele lui.

O întreb cum se face că știe atât de multe despre cianură.

La care, ce să vezi, actorul 72 o zbughește spre baie să se spele la coaie.

28. Sheila

Îi las pauză cam de-o țigară înainte să-l aduc pe Branch Bacardi, vârful nostru de lance, pentru ultima rundă, iar domnișoara Wright arată cu unghia spre cana ei cu suc de portocale. Îmi face semn să i-o aduc, îndoindu-și degetul. O dată, de două ori, de trei ori, să-i dau sucul, repede.

Cana cu pai, i-o aduc. Îndoi paiul ca să poată ajunge cu gura la el.

Domnișoara Wright își îndoaie degetul, făcându-mi semn să vin mai aproape. Mă apropii și-i simt mirosul de transpirație. Îi zăresc rădăcinile cărunte ale părului ei blond. Trag aer pe nas și mă izbește duhoarea stătută de spermă uscată. Mai inspir o dată, mirosul prăfos al prezervativului din latex. Aroma înțepătoare de suc de portocale. Buzele ei ignoră paiul, spunându-mi:

— Ştiu. Îmi șoptește: Am știut din clipa în care ne-am întâlnit la cafea. Blând, ca și cum ar murmura un cântec de leagăn, spune: Abia m-am ținut să plâng, asemănarea dintre noi este izbitoare...

Întâmplare adevărată.

Întorcând capul într-o parte, fentând paiul, domnișoara Wright îmi zâmbește cu buzele ei rujate și-mi spune:

— Ca să-l citez pe tânărul dinainte... am vrut să-ți ofer o viață nouă.

Îmi povestește cum Richard Burton era s-o mierlească în Mexic în timpul filmărilor cu Ava Gardner la *Noaptea iguanei.* În punctul culminant din partea a treia, Burton trebuia să taie funia de care era legată o iguană și s-o lase să scape în junglă. Bineînțeles că a tăiat-o, dar problema a fost că iguana petrecuse săptămâni în șir alături de cei trei băutori înveterați, Ava, Richard și John Huston. Drept care reptila nici nu s-a clintit. Ca să

le iasă scena, echipa de filmare a cablat iguana, conectând-o la 110 volți în clipa în care Burton o elibera.

Necazul a fost că Richard Burton încă se afla cu mâna pe iguană. A primit în plex unda de șoc, curentul trecând prin reptilă, și aproape că a fost electrocutat. Cel mai celebru actor din lume și o iguană impasibilă, năpârlită și sinistră, prăjiți aproape mortal de aceeași descărcare de curent electric.

Întâmplare adevărată.

Acestea fiind zise, domnișoara Wright a zâmbit și mi-a spus:

— Bucură-te de toți banii ăia veniți din asigurare...

Dar înainte să mai apuce să zică ceva, i-am vârât paiul de plastic în gură. Îndesându-i-l până în gât. Reducând-o pe cotoroanță la tăcere.

29. Dl 72

Fata cu cronometrul păşeşte cu stângul, apoi cu dreptul, apoi cu stângul în jos pe scări, acoperindu-şi gura cu degetele de la ambele mâini. Împreunate strâns, de parcă s-ar ţine să nu scape ceva din gură. Fără să clipească, dă un tur încăperii cu privirea holbată şi opacă, singurul licăr venind de la bucăţica aia de sticlă. Geamul de sticlă al cronometrului care-i atârnă de gât. Coboară o treaptă cu stângul, alta cu dreptul, mai jos cu fiecare pas, ţinându-şi atât de strâns mâna peste gură, încât pielea i s-a albit, iar degetele şi tenul i-au devenit livide.

Nu ştiu.

Dacă vreţi să vedeţi cum e când moare cineva, cum moare pe bune, uitaţi-vă la momentul în care actorii ating orgasmul la finalul unui film porno. Cum muşcă pentru o ultimă gură de aer. Cu gâtul învârtoşat de un păienjeniş de vene şi încordat de muşchi, cu bărbia cuprinsă de convulsii, cu dinţii clănţănind după aer. Cu pielea obrajilor întinsă, dezvelindu-le dinţii, ciulindu-le urechile, îngustându-le ochii, căutând să se-nfigă într-o nouă felie de viaţă.

Uitaţi-vă la *Al Treilea Futai Mondial* şi veţi înţelege de ce unii sunt de părere că scena unei morţi seamănă la fix cu una de ejaculare.

Fata cu cronometrul păşeşte pe cimentul pivniţei şi se opreşte acolo. Îşi smulge pielea roz de pe mâini, apoi un strat albastru de piele – mănuşile de cauciuc, întoarse pe dos – şi le aruncă pe jos, unde aterizează flasc, asemenea surogatului de sex. Îşi acoperă faţa cu mâinile goale. Pielea lor, îmbătrânită de riduri şi murată de la cât a fiert înăbuşit în mănuşi. Umerii i se înalţă, iar coloana strâmbă i se îndreaptă în momentul în care trage vârtos în piept o gură de aer îmbibat de mirosul de

pișat, loțiune de bebeluși și transpirația de aici. Își ține respirația, cu coatele lipite apăsându-i sânii. După care elimină aerul, răsuflând întretăiat și scuturându-și corpul din toate încheieturile.

Mă uit la ea și-mi simt coaiele iritate de la cât le-am frecat. Chiloții, leoarcă de la contactul cu chiuveta. Nu mai am casă. Sunt orfan. Lefter și șomer.

Alde Dan Banyan se uită și el. Nu direct spre fată, ci ciulindu-și urechea spre locul în care plânge, de-a dreptul în hohote, respirând înăbușit printre degete, cu fața ascunsă în palme. Tipul 137 spune:

— A murit Cassie?

Înfrigurat și lefter, orfan și jupuit până la sânge, merg lipa-lipa, stângul, dreptul, stângul, dreptul pe podeaua lipicioasă și mă opresc lângă fată. Doar cu chiloții uzi pe mine, o iau cu mâna pe după umeri, iar ochiurile pulovărului ei tremură. Îmi încolăcesc și cealaltă mână în jurul ei, acoperind-o ca o haină. Până când fata cu cronometrul se oprește din tremurat. Sprijinindu-mi bărbia în umărul ei și ținându-i capul strâns la pieptul meu, mă uit în jos la ce scrie pe brațul meu.

Mângâind-o cu mâna pe cap, îi spun:

— Știți, numele meu adevărat nu este numărul 72...

Nu mai știu ce să fac.

Fulgii de mătreață din părul ei mi se lipesc de mână, cad din abundență pe podea. Fata cu cronometrul se dezintegrează. Îmi adulmec degetele și-i spun că-mi place cum miroase șamponul ei. Îi spun că ea măcar știe cine e mama ei biologică. Simt atingerea rece a cronometrului pe buricul meu. Ţinând-o în brațe până când se liniștește și începe să respire regulat, o întreb cum o cheamă.

La care fata se dă un pic înapoi. Cruciulița de argint pe care o am la gât i s-a lipit de obraz și rămâne acolo, fixată în piele. Fata se retrage, iar

lanțul de aur al cruciuliței atârnă între noi, o buclă care ne leagă unul de altul. Trage aer în piept, iar cruciulița se dezlipește, cade înapoi pe pieptul meu, lăsând o urmă roșie crestată pe fața ei.

Cronometrul ei mi-a imprimat o urmă rotundă de ceas în jurul buricului.

Fata îmi vorbește, încă strângându-mă în brațe, și-mi spune:

— Cât de tare a putut maică-mea să mă urască... Spune: Le zic oamenilor că mă cheamă Sheila pentru că mama mea adevărată mi-a dat cel mai oribil nume imaginabil.

Numele de pe certificatul ei de naștere, de când Cassie Wright a abandonat-o.

Cu arătătorul de la o mână, fata își curăță lacrimile de pe fiecare obraz, cu viteza unor ștergătoare de parbriz, și spune:

— Ticăloasa mi-a dat numele de Zelda Zonk. Zâmbește și spune: Asta da ură, nu?

Strângând-o în brațe, nu prea mai contează că dincolo de camera asta, de momentul ăsta, nu mai am nimic. Că habar n-am cine sunt și care e numele meu adevărat. Aici, cu pielea lipită de pulovărul ei, mă simt relativ bine.

Iar Dan Banyan spune:

— Ai zis cumva Zelda Zonk? Din partea cealaltă a încăperii, cu zâmbetul pe față și ciulindu-și urechea în direcția noastră, tipul 137 spune: Pe bune ți-a dat numele Zelda Zonk? După care, clătinând din cap, începe să râdă.

La care eu spun că pe mine mă cheamă de fapt Darin, Darin Johnson, strângând-o în brațe pe Zelda până când obrazul ei ajunge să se odihnească din nou pe coșul pieptului meu. Cu cronometrul ei lipit de burta mea, făcând tic-tac, tic-tac.

30. DI 137

Directoarea de casting a studiourilor Metro-Goldwyn-Mayer l-a respins de trei ori pe Roy Fitzgerald. Actorul călca în strâchini când i se cerea să meargă prin biroul ei și o făcea atât de des, încât femeia se temea că o să-i facă țăndări măsuța de cafea. Fost marinar și apoi camionagiu care transporta morcovi congelați, Fitzgerald își belea gingiile când rânjea. Mai rău, chicotea. Fitzgerald vorbea pițigăiat ca o fetișcană și de fiecare dată când se împiedica și-și pierdea echilibrul, scotea un chicotit.

Nimeni nu i-ar fi dat un rol fătălăului dacă agentul lui, Henry Willson, nu l-ar fi învățat să-și țină buzele lipite peste dinți când zâmbea. Willson l-a adus pe Fitzgerald în aceeași cameră cu un actor suferind de bronșită acută. De-ndată ce Fitzgerald a luat boala, iar gâtul i s-a umflat, Willson l-a pus să țipe și să urle din toții rărunchii până când corzile vocale i s-au inflamat. Ca urmare, vocea actorului s-a îngroșat, transformându-se într-un mârâit grunjos. Într-o voce de bărbat. Numele i-a fost schimbat în Rock Hudson.

Mi-a plăcut de Cassie Wright că stăpânea capitolul ăsta din trecutul Hollywoodului. Faptul că amândoi eram tobă de flecușteț dintr-astea – că Tallulah bea coji de ouă pisate sau că Lucy își trăgea de față – m-a făcut să mă îndrăgostesc de ea. Majoritatea căsătoriilor au la bază mult mai puțin.

Cassie știa că Marilyn Monroe și-a scurtat un toc de pantof pentru a-și undui apetisant șoldurile în timpul mersului. Cassie știa că pneumonia și bronșita de care Marilyn a suferit toată viața s-au datorat, cel mai probabil, faptului că actrița avea obiceiul să se bage într-o cadă cu gheață pisată

înainte să filmeze sau să iasă în public. Numai îngropată în gheață ore-n șir și îndopată cu calmante reușea Monroe să obțină fermitatea dorită în țâțe și-n cur, după care putea începe ziua de muncă.

Şi ce să vezi?

Cassie știa numele secret al lui Marilyn, ce fel de persoană visa Monroe să devină. Nu blonda copilăroasă și lascivă. Monroe visa să fie respectată, o intelectuală ca Arthur Miller, o actriță serioasă, crescută în spiritul școlii lui Stanislavski. O ființă umană demnă de toată stima. În asta se transforma Monroe atunci când călătorea fără machiaj, fără haine de firmă împrumutate de la studiourile de filmare, cu părul ei celebru strâns sub o eșarfa, camuflată în spatele unor ochelari de citit cu ramă de baga. Într-o simplă actriță, inteligentă și educată, pe nume Zelda Zonk. Când își rezerva bilete de avion sau când se caza în hoteluri. Zelda Zonk. Care citea cărți. Care colecționa artă. Asta visa Marilyn Monroe, zeiță blondă a sexului, să devină.

31. Sheila

Domnișoara Wright știa.

Tot timpul ăsta, femeia a știut cine sunt. Cine e ea cu adevărat. S-a lăsat antrenată în joc, știind că va muri. Cassie Wright a acceptat de bunăvoie să se fută cu șase sute de hăndrălăi ca să mă îmbogățească.

Întâmplare adevărată. Astăzi, pe ultima sută metri, fiecare se confruntă cu realitatea.

Ce faci când întreaga ta identitate este distrusă într-o secundă? Cum faci față atunci când povestea vieții tale se dovedește a fi falsă?

Ce *ticăloasă!*

32. DI 600

La televizoare se dă primul film în care a apărut Cassie. Turnat pe video, cu o imagine poate ceva mai bună decât cea luată de camera de supraveghere a băcăniei non-stop din colț. Pe ecrane suntem eu și ea, la fel de tineri ca Sheila și puștiul 72. Cassie are ochii dați peste cap, nu i se vede decât albul ochilor, mâinile îi atârnă flasc pe lângă corp, iar căpățâna i se bălăngăne atât de tare, încât i se cască gura și îi curg balele prin colțul buzelor.

Lipsită de vlagă, asemenea unei păpuși gonflabile făcute după chipul și asemănarea ei.

Dacă vreți să știți, la acel prim film pe care l-am făcut cu Cassie Wright i-am dat să bea un suc dietetic în care am dizolvat Demerol și beta-ketamină. Cu aparatul de filmat fixat pe un trepied lângă saltea, am futut-o în toate orificiile în care-mi puteam băga pula.

Pentru că o iubeam la nebunie.

Acest prim film s-a numit *Afaceri picante.* După ce ea a devenit celebră, distribuitorii l-au remontat și l-au lansat cu titlul *O muie la cerere.* Remontat ulterior cu titlul *Primul Futai Mondial.*

După cum ați aflat, Cassie n-a intenționat nici o clipă să facă acel prim film.

Acel prim film rulează în pivnița pustie.

Puștiul e la budă, frecându-și gonadele de orice urmă de otravă, la fel cum ursulețul și-a frecat fruntea.

Sheila coboară scările, bolborosind. Trăgându-și mânecile pulovărului peste ochi, întinzându-și mucii până înspre urechi, cu dinții de sus lipiți de dinții de jos, cu fălcile încleștate. Ea spune:

— Nenorocitul...

Sheila azvârle planșeta cât colo în cameră, iar impactul cu peretele produce o explozie de foi pline de nume și numere. Un nor pulverizat de bancnote de 20 și de 50 de dolari pe care Sheila le-a primit ca mită.

Puștiul iese din baie, spunând:

— Nu mai plângeți... Spunând: Așa a vrut domnișoara Wright.

Proaspăt absolventă a Liceului din Missoula, Cassie și-a dorit din tot sufletul să urmeze o școală de actorie. Se hotărâse să stea acasă și să studieze ca să poată deveni actriță sau star de cinema – orice, numai să fie în industria divertismentului. Oricum ar fi fost, n-avea de gând să se mărite cu mine. Mi-a dat de înțeles asta când mi-a zis că are note prea bune. Cassie mi-a zis că trebuie să fie tâmpită și disperată, îngrozitor de disperată și de vulnerabilă, complet varză, ca să-mi accepte propunerea – drept care mi-am închipuit că încă mai am o șansă.

Necazul a fost că ai ei au întors-o împotriva mea, băgându-i în cap toate rahaturile astea despre încrederea în sine.

În noaptea zilei de vineri, când Cassie mi-a spus toate astea, i-am zis că o înțeleg.

I-am spus că vreau să-și vadă visul cu ochii și să aibă o viață plină, așa cum își dorește. După care am întrebat-o dacă nu vrea un suc dietetic.

Astăzi m-am simțit cam ca atunci când te ștergi la cur. Ești pe budă. Fără să te gândești, îți întinzi căcatul pe scrotul încrețit și lăsat. Cu cât încerci să-l cureți mai bine, cu atât pielea se întinde și mizeria capătă amploare. Stratul subțire de căcat îți năclăiește părul și coboară pe coapse. Cam așa m-am simțit eu astăzi.

Ulterior, Cassie mi-a mărturisit că drogurile pe care i le-am dat, Demerolul și beta-ketamina, i-au oprit inima. I-a înghețat creierul, iar ea s-a desprins de propriul trup, ridicându-se și levitând aproape de tavan, privind în jos, urmărind cot la

cot cu aparatul video cum curul meu se încordează și se relaxează, se încordează și se relaxează, regulând-o până când inima a început din nou să pompeze sânge în ea. Regulând-o de moarte și apoi readucând-o la viață. Călărindu-i trupul mort pe salteaua aia, am pus capăt vieții ei, cea în care voia să devină actriță, și i-am insuflat o viață nouă.

Prin sex, fata aia imaculată și bună ca pâinea caldă s-a reîncarnat, dar în cu totul altceva.

Cassie în levitație, urmărind acțiunea așa cum fac și eu acum.

În spatele Sheilei, tipul cu ursulețul coboară scările în pivniță. Ţinându-se cu ambele mâini de balustradă.

Sheila smulge cronometrul, rupând cordonul de la gât, și dă cu ceasul de perete. Altă mică explozie.

Coborând încă o treaptă, Sheila spune:

— Porcul ăla a luat pastila.

Puștiul se îndreaptă spre punga lui maro de hârtie, își scoate tenișii, perechea de blugi, un tricou. O curea. Punându-și ciorapii, spune:

— Cine?

Sheila își încrucișează mâinile la piept. Cu ochii la televizor, la cum îmi fac poftele cu trupul inert al lui Cassie, ea spune:

— Tatăl meu.

Ursulețul spune:

— Cine?

Branch Bacardi.

Eu. Mort și în levitație, asemeni lui Cassie după ce i s-a oprit inima.

Șase sute de gagii. O gagică. Un record mondial pentru eternitate. Un film obligatoriu pentru toți colecționarii rafinați de erotică.

Nici unul dintre noi nu a pornit în această aventură cu intenția de a face un *snuff*. Vă înșelați.

Dacă vă închipuiți că sunt în viață, vă înșelați din nou. Am luat pastila.

Încheindu-și nasturii de la cămașă, puștiul spune:

— A murit dl Bacardi?

La care Sheila spune că nu-și dă seama. Spune:

— La cât de bronzat este, bașca la cât autobronzant a mai pus pe el, arată mai viu și mai sănătos ca noi toți.

Fiica mea.

La televizor, îmi lepăd sămânța adânc în fofoloanca inertă a lui Cassie, readucând-o la viață. Irosind o scenă de ejaculare rezonabilă, care nu aduce satisfacție spectatorului, ci un copil pe lume. Sheila. Cât de cretin am putut fi.

33. Dl 72

Iată-ne aici, pe alee, după ce mai devreme asistenții de pe salvare au întrebat-o pe Sheila dacă are cunoștință de vreo rudă. Vreun membru de familie care să fie anunțat.

Sheila a scuturat din cap. Împrăștiind fulgi albi din păr, mărunți ca cenușa ridicată din foc, ea le-a spus:

— Nu. Porcul n-are pe nimeni.

Branch Bacardi n-avea pe nimeni.

Înainte de asta, l-am lăsat pe alde Dan Banyan în pivniță, în timp ce se îmbrăca, dar punându-și cămașa pe dos. Bâjbâind după nasturi, a spus:

— Ce părere aveți de titlul *Blonda care plimbă orbul* pentru reality show-ul nostru?

Şi-a pus pantalonii invers, după care și i-a tras pe el cum trebuie. Apoi, scoțând un telefon din buzunarul de la pantaloni, a format un număr, iar când cineva a răspuns, i-a spus să nu mai trimită pe nimeni de la agenția de escorte.

Totul s-a încheiat. Nu mai e nevoie de moșul fleșcăit pe care voiau să-l trimită încoace.

Treaba a fost dusă la bun sfârșit.

După care alde Dan Banyan a sunat pe altcineva, spunând da, da, da pentru un transplant de păr în regim de urgență. După care a sunat la un restaurant ca să rezerve o masă diseară pentru el și domnișoara Wright.

Doar eu și Sheila suntem pe alee, singuri, în timp ce soarele apune dincolo de clădire. Culorile apusului, roșu și galben ca o vâlvătaie, dincolo de toate astea. Sheila mută banii dintr-o mână într-alta, numărându-i:

— ...cincizeci, o sută, o sută douăzeci, o sută șaptezeci...

În mâna dreaptă se strâng 560 de dolari. După care repetă operațiunea, obținând aceeași sumă și-n mâna stângă.

Nu te stresa, îi spun. Poate s-o urască pe maică-sa și-n continuare.

La care Sheila mai numără o dată banii, spunând:

— Mulțumesc. Se șterge la ochi cu o bancnotă de 20 de dolari. Își suflă nasul într-una de 50 și-mi spune: Ţie nu-ți miroase a carne gătită?

O întreb: are de gând să mă otrăvească?

— Nu știi? spune Sheila. Distrușii fac casă bună împreună.

Cianură și zahăr. Otravă și antidot. Cam tot așa ne completăm și noi, cred.

Nu știu. Dar în clipa asta, în care sunt cu ea pe alee, în fața ușii platoului de filmare, cu numărul 72 încă pe braț, așteptând ce va să vină, nu-mi mai trebuie nimic.

Cei de pe ambulanță se află în continuare înăuntru, încercând să resusciteze trupul mort al dlui Bacardi prin masaj cardiac. Înțepându-l cu ditamai seringile pline de tot soiul de leacuri. Ochii lui strâns închiși din cauza zâmbetului uriaș care i-a împietrit pe față.

La care Sheila spune:

— Stai.

Cu câte un teanc de bancnote în fiecare mână, se oprește din numărat. Se uită la ușa metalică închisă pe unde am ieșit. Ușa s-a tras în urma noastră. Zăvorul tras, după ce totul s-a terminat. Sheila se apleacă, întorcându-și capul într-o parte și lipindu-și urechea de ușă. Își duce nasul la încuietoare și adulmecă – cu nările vârâte în gaura cheii, trăgând aer în piept, puternic. Apasă cu mâna doldora de bani pe clanță. Apasă mai tare. Cu celălalt pumn plin de restul de bani, bate la ușa metalică. Bate mai tare. Apasă pe clanță mai tare. Sheila își îndeasă ambele mâini în mine, spunându-mi:

— Ţine un pic rahaţii ăştia.

O boare, aproape imperceptibilă, de prăjeală. De grătar.

Urma roșie de la cruciulița mea de la piept, aproape dispărută de pe obrazul ei.

De cum îmi deșartă tot bănetul în brațe, Sheila începe să urle din toți rărunchii, lovind în ușă cu mâinile și cu picioarele, zgâlțâind apoi clanța cu ambele mâini.

34. DI 137

În platou, asistenții de pe salvare boxează pieptul epilat al lui Branch Bacardi, mănușile lor de cauciuc se lipesc, după care se dezlipesc cu un pârâit, cu palmele de cauciuc pătate de autobronzantul maroniu, scoțând la iveală pielea lui vânătă, moartă. Mâinile lor lovesc și pompează pieptul lui Bacardi, sfârcul lui de-un roșu închis pătează mănușile cu sânge. Tăietura de lamă, sfârcul ras din care nu mai curge sânge.

În timp ce cameramanul se apleacă să vadă mai de-aproape, iar asistenții transpiră la subraț, de la mânecă până la curea, în uniformele lor albe îmbibate până la gri închis de sudoare, Cassie Wright spune:

— Filmezi?

Fotograful de platou pozează, bliț după bliț, din toate unghiurile posibile, scăldând totul în șarje stroboscopice care ne orbesc. Făcându-ne să clipim. Respirând aerul fierbinte impregnat de transpirație, parfum și spermă.

În același timp, Cassie se așază în genunchi peste șoldurile lui Bacardi, îndesându-se în țepii abia mijiți în pubisul lui ras. Sprijinindu-se cu mâinile în genunchi, ea își saltă corpul. Când e pe jumătate ridicată, se lasă din nou cu putere în jos, dar nu foarte iute, nu îndeajuns de iute încât să nu remarci erecția vânătă a lui Bacardi dispărând înăuntrul ei.

Chiar și moartă, e o ditamai pula.

Un dildo nici prea prea, nici foarte foarte, ci taman bun. Cu baterii sau acționat manual. Mort ca versiunea roz cauciucată de sub patul meu. Ca orice moaște dintr-o catedrală. Țeapăn ca produsele trase-n plastic sub vid și scoase la reduceri în sex-shopuri. Acum un exemplar de colecție. O piesă de antichitate.

Cassie Wright își saltă șoldurile și le plesnește de bazinul lui Bacardi, lăsând să se întrevadă frânturi din pula vânătă și inertă, apărând și dispărând, și spune:

— Ia-mi fața... rahat ordinar ce ești. Amândoi leoarcă de sudoare. Își izbește pizda de el, mârâind: Mi-ai furat cea mai tare scenă, ticălosul dracului.

Lacrimile îi curg din ochi pe obraji, întinzându-i rimelul și mascara până la bărbie și scoțându-i în evidență păienjenișul de riduri, fața brăzdată de o încrengătură de crăpături negre.

Unul dintre asistenți stoarce un tub de gel, împrăștie gelul pe o mănușă mică de baseball. O mănușă mică și albă. Apoi o freacă de altă mănușă, întinzând gelul. De ambele mănuși atârnă fire care intră într-o cutie cu un bec roșu aprins.

Întinzând gelul, asistentul spune:

— Atenție!

Celălalt asistent se dă mai în spate, fără să-l atingă pe Bacardi.

Mănușile de baseball, de fapt padelele defibrilatorului. Un defibrilator cardiac. Un șoc de un miliard de volți, gata să-l aducă pe Bacardi înapoi la viață.

Asistentul care mânuiește padelele defibrilatorului îi strigă-n față lui Cassie, care e plânsă toată și descompusă:

— Atenție, domnișoară!

La care Cassie se ridică până când erecția umflată și vânătă e singura lor legătură. Pula aia, singurul lor punct de contact. Până când glandul gros țâșnește afară din pizda ei umedă. Pula vânătă și țeapănă încă sculată, tăind aerul și dând s-o atingă în timp ce ea se trage înapoi.

Asistentul apasă ambele padele pe pieptul transpirat și fleșcăit, iar coloana lui Bacardi se curbează de la curentul pompat în el. Mușchii de la mâini și de la picioare i se umflă, ieșind în relief, ca și cum ar fi sculptați, pirogravați, cu pielea

fermă și întinsă. De la valul de curent, Bacardi arată din nou tânăr, dichisit și bronzat, velin și surâzător. Cu dinții strălucitor de albi. Cu ochii larg deschiși din cauza șocului. Blițul fotografului și scânteia fulgerătoare a asistentului transformându-l pe Bacardi într-o versiune musculoasă și atractivă a creaturii lui Frankenstein.

Şi-n clipa aia, Cassie Wright se uită la Branch Bacardi redevenit tânăr, ca-n zilele lui de glorie, tânăr cum au fost ei odată. Întoarcerea lui triumfală.

Poate că a vrut să se sinucidă sau poate că pur și simplu n-au mai ținut-o genunchii.

Gestul ei a fost demn de *Romeo și Julieta.* Dar, ca să vezi...

O clipită e de-ajuns ca să-ți fuți tot restul vieții.

Cu miliardul de volți încă pulsând în Bacardi... cu aparatul filmând... Cassie Wright se înfige singură, ca-ntr-un scaun electric de înaltă tensiune, în pula morții.

35. Sheila

Defibrilatoarele cardiace setate peste 450 de jouli vor lăsa arsuri la contactul cu pielea. Padelele pot prăji pieptul unui pacient. Bijuteriile metalice se pot curba, devenind incandescente într-o clipă. Cercei sau coliere. Pe pectoralii fleșcăiți ai lui Branch Bacardi, cele două urme rotunde și roșii seamănă cu niște sfârcuri de desene animate. Aureole noi și strălucitoare cicatrizate pe pieptul lui. Medalionul în formă de inimă al domnișoarei Wright, atât de încins, încât i s-a gravat în piept. Ştanțând-o pe domnișoara Wright cu o inimioară. Atât sfârcurile lui Bacardi, cât și inima domnișoarei Wright, încă fumegând. Medalionul s-a deschis, aurul s-a înnegrit, poza bebelușului din interior, chircită și carbonizată într-un nor de fum.

Acea poză cu mine nou-născută – o străfulgerare, o flamă și gata – făcută scrum.

Holbându-se la Branch Bacardi, un lăbar de asistent spune:

— Şi-acum ce facem, nu există nici o pungă în care să-l bagi și să tragi fermoarul peste imensitatea asta de erecție.

— Las-o baltă, spune celălalt asistent, alt lăbar. Monstrul ăla n-are cum să încapă nici într-un sicriu închis.

Defibrilatorul i-a topit pe Bacardi și pe domnișoara Wright în forma unui X uman. Uniți la șolduri. Cu cărnurile unite din ură, legate împreună prin ardere mai puternic decât printr-o nuntă. Contopite. Cauterizate.

Dar nu... ei n-au murit. Branch și Cassie. A fost cât pe ce, dar au scăpat. Duhoarea de pizdă și de coaie prăjite vine de la supravoltajul care aproape că a ucis-o pe domnișoara Wright – dar care l-a adus pe Branch Bacardi înapoi la viață.

Electroșocul care le-a sudat organele genitale. Pecetluindu-le la un loc.

Întâmplare adevărată.

Asistenții de pe salvare au rămas mască și-și tot bat capul cum să ridice cele două trupuri inconștiente, cei doi gemeni siamezi cu vintrele lipite, ca să-i transporte la spital. Uniți din cauza câtorva rânduri de piele prăjite, a unui spasm muscular sau a părților moi coapte laolaltă ca o chiftea.

Mirosul de transpirație, de ozon și de hamburger.

Şi-n clipa aia am spus-o: Branch Bacardi și Cassie Wright sunt tatăl meu și mama mea. Sunt părinții mei. Eu sunt copilul lor.

Întâmplare adevărată. Lovindu-mă ușor cu degetul pe piept, le spun asistenților de pe salvare:

— Mă cheamă Zelda Zonk.

Dar nimeni nu-și ridică privirea de la cele două trupuri goale care gem, cu căpățânile atârnate fără vlagă. Au ochii închiși. Rotocoale de fum se înalță din carnea lor topită. Din sfârcurile și inima care parcă au fost arse cu fierul încins.

Ridic o mână, cu degetele drepte și lipite, ca la școală, când depui jurământul de credință, sau ca la tribunal, când juri să spui adevărul, și le fac un mic semn asistenților să se uite spre mine. Cu cealaltă mână mă lovesc ușor peste piept. În locul în care ar trebui să se afle inima mea.

Preț de-o secundă, totul pare atât de important. Aproape real.

Şi-l mai zic o dată. Numele meu secret. Ridicând mâna o idee mai sus, în speranța că o să se uite cineva până la urmă spre mine și o să mă vadă.

„Cărți precum *Fight Club* și *Jurnal* spun poveștile și miturile timpului nostru, povești pe care generațiile următoare le vor citi peste o sută de ani ca să afle cine suntem noi, cei de acum. Prin *Snuff* Chuck Palahniuk ne dezvăluie toate excesele, fobiile și nevrozele."

Sun Francisco Chronicle

„Snuff este un Cernobîl al tabuurilor. Palahniuk se documentează mult înainte să înceapă să-și scrie romanele, care au întotdeauna un aer reportericesc de autenticitate, de lipsă a oricărei medieri."

The Independent

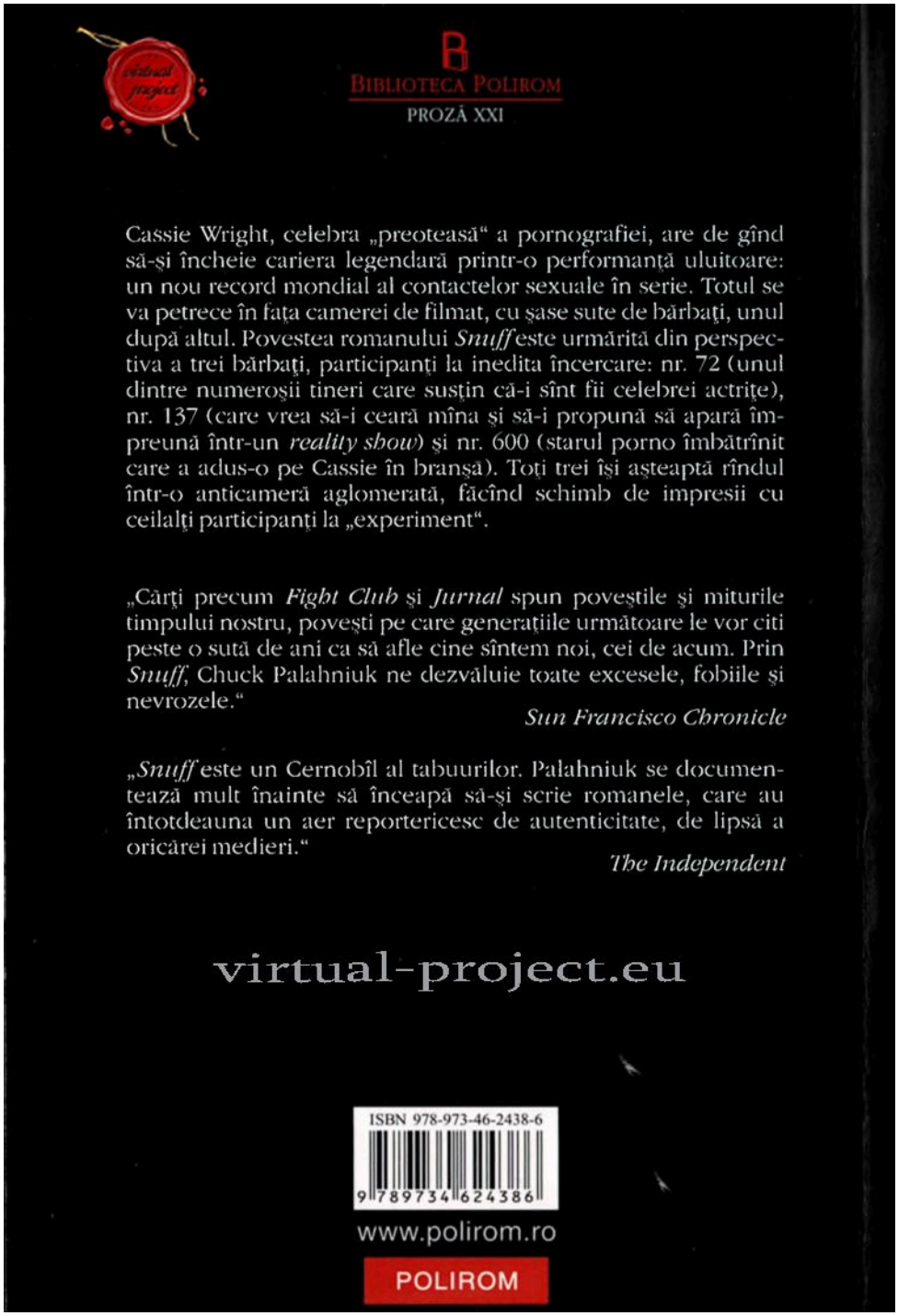

BIBLIOTECA POLIROM
PROZĂ XXI

Cassie Wright, celebra „preoteasă" a pornografiei, are de gînd să-şi încheie cariera legendară printr-o performanţă uluitoare: un nou record mondial al contactelor sexuale în serie. Totul se va petrece în faţa camerei de filmat, cu şase sute de bărbaţi, unul după altul. Povestea romanului *Snuff* este urmărită din perspectiva a trei bărbaţi, participanţi la inedita încercare: nr. 72 (unul dintre numeroşii tineri care susţin că-i sînt fii celebrei actriţe), nr. 137 (care vrea să-i ceară mîna şi să-i propună să apară împreună într-un *reality show*) şi nr. 600 (starul porno îmbătrînit care a adus-o pe Cassie în branşă). Toţi trei îşi aşteaptă rîndul într-o anticameră aglomerată, făcînd schimb de impresii cu ceilalţi participanţi la „experiment".

„Cărţi precum *Fight Club* şi *Jurnal* spun poveştile şi miturile timpului nostru, poveşti pe care generaţiile următoare le vor citi peste o sută de ani ca să afle cine sîntem noi, cei de acum. Prin *Snuff*, Chuck Palahniuk ne dezvăluie toate excesele, fobiile şi nevrozele."

Sun Francisco Chronicle

„*Snuff* este un Cernobîl al tabuurilor. Palahniuk se documentează mult înainte să înceapă să-şi scrie romanele, care au întotdeauna un aer reportericesc de autenticitate, de lipsă a oricărei medieri."

The Independent

virtual-project.eu

ISBN 978-973-46-2438-6
9 789734 624386
www.polirom.ro
POLIROM

[1] Titlurile filmelor porno sunt, de multe ori, parodii la temă ale unor producții cunoscute – iar asta e valabil și pentru romanul de față. De pildă: *The Wizard of Ass* (inspirat de clasicul *The Wizard of Oz,* tradus prin *Vrăjitorul din Oz)* a devenit aici *Vrăjitorul din găoz. Angels with Dirty Places* (inspirat de *Angels with Dirty Faces,* tradus prin *Îngeri cu fețe murdare)* a devenit *Îngeri cu suprafețe murdare.* Există însă, în prezenta traducere, numeroase situații în care am preferat să denaturez conotația sexuală a titlului parodiat, astfel încât titlul-sursă să rămână cât mai recognoscibil – efect mai greu de dobândit în cazul unei traduceri literale. Prin urmare, un titlu precum *Sex with the City* (inspirat de *Sex and the City,* tradus prin *Totul despre sex)* a devenit *Totul pentru Sex. Golden Blonde* (inspirat de *On Golden Pond,* tradus prin *Pe lacul auriu)* a devenit *Pe malacul auriu* (n.t.).

Table of Contents

1. Dl 600
2. Dl 72
3. Dl 137
4. Sheila
5. Dl 600
6. Dl 72
7. Dl 137
8. Sheila
9. Dl 600
10. Dl 72
11. Dl 137
12. Sheila
13. Dl 600
14. Dl 72
15. Dl 137
16. Sheila
17. Dl 600
18. Dl 72
19. Dl 137
20. Sheila
21. Dl 600
22. Dl 72
23. Dl 137
24. Sheila
25. Dl 600
26. Dl 72
27. Dl 137
28. Sheila
29. Dl 72
30. Dl 137
31. Sheila
32. Dl 600
33. Dl 72
34. Dl 137
35. Sheila

Table of Contents

1. Dl 600 7
2. Dl 72 11
3. Dl 137 17
4. Sheila 24
5. Dl 600 31
6. Dl 72 36
7. Dl 137 43
8. Sheila 50
9. Dl 600 55
10. Dl 72 61
11. Dl 137 65
12. Sheila 70
13. Dl 600 77
14. Dl 72 83
15. Dl 137 90
16. Sheila 96
17. Dl 600 100
18. Dl 72 107
19. Dl 137 113
20. Sheila 122
21. Dl 600 128
22. Dl 72 133
23. Dl 137 140
24. Sheila 145
25. Dl 600 150
26. Dl 72 158
27. Dl 137 166

28. Sheila 173
29. Dl 72 175
30. Dl 137 178
31. Sheila 180
32. Dl 600 181
33. Dl 72 185
34. Dl 137 188
35. Sheila 191